

நான் பெருவாதிருந்திருந்தால்...

- சிறுகதைத் தொகுப்பு -

நெடுந்தீவு மகேஷ்

நான் பேரவாத்ருந்த்ருந்தால்...

- சிறுகதைத் தொகுப்பு -

நெடுந்தீவு மகேஷ்

காணிக்கை...

அமரர் சண்முகம் கணேசதாசன்

மேனாள் வவுனியா கல்வி வலய உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளர்
யாடசாலை அதிபர் உடற்கல்வி ஆசிரியர்

சுவைபடக் கதைப்பான். சுகந்தரும் வகை சீர்ப்பான்.
நலம்பெற உழைப்பான் எமது உறவின் வசந்தம் அவன்.
என்றும் எங்கள் நினைவகலாதிருப்பான்.
அன்பு நண்பன் அமரர் சண்முகம் கணேசதாசன்
வாழ்நாளெல்லாம் எம்முடன் சீரோடு சேர்ந்து நடந்த உறவு.
ஊரோடு உலகநீய உத்தமமாய் உலா வந்த மனிதம்.
அவர்களுக்கென் இனிய சிங்குவை இலக்கியப்
புடையலைக் காணிக்கை ஆக்குகிறேன்..

அன்புடன் செ. மகேஷ்

எனது நண்பன் ச. கணேசதாசன்

1945 - 2019

பிறப்பும் இறப்பும் இயல்பானவையெனினும் வாழ்தல் என்ற சிறப்பின்வழி ஒளிரும் வெளிப்பாடுகளே மனிதனின் புகழ்நிலைப்புக்குக் காரணமாகி இறப்பின் பின்னரும் ஒருவனுக்கு மதிப்பளிக்கின்றன.

மைந்தனாய் சகோதரனாய் கணவனாய் தந்தையாய் உறவினனாய் நண்பனாய் உறவாடி வாழ்தலுடன் மாணவனாய் ஆசிரியராய் அதிபராய் பணிப்பாளராய்க் கல்விப்புல உறவோடு சேவையாளராய் மகிமையுறுதலும் வாழ்தலின் பெருமைகளாகின்றன.

அத்தகைய பல்நிலைப் பண்புகளால் உயர்ந்த மனிதராக உலவிய அமரர் சண்முகம் கணேசதாசன் எனது நண்பர் உறவினர் இன்று எம்மருகில் இல்லை அவர் காலமானார். என்ற செய்தி கேட்டுப் பலரும் அதிர்ச்சியுடன் கூடிய துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

இன்று அவரது நினைவுகளோடு எமது மனம், "நமக்கும் அதுவே வழி" என ஆறுதலடையத் தவிக்கிறது.

அவரது தந்தையார் சொக்கநாதர் சண்முகம் பாடசாலை அதிபராகப் பிரகாசித்தவர், அன்னாரது அன்புத் தாயார் முத்துப்பிள்ளை ஆசிரியை இவர்களின் ஏக புதல்வனாக நெடுந்தீவில் பிறந்தவர் கணேசதாசன்.

நெடுந்தீவு அமெரிக்கன் மிசன் பாடசாலையில் ஆரம்பக்கல்வியையும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியிலும் இடைநிலை

உயர்நிலைக் கல்விகளையும் கற்றார். தொடர்ந்து சென்னை வை.எம்.சீ.ஏ கல்லூரியில் உடற்கல்விப் பட்டம் பெற்றார்.

அத்துடன் பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் விசேட உடற்கல்விப் பயிற்சியைப் பெற்று, அரச பாடசாலைகளில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

நெடுந்தீவு மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்த நாள்களில் மாணவர் மனங்கவரும் உடற்பயிற்சி ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தார். நெடுந்தீவிலுள்ள பாடசாலைகள் அனைத்தையும் இணைத்து மாணவர்களின் உடற்பயிற்சித் திறன் மேம்படவும் விளையாட்டுத்துறையில் அவர்களின் வெற்றிகள் முதன்நிலை பெறவும் ஊக்கமூட்டினார்.

பொதுப்பரீட்சையில் சித்திபெற்று அதிபராகி நெடுந்தீவு மாவிலித்துறை நோமன் கத்தோலிக்க வித்தியாலயம், நெடுந்தீவு மேற்கு சைவப்பிரகாச வித்தியாலயம், நாரந்தனை கணேச வித்தியாலயம், ஆகிய பாடசாலைகளில் பலரும் பாராட்டும் வகையில் முகாமைத்துவம் செய்தார்.

சிறந்த உயர்கல்வி ஆசிரியர். உடற்பயிற்சி உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகி முல்லைத்தீவு, வவுனியா தெற்கு ஆகிய கல்வி வலயப் பாடசாலைகளின் விளையாட்டுத்துறை சிறப்புறப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

கல்விப் புலத்தில் மாத்திரமல்ல சகல துறைசார் மக்களாலும் அன்பராகவும் நண்பராகவும் மதிக்கப்பட்டவர். திடகாத்திரமான உடல்வலுக் கொண்டவர். பல்துறை விற்பன்னரான கணேசதாசன் நாடகம், இசை, சித்திரம்

ஆகிய கவின் கலைசார் ஆற்றல்கள் மிக்கவர். நகைச்சுவை உணர்வால் அனைவரோடும் மகிழ்ந்திருந்தவர்

மாணவர்களோடு சினேகபூர்வமாக நேசம்பூண்டு அவர்களைக் கல்வியிலும் விளையாட்டுத்துறையிலும் மேம்படச் சேவையாற்றினார்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாண மாணவர்களின் பல்மட்ட விளையாட்டு நிகழ்வுகளிலும் அவரது திறமைகள் வெளிப்பட்டு நின்றமையை நினைவுகூரும் அந்தநாள் யாழ்ப்பாணக் கல்வி வலய உடற்கல்விப் பணிப்பாளர் திரு த. அருணகிரிராஜா, கணேசதாசனிடமிருந்து விளையாட்டுகள் தொடர்பில் பல விடயங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன் எனக் கூறி இன்றும் உளம் நெகிழ்கிறார்

கணேசதாசன் உள்ளத்தில் மென்மையான உணர்வுகளைக் கொண்டவர். என்றுமே மலர்ந்த முகத்தோடு அனைவரையும் அன்பு செய்தவர்.

அவரது தெளிந்த செயற்பாடுகளால் அவர் நேசித்த அன்புள்ளங்கள் புண்படாதபடி பார்த்துக் கொள்வதில் அமைதியும் நிதானமும் கூடிவர வழிநடந்தார். அவரைச் சார்ந்த மனைவி பிள்ளைகள் உறவுகளோடு தன்நலம் நோக்காத நேசத்தால் உதவியும் ஆறுதலும் கொடுத்துழைத்த பாங்கு உன்னதமானது.

தனது துயரங்களுக்கு மருந்தாக அயலவருக்கு உதவி செய்யும் பண்பை தனது அணிகலனாக்கிக் கொண்டவர். எண்ணங்களில் தூய்மையான அவரது மனம் எவரையும் பகைவனாக்கிக் கொண்டதில்லை.

எனக்குப் பின்னான வருடத்திற் பிறந்து பாசத்தோடு
மைத்துனர் என்ற உறவேடும் நட்போடும்
இளமையிலிருந்தே கூடி நடந்தவர்.

நாம் படித்தோம் பயின்றோம் ஆடியும் பாடியும்
வளர்ந்தோம் பயணித்தோம் வாழ்ந்தோம் என்ற
மகிழ்வினோடு கல்வித்துறைசார் தொழிற்சாலைகளிலும்
உற்சாகம் பெற்றோம். இறுதிவரை ஒன்று கூடியே
உலவினோம்.

எனினும் எனக்கு முன்னதாகவே நண்பர் தனது
வாழ்க்கைப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

உள்ளத்தில் நிழலாடும் அவருடனான இனிய
நினைவுளுடே மகிழ்ந்து இச்சிறுகதை நூலை
அன்புக்குக் காணிக் கையாக் குவதில்
ஆறுதலடைகிறேன்.

அன்புடன் செ.சு.சேஷ்

அணிந்துரை

அமைதியான ஆள், எப்போதும் குழையும் ஒரு சிரிப்பு, யாரையும் படுத்தாத ஒரு தெளிவு இதுதான் நெடுந்தீவு மகேஷ் சேர். இந்த வர்ணனை அவருக்குரியது மட்டுமல்ல அவரது கதைகளுக்குமான அறிமுகம்.

குருதியைத் தெறிக்கவிட்டு உணர்ச்சியை சிதறடிக்கும் தமிழ்ச் சினிமா மாதிரியே வெளிவரும் கவர்ச்சியான சிறுகதைகளுக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் மத்தியில் நெடுந்தீவு மகேஷ் சேரின் கதைகள் தெளிந்த நீரோடை. அதில் உணர்ச்சியைத் தெறிக்கவிடும் சோடனைகளோ, வாசகனை மிரள வைக்கும் உத்தி களோ, தன் இலக்கிய அறிவுப் புலத்தை திணிக்கும் கதை சொல்லி முறைகளோ கிடையாது. மலையுச்சியில் இருந்து ஓடிவரும் தெளிந்த நீரோடையைப் போன்றவை அவரது கதைகள். அள்ளிப் பருகினால் தாகம் மட்டும் தீர்ப்போவதில்லை. தேவையான கனியுப்புக்களும் கூடவே கிடைக்கும் என்பதுதான் சிறப்பு.

எனக்கு மகேஷ் சேர் அறிமுகமான காலப் பகுதியில் நான் தீவிர இலக்கியங்கள் என்ற வகுப்பின் கிழ்ப்படுத்தப்படும் கதைகளின் பின்னாலும் நாவல்களின் பின்னாலும் வெறிபிடித்து ஓடிகொண்டிருந்தேன். மகேஷ் சேரின் கதைகளை எப்படி நோக்குவது என்பது கூடத் தெரியவில்லை. ஆனால், செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் அதன் வார இதழுக்காக

அலுவலகம் தேடிவரும் கதைகளைப் பொறுமையாக வாசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட பொழுதுதான் மகேஷ் சேரின் எழுத்துக்களையும் வாசிக்கக் கிடைத்தது.

அந்தப் பொறுமையான வாசிப்புத்தான் மகேஷ் சேரின் எழுத்துக் களை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது என்கிற பக்குவத்தைத் தந்தது. அவரது அறிவும் ஆழ்ந்த அனுபவமும் அவரது கதைகளை அவர் அணுகும் முறைக்குப் பின்னால் பெரும் ஆலமரங்களாக நிற்கின்றன என்பது மெல்ல மெல்லப் புரிந்தது. கதையை அவர் நகர்த்துவதற்கு அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் உத்திகளும் அவரது இயல்பிலிருந்து பிறந்தவை.

தன்னைப் போலவே தன் கதைகளும் யாரையும் எடுத்த எடுப்பில் புண்படுத்திவிடக்கூடாது என்பதில் அவர் கவனமாக இருந்தார்.

எரிகாயத்தின் மீது மயிலிறகால் மருந்து தடவும் முறைதான் அவரது கதைகளின் நுட்பம். இந்தத் தொகுதியில் இருக்கும் “திருட்டுப்போன சேவல்” என்ற கதையே அதற்குச் சிறந்ததொரு உதாரணம். தமிழ்ப் பரப்பின் கொதிநிலை அரசியல் ஒன்றை முற்றிலும் பேசும் கதை அது. ஆனால், அந்தக் கதையைப் படிக்கத் தொடங்கும் ஒருவருக்கு அது மிகச் சாதாரணமாகத் தோன்றினால் அது வாசிப்பு மற்றும் புரிதலின் பலவீனமன்றி வேறில்லை. ஏனெனில் அந்தக் கதையின் கடைசிப் பந்தியை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகனுக்கும் அந்தக் கணத்தில் மொத்தக் கதையும் மீள்வாசிப்புக்குள்ளாகும்.

அதுவரை நேரமும் அந்தக் கதையை அணுகிய வாசகனின் பார்வை முற்றிலும் மாறியிருக்கும். கதையில் ஊடாடிய பாத்திரங்கள் அனைத்தும் மிகச் சாதாரண மனிதர்களாக, நாம் பார்த்த அயலவர் களாகவே, கொஞ்சம் சுவாரஸியக் குறைவானவர்களாகவே கடைசிப் பந்தி வரைக்கும் தெரிவார்கள். ஆனால் கடைசிப் பந்தியை வாசித்த பின்னர் அந்த ஒவ்வொரு பாத்திரங்களின் பின்னாலும் மிகபெரியதொரு அரசியல் நிழல் திடீரெனத் தோன்றும். பாத்திரங்கள் சாதாரண மனிதர்களின் வகிபாகத்தில் இருந்து அரசியலில் மிகப் பெரும் வகிபாகத்தையுடைய தலைவர்களாக விஸ்வரூபம் எடுப்பார்கள்.

சுருங்கச் சொன்னால் கதையின் முடிவில் அதனைச் செரிமானம் செய்வதற் சில மணித் துளிகளைச் செலவிடாமல் கடக்கமுடியாது. நீங்கள் உள்ளெடுத்த உணவு செரிமானத்தின் பின்னர் எப்படி மாற்றங்களை உடனுக்குச் சக்தியாகின்றதோ அதுபோன்றே நீங்கள் வாசிக்கும் போதிருந்த கதை முடிவில் செரிமானமாகி ஓர் அனுபவமாக உங்களுக்குள் ஊடுருவும்.

மகேஷ் சேரின் கதைகளின் சிறப்பும் சிக்கலும் இதுவே. கதையின் தொடக்கத்தில் குருதி தெறிக்கும் சினிமாவைப் போன்ற உணர்ச்சிப் பெருக்கான அறிமுகத்தைக் காணவில்லை என்று அதை வைத்துவிட முடியாது கூடாது. தெளிந்த நீரோடைத் தண்ணீரைப் போல அதை முழுதாகப் பருகித்தான் அதன் பயனை அடைய முடியும்.

ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறுதானே பதம். அதனால்தான் மற்றைய கதைகளையும் உதாரணங்

களுக்கு இழுத்து உங்கள் நுகர்வுத் திறத்தில் தாக்கத்தை வலிந்திழுக்க நான் விரும்பவில்லை. நீங்களே அந்த அனுபவத்தைத் தனியாக அனுபவித்துக் கொள்ளுங்கள்.

இந்தத் தொகுதியை வாசித்து முடிக்கும்போது நீங்கள் என் கருத்தோடு ஒத்துப்போவீர்கள் மகேஷ் சேர் ஒத்துப்போக வைப்பார் என்பதுதான் சிறப்பு. படியுங்கள்.

பத்திரகையாளர்.

திரு. கே. பி. ரெமாவர்தி

பெம்மன் வாரப்பத்திரகை-ஆசிரியர்

சமர்பாது

சீனா உதயகுமார்

(குரணம் சஞ்சிகையில் எழுதிய கட்டுரை)

கலாயுஷணம்

நெடுந்தீவு மகேஷ்

(அட்டைப்பட அதிதி)

அறிமுகமாக

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள நெடுந்தீவில் பிறந்த செல்லத்தம்பி மகேஷ், நெடுந்தீவு மகேஷ் என இலக்கிய வட்டத்தினருக்கு அறிமுகமுடைய ஒரு மூத்த படைப்பாளி ஆவார். 2015 ஆம் ஆண்டில் கலாயுஷண விருது பெற்ற மகேஷ் பள்ளியில் படித்த இளைய பருவ காலத்திலிருந்தே ஆக்க இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டு எழுத்துலகில் பிரகாசித்து வருகிறார்.

இவரது இலக்கியப் பயணம் 1960 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இருந்தே ஆரம்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அது, இலங்கையில் வெளி வந்து கொண்டிருக்கிற பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகளாக வெளிவந்தன. தற்போதும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

குடும்பம்:

- துணைவியார் வேதநாயகி மகேஷ் ஆவார். இவர் பயிற்றப் பட்ட ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.
- மூத்த மகள் மைதிலி தேவராஜா, யாழ்ப்பாணக் கல்வி வலயத்தில் ஆரம்பக் கல்விப் பிரிவுக்கான உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமை புரிகிறார்.
- மூத்த மகன் பார்த்திபன், வட்டுக் கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சித்திர ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.

- இளைய மகன் பிரதீபன், தெல்லிப்பளை ஆதார வைத்திய சாலையில் வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமை புரிகிறார்.
- இளைய மகள் கேமமாலதி பொன்னம்பலம், தமிழ்ஒலி வானொலிச் சேவையில் அறிவிப்பாளராக உள்ளார்.

புனைபெயர்கள் :

- செ.மகேந்திரன், நெடுந்தீவு மகேஷ், உமாபாரதி என அவை விரிந்து செல்கின்றன.

படைப்புகளும் கல்விச் சேவைப்பணியும்

“கலையாகும் கடதாசி” எனும் ஆரம்பவகுப்புகளுக்கான கை வேலைச் செயல் நூல் 1993 ஆம் வருடம் வெளிவந்தது. இது ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் நிறைந்த பயனுடைய செயல் நூலாகும்.

2002 ஆம் வருடம் இவரால் வெளியிடப்பட்ட “மனிதத்தைத்தேடி” எனும் கவிதைத் தொகுப்பு நூலுக்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு சிறந்த கவிதை நூலுக்கான இலக்கிய விருதினை வழங்கிக் கௌரவித்தது.

பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் நடாத்திய கவிதை சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்கு பற்றி பரிசுகளும் பாராட்டுச் சான்றிதழ்களும் பெற்றுள்ளார். குறிப்பாக “ஞானம்” சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்கேற்றுப் பரிசுகளை வென்றுள்ளார்.

யாழ் கல்வி வலயப் பேரவையினரின் மாத வெளியீடான “விளக்கு” சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த நெடுந்தீவு மகேஷ், அக்காலத்தில் கல்வி உலகம் பாராட்டும் வகையில் அவர்களின் தேவையை உணர்ந்து சிறப்பான சஞ்சிகையாக அதனை வெளிக் கொணர்ந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உதயன் வெளியீட்டகத்தின் ஊடாக மாணவர்களுக்காக வெளிவரும் “அர்ச்சனா” மாத சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

இவரால் எழுதப்பட்ட அறிவுரைகளைப் புகட்டும் சிறுகதைகள் பல ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பயன்தரும் வகையில் ஆசிரியம், அகவிழி ஆகிய கல்விசார் சஞ்சிகைகளில் வெளி வந்துள்ளன.

2012 ஆம் வருடம் “தாரணி ஓர் ஆச்சரியக்குறி” எனும் பெயரில் ஆசிரிய வாண்மைவிருத்திச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பினை வெளியிட்டார். அதில் இடம் பெற்றுள்ள “ஆசிரியர் கற்கிறார்” எனும் சிறுகதை, இலங்கை கல்வியியற் கல்லூரிகளில் ஆரம்பக் கல்விப் பிரிவில் தமிழ் மொழியைக் கற்கும் ஆசிரிய மாணவர்களுக்கான மொழித்துணை நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது என்பது முக்கிய அம்சமாகும்.

ஓவியம், இசை, நாடகம் ஆகிய துறைகளிலும் ஈடுபாடுடையவராகக் காணப்படும் இவர், ஐரோப்பிய நாடுகளில் இடம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களின் தமிழ்மொழி கற்றலை மேம்படுத்துவதற்காகத் தன்னாலான பங்களிப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார். அந்த வகையில் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், டென்மார்க், நோர்வே, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளில் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான பயிற்சிகளை அவர்களின் அழைப்பின்பேரில் நேரில் சென்று வழங்கியுள்ளார்.

2013 ஆம் வருடம் மூத்த இலக்கிய எழுத்தாளர் வரிசையில் நெடுந்தீவு பிரதேச செயலக கலாசாரப் பிரிவினரால் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். 2015 ஆம் வருடம் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கான வடக்கு மாகாண முதலமைச்சர் விருது இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. தொடர்ந்து 2015 இல் அரசு கலாபுஷண விருதும் வழங்கப்பட்டது.

ஆசிரியராகவும் சேவைக்கால ஆசிரிய ஆலோசகராகவும் பணியில் இருந்த இவர், 1996 ஆம் வருடம் வடக்கு கிழக்கு

மாகாணக் கல்வித் திணைக்களத்தில் ஆரம்பக் கல்வி உதவிப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றினார். அக்காலத்தில் தரம் 5 புதிய கலைத்திட்ட ஆசிரிய கைந்நூலில் “மீன்கள்” என்ற தலைப்பிடப்பட்ட சிறுவர் பாடல் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2003 ஆம் வருடம் ஓய்வுபெற்றார். பின்னர் ஜேர்மன் தொழில் நுட்பக் கூட்டுழைப்பகத்தில்(GTZ) இணைந்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணப் பாடசாலை மாணவர்களின் கல்வியை மேம்படுத்தும் பணியில் நிபுணத்துவ ஆலோசகராகப் பணியாற்றினார். ஆரம்பக் கல்வி முன்பள்ளிக் கல்வி ஆகிய பிரிவுகளில் கற்கும் கற்பிக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் சிறப்பான கற்றல் கற்பித்தல் நூல்களையும் வழிகாட்டல்களையும் வழங்கி வருகிறார்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் கற்றல் கற்பித்தலில் ஈடுபடுகின்ற ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர்களுக்கும் முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் பயிற்சிகளை வழங்கி வருகிறார். கல்வி மேம்பாட்டுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்துச் செயலாற்றும் “ஆறுதல்” நிறுவனத்தினருடன் இணைந்து செயற்படுகிறார்.

இத்தகைய ஆற்றல் மிக்க ஒரு கல்வியாளன், மூத்த இலக்கியப் படைப்பாளி இன்றுவரை ஞானம் சஞ்சிகையில் சிறுகதைகள் எழுதி வருகிறார் என்பது அவரின் இலக்கியம் மீதான தேடலின் ஒரு விதை என்றே அதை நாம் நோக்க வேண்டும்.

படைப்பாளிகள் பிறக்கிறார்கள், படைப்பாளிகள் தோற்றம் பெறுகிறார்கள் என்ற வகையில் நெடுந்தீவு மகேஷ் ஈழத்தில் தோற்றம் பெற்ற உன்னத படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவராகவே அவரை நானும் நோக்கி இருக்கிறேன். நெடுந்தீவு மகேஷ் மேலும் மேலும் பல சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் படைத்து ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வளமூட்டுவார் என்று நம்பலாம்.

- ஓ.எம்.-ஓ.ஹேபத் 2017.

நெடுந்தீவு பிரதேச செயலாளர்,
மதிப்புயர் திரு. எவ். சி சத்தியசோதி அவர்களின் வாழ்த்துரை.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் தீவுகளின் தனிநாயகமான நெடுந்தீவின் இலக்கிய பாரம்பரியத்துக்கு மகுடம் வைத்தாற்போல ஈழத்தமிழ் இலக்கியச் செல்வராகத் திகழும் செல்லத்தம்பி மகேஷ் அவர்களின் நான் பிறவாதிருந்திருந்தால் எனும் சிறகதைத் தொகுப்பு நூல் காலத்தின் சுவடுகளைக் காண்பியநிலைப் படுத்துகிறது.

இவர் கவிதை சிறுகதை கட்டுரை விமர்சனம், பத்திரிகைத்துறை எனக் காத்திரமான பல் துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வரும் ஓர் எழுத்தாளர் ஆவார். 1960ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்து தன் இலக்கியச்சிறப்புக்களினைப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் புத்தகவடிவிலும் வெளியிட்டு வருகிறார்.

இவர் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் அனுசரணையில் இயங்கும் இலக்கியத்தீவு எனும் எழுத்தாளர் அமைப்புக்குத் தலைவராகவும் செயற்படுகிறார். இக்கலைஞர் கலாபூஷண விருதினைத் தனது எழுத்து வெளியீடுகளினால் கவர்ந்து கொண்டவர். நெடுந்தீவு பிரதேசத்தின் முதுசம் எனத்திகழும் இவர்,

எழுத்துலகில் மட்டுமல்லாது கல்வியியலாளர், சமூக சேவையாளர் எனத் தனது சேவையை எம்மண்ணுக்கு பத்துறைகளிலும் வழங்கும் மாண்புமிகு படைப்பாளியும் சேவையாளருமாவார். இவரிடம் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் இவர் வழியில் எழுத்தாளராகவும் இலக்கியப் படைப்புகளின் வெளியீட்டாளர்களாகவும் இருப்பதால் நெடுந்தீவின் எழுத்துலக வரலாற்றில் தனக்கெனத் தனியிடம் பிடித்துள்ளார்.

இவரை விலக்கிவிட்டு நெடுந்தீவின் இலக்கியத்துறை வரலாற்றைக் கூறிவிட முடியாது. இவர் வாழும்போதே பொன்னெழுத்துகளால் இவரின் நாமம் பொறிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

மகேஷ் அவர்களின் “நான் பிறவாதிருந்திருந்தால்” எனும் இச் சிறப்பான சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலின் வருகையைப் பாராட்டி, அவரது எழுத்தாளன்மை மேலும் பரந்து விரிய வாழ்த்தி, மகிழ்கிறேன்.

திரு. வெ. சி. சந்திரசேகர்,
 பிரதேச செயலாளர்,
 பிரதேச செயலகம்,
 நெடுந்தீவு,
 2021.02.12.

பொருளடக்கம்

பக்கங்கள்

1. நான் பிறவாதிருந்திருந்தால்...!	01
2. பாசக் குடித்தனம்.	07
3. உறவின் உறுத்தல்கள்	12
4. எல்லையைத் தேடி.	18
5. திருட்டுப்போன சேவல்	23
6. வாக்காளர் வைத்தி.	29
7. நல்லவர்கள் விலகினால்!	36
8. ஒரு கிராமம் நகரமாகிறது.	42
9. ஊருக்குப் போனேன்.	52
10. ஊர்வாயை மூட..!	62
11. ஊருக்குத் திரும்புகிறான்.	67
12. எங்கட வோட்டு உங்களுக்குத்தான்...!	72
13. ஒட்டாத உறவுகள்.	79
14. வாழ்தலெனும் வலிமை	86
15. தொலைந்த வாழ்க்கை	95
16. வாழ்க்கை ஒரு நாடகமல்ல.	104
17. உண்மையும் கற்பனையும்.	109
18. மரங்களை நடுவோம்.	112
19. எங்கள் நிலங்கள்.	118

நூல் :- நான் பிறவாதிருந்திருந்தால்

ஆசிரியர் :- செ.மகேஷ்

முகவரி :- 11ம், வட்டாரம், நெடுந்தீவு.

உரிமை :- திருமதி வேதநாயகி மகேஷ்

முதற்பதிப்பு :- ஒக்ரொபர் 2021.

பக்கங்கள் :- 136

ISBN :- 978-624-99216-0-3

விலை :- 300/=

நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் வெளியீடுகள்

- . கலையாகும் கடதாசி (சிறுவர் செயல்நூல்)
- . மனிதத்தைத் தேடி (கவிதைத் தொகுப்பு)
- . தாரணி ஓர் ஆச்சரியக்குறி (சிறுகதைத் தொகுதி)
- . வாழ்வதற்குப் போராடு (சிறுகதைத் தொகுதி)

எனது இலக்கியப்பயணம்!

எங்கள் தமிழ் இலக்கியம் எம்மை நல்வாழ்வுக்கு உந்தி உரமூட்டும் வலிமைமிகு ஆயுதமாகும். எனது சிறுகதை இலக்கியப் பயணத்தில் இது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். இந்நூல் வெளிவரும் இவ்வேளையில் காலத்தின் கோலங்கள் எம்மைத் துயர வேதனைக்குள் அமிழ்த்தியுள்ளமையானது இயற்கையின் -இறைவனின் சோதனையோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

போரும் சுனாமியும் சுழலும் புயலும் ஆபத்துகளும் அழிவுகளும் எம்மை, எமது வாழ்க்கையைப் பலநூறு அழுத்தங்களினூடாகவும் ஆச்சரியங்களினூடாகவும் இட்டுச் சென்றபோதும் வாழ்தலின் சத்தியம் புரியாத வாழ்வினூடான பயணமே எமக்கானதாகிறது.

உண்மைகளாலும் கற்பனைகளாலும் உருவமைக்கப்படும் சிறுகதைகள் யாவும் வாழ்வோடு கலந்த, உறவோடும் உலகோடும் இணைந்த ஒழுக்கங்களால் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. அந்த வகை சார்ந்து சிறுகதைகளாகித் துலங்கும் இலக்கியங்களே காலத்தையும் களத்தையும் நிச்சயித்து விடுகின்றன.

இன்றைய உலகில் நின்று நிலைக்கும் இலக்கியப் பதிவுகள் யாவுமே காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடிகளாகவே தோன்றி வாழ் கின்றன. போரும் சீரற்ற சமூக அரசியல் சூழ்நிலைகளும் எனது சிறுகதைகளின் கருப்பொருளாகி

எமது மண்ணையும் மக்களையும் அவர்தம் வாழ்வையும் முன் நிறுத்தி மறுமலர்ச்சியையும் மன ஆறுதலையும் தோற்றுவிக்க முயன்றுள்ளன.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள “நான் பிறவாதிருந்திருந்தால்” என்ற சிறுகதையின் தலைப்பையே எனது இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இட்டபோது. நான் எனும் என்னிலும் என்னைச் சூழ்ந்து, நான் நான் என முனைப்புற்று எழுந்து உலவும் கதாநாயகர்களான பலரின் ஆளுமைகளிலும் அந்தத் தலைப்பின் அழுத்தம் தரும் உறுத்தல்களைக் காணுகிறேன்.

ஒவ்வொரு சிறுகதைகளிலும் நாமே கதாபாத்திரங்களாகி உலவுதலின் மூலம் எமக்குள் தோன்றும் பல்வேறு சிந்தனைகளுக்கும் மேலாக விழிக்கும் நல்லெண்ணங்களுக்கும் நல்நடத்தைகளுக்கும் பாதை சமைப்போம்.

எனது படைப்புகள் வாசகராகிய உங்களில் மனித நேயமிக்க உணர்வுகளை ஒரு சிறு துளியேனும் நல் மாற்றம் ஏற்படுத்த முந்துமெனில் அதுவே எனது படைப்பிலக்கியத்தின் வெற்றியாகும்.

இந்நூலின் தொகுப்புக்கு உட்பட்ட சிறுகதைகளை வாசித்து ஆய்வுநிலைக் கருத்துரைத்த என் அன்புக்கும் மதிப்பிற்கும் உரித்தாளரான முன்னைநாள் உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியரும் இந்நாள் செம்மண் பத்திரிகை ஆசிரியரும் ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளருமாகிய திரு

தே.பிரேமானந்த அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் பூரிப்படைகிறேன்.

எமது நெடுந்தீவு பிரதேச செயலாளர் மதிப்புயர் திரு. எவ்.சி.சத்தியசோதி அவர்கள் எனது நூல் சிறக்க வாழ்த்துரைத்த மகிமையை நோக்கி நன்றி தெரிவித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

என் மீதும் என்எழுத்துகள் மீதும் கொண்ட பாசத்தையும் நேசத்தையும் பண்புடன் வெளிப்படுத்திக் கருத்துரைத்து விளங்கும் உறவான ஆசிரியை திருமதி தயாநிதி தர்மரத்தினம் அவர்களுக்கு எனது அன்பு கலந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பினை எழில்பெற அச்சிட்டு வழங்கிய யாழ்ப்பாண அச்சகத்தினருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

உாசிப்பு மனிதனைப் பூரணனாக்குகிறது.

பெ.மகேஷ்.
பெருங்கீவு

நான் பிறவாதிருந்திருந்தால்.....!

யேசு சிலுவையில் அறையுண்டு மரித்த தினம்! கிறிஸ்து இயேசு துயரப் பாடுகளால் தாம் நேசித்த மக்களின் பாவங்களைக் களையும் முனைப் போடு விடிந்த அந்த நாளை நினைவூட்டும் திருநாள்.

புனித வெள்ளிக்கிழமை! பெரிய வெள்ளி யாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

அந்தக் கிறிஸ்தவ தேவாலயம் வெள்ளி மணிகள் பொருத்திய வெண்ணிற ஆடைகளாலும் கடதாசிகளாலும் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இயேசுபிரான் மக்களின் பாவங்களைப் போக்க சிலுவையில் அறையுண்டு உயிர் நீத்த உன்னத தினம்!

வெண்ணாடை தரித்த பக்தர் கூட்டம் தேவாலயத்தின் உள்ளும் புறமும் நிரம்பி வழிகிறது. வெண்மையின் வண்ணம் தூய்மையின் அடையாளமாக...! பாடல்களால் இறை பக்தியை விசிறி நிற்கும் பிரார்த்தனை எண்ணங்களில் ஒளி பிரகாசிக்கிறது.

ஒவ்வொரு வருடமும் போன்றே இன்றும் அந்தப் பரிசுத்தத் திருநாள், தேவாலயங்கள் தோறும் துயர நிகழ்வாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

தம்மை வருத்தி உயிர் துறந்த இயேசுவை நினைவுகூர்ந்து எமது பாவங்களுக்காக இறைவனிடம் மன்னிப்பை வேண்டி நிற்கின்ற புனித சிலுவைப் பாதைத் திருக்காட்சி!

இயேசுவின் மரணத்தை நினைவுகூர்ந்து தேவாலயத்தில் கூடி நிற்கும் மக்களின் முகங்களில் தோய்ந்த துயரம்!

உறுதியாய் உரத்தொலிக்கும் குருவானவரின் பிரசங்கம், வழிபாட்டில் ஒன்றிநின்ற பக்தர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கிறது.

“இவன் பிறவாதிருந்திருந்தால் அவனுக்கு நலமாய் இருந்திருக்கும்” என்ற வார்த்தை, எனது காதில் பலமாக ஓங்கி அறைந்தது.

அது என் உணர்வுகளைச் சிலிர்த்துச் செய்கின்றது

தேவாலயத்தின் சுவர்களில் அவை மோதி மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தது. என்னுள் அவ்வார்த்தைகள் எழுப்பிய வினாக்களால் உறுதியான விடைகாண இயலாமல் நான் தத்தளித்தேன்

கிறிஸ்து இயேசு பல பாடுகளை அனுபவித்துச் சிலுவையில் அறையுண்டு இறக்க நிச்சயிக்கப்பட்ட தினங்களுக்கு முன்னரான ஒருநாள், அவரது சீடருள்ளே ஒருவனான யூதாஸ் காரியோத்தன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பான் என்பதை இயேசு முன்னரே அறிந்திருந்தார். அதனைச் சீடர்களுடனான அந்த இராப்போசன வேளையில் நினைவுபடுத்தி வருந்தும் இயேசுவின் வார்த்தைகளே அவை.

அதனை உரத்துக் கூறி எமது சிந்தனையை இயேசுவின் பாடுகளின்பால் ஈர்த்தார் குருவானவர்!

என்உள்ளத்தில் இரத்தம் கசிந்தது. வேதனை என்னை வாட்டியது.

குருவானவர் தனது அந்தத் திருப்பலி பூசையில் ஆற்றிய பிரசங்கத்தின் வழியே ஒலித்த அர்த்தம் பொலிந்த வார்த்தைகள். தொடர்ந்தும் என்னை வேதனைக்கு உள்ளாக்கின. மனம் கலங்கினேன்!

“நான் ஏன் பிறந்தேன்?” என்ற கேள்வி எனக்குள்ளே என்றோ எழுந்து விடைகாணத்தூண்டும் ஓர் உயிர்ப்புள்ள வினாவாக என்னைத் துரத்தி வருவதை என்னால் சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை!

“இவன் பிறவாதிருந்திருந்தால் அவனுக்கு நலமாயிருந்திருக்கும்” என்ற திருமறை வாக்கியமோ இப்பொழுது “ஏன் பிறந்தேன்?” என்ற வினாவையும் இழுத்துக் கொண்டு என்னை. ஓடஓட விரட்டி வந்தது.

இவனும் அவனும் என்னைப் பாடாய்ப்படுத்தினர். நானும் வாழ்தலின், அர்த்தம் புரியாத வாழ்க்கையின் ஆசைகளால் கலங்குகிறேன் இவன் வாழ்வதற்காக அவனை அகற்றவும் அவன் வாழ்வதற்காக இவனை அழிக்கவும் அவனும் இவனும் செய்யும் அநியாயங்களும் அக்கிரமங்களும் அநேகம்.

என்னிடத்திலும் எழுந்துநிற்கும் “ஏன் வாழ்கிறேன்?” என்ற கேள்விக் கான பதிலைக் கண்டறியாமலேயே வாழத் துடிக்கும் எனது உயிர்.

ஏன் பிறந்தேன். நான் பிறவாதிருந்திருந்தால்..!

கண்களை மூடி ஜெபித்தேன். சிறிது நேரம் மன ஆறுதல் கிடைத்தது.

அந்த ஆதரவற்ற வயதான மூதாட்டியைக் கொலை செய்து அந்தக் கிழவி சேர்த்திருந்த சிறிய தொகைப் பணத்தையும் நகையையும் களவாடிச் சென்ற திருடன்!

அந்தக் கொடிய கொலைகாரனை நினைந்தபோது, இவன் பிறவாதிருந்திருந்தால் நலமானதாக இருந்திருக்குமோ! என எண்ணினேன்.

கண் கெட்ட பின்னெதற்கு சூரிய நமஸ்காரம்!

பொய்யும் புரட்டும் பொறாமையும் வஞ்சனையும் சண்டையும் சச்சரவும் வாள் வெட்டும் தூள் கடத்தலும் கொலையும் கொள்ளையும் வழக்கும் கணக்கும் என இத்தனையும் என்னைச் சூழ்ந்து வருத்திக் கொண்டிருக்க அதன் நடுவிலே நான் என்னைக் காத்துக் கொள்ள ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன். வாழத் தவிக்கிறேன்!

ஒருவரோடொருவர் அன்பால் பண்பால் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கையை நாம் விரும்பினாலும் அதனை மகிழ்ச்சியாக முன்னெடுக்க இயலாதிருக்கிறது. மகிழ்ச்சிக்குத் தடையாக நீதியின் மாண்பறியா மாண்டம் என்ற மலை, என் எதிரில் உயர்ந்து தெரிகிறது.

“இவர்கள் பிறவாதிருந்திருந்தால் எமக்கு நலமானதாய் இருந்திருக்கும்!”.

இவர்கள் எங்ஙனம் பிறந்தார்கள்? ஏன் பிறந்தார்கள்?

நம்பிக்கையோடு தர்மம் உரைத்தே நல்வழி காட்டிச் சிலர் தேர்தலில் நின்றனர். அவர்தம் சொல்லைக் குழப்பி, பொய்யுரைத் தும் புளுகுரைத்தும் சத்தியத்தின் வெற்றிக்கு எதிராகி அவர்தம் தோல்விக்காய் வழி தேடினார்கள்.

“நீதியைக் கொண்டு அநீதிக்கு முலாம்பூசி இப்பொழுது அதனையே ஆராதனை செய்!” என்கிறார்கள்.

இவர்கள் பிறவாதிருந்திருந்தால் எவ்வளவு நலமானதாக இருந்திருக்கும்.

இயேசுக் கிறிஸ்துவுக்கு ஒரு யூதாஸ் காரியோத்! பண்டார வன்னியனுக்கு ஒரு காக்கை வன்னியன்! கட்டப்பொம்மனுக்கு ஓர் எட்டப்பன்! யூலியஸ் சீசருக்கு ஒரு புளுட்டஸ்!

இவர்கள் பிறவாதிருந்திருந்தால் நலமானதாக இருந்திருக்கும்.

நீதிக்காய் போராடியபோதும். போராட்டத்தின்

போக்கைத் திசை மாறச் செய்து அப்பாவி மக்களைத் தடுமாற வைத்து அவலத்தில் நீதியைச் சாகவிட்ட காரியோதகனும் அன்றும் எம்முடனே இருந்த வர்கள்தாம். இன்றும் எம்மருகில் இருக்கின்றவர்கள்தாம்.

மனம் அழுதது

இந்த வருடம் தேவாலயப் பூசையில் குருவானவர் செய்த இந்தப் பிரசங்கம் எனது நினைவை நிறைத்தது.

மீண்டும் மீண்டும் அந்தச் சிலுவைத் துயரத்தில் இயேசு பட்ட காயங்கள், சிந்திய குருதிகள் மனதில் விரிந்து துன்பக் கடலுக்குள் என்னை ஆழ்த்தின.

இதேபோன்ற ஒரு தேவாலயத் திருநாள்! இயேசு உயிர்த்தெழுந்த ஞாயிறு மகிழ்நாள்! தேவாலயங்களிலும் விடுதிகளிலும் குண்டுக் ளோடு பாய்ந்து ஏதுமறியா அப்பாவி மக்களைக் கொன்று குவித்தார்கள்!

வயோதிபர் பெண்கள் குழந்தைகள் உட்பட அத்தனை நூறு பேர் துடி துடித்து இறந்தார்கள்! காயங்களோடு அங்கவீனராகி வேதனை மேவிட வினைகெட்டு வாழ்வோர் எத்தனை பேர்? இதற்குக் காரண மானவர்கள் யார்? அவர்கள் ஏன் பிறந்தார்கள்?

இவர்கள் பிறவாதிருந்திருந்தால் நலமானதாக இருந்திருக்கும்.

தேவாலயத்தை விட்டு வெளியே வந்த நான், வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

பாதை நெடுகிலும் விரையும் வாகனங்கள்! நான் பாதை ஓரமாக என் பாதங்கள் நோகாமல் நடக்கிறேன்!

எனது வீடு அருகிலேதான் உண்டு. வீடு தெரிகிறது! எதிரிலே விரைந்து வந்த முச்சக்கர வண்டியொன்று என்னை மோதித் தள்ளுகிறது!

நான் நினைவிழந்திருந்த நிலை கடந்து இப்பொழுதுதான் விழித்திருக்கிறேன்.

எனக்குள்ளே, அந்தக் குறித்த விபத்தின்
குலைந்த ஞாபகம்!

என் உடம்பின் காயங்கள் வலிக்கின்றன.
இந்த மானிடத்தின் வாழ்வு புரியவில்லை.

என்னை மோதித் தள்ளிய
முச்சக் கரவண் டியையோ அதனை ஓட்டிவந்த
சாரதியையோ நான் அறியவில்லை.

சாட்சிகள்? அவர்களும் தப்பி விட்டார்கள்.

சட்டங்களைத் தமக்காக்கிக் குற்றங்களை
வெற்றிகளாக்கிக் கெட்டித்தனமாக வாழ்க்கையை
முன்னெடுப்பவர்களாகச் சிலர் சீவிக்கிறார்கள். இவர்கள்??

இவர்கள் பிறவாதிருந்திருந்தால்....!

இயேசுவை முப்பது வெள்ளிக் காசுக்காகக் காட்டிக்
கொடுத்த யூதாஸ் காரியோத் தான் செய்த காரியத்துக்காகக்
கவலைப்பட்டு அவன் பெற்ற முப்பது வெள்ளிக்
காசுகளையும் கோவிலில் எறிந்துவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்த்
தூக்கிட்டுத் தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொண்டான்!

- செம்மன்.

அவர்கள் தனிக்குடித்தனம் வந்து இப்பொழுது மாதங்கள் பலவாகிவிட்டன.

மாமன் மாமி மைத்துனரோடு சண்டையிட்டு மனைவியை இழுத்துக் கொண்டு இந்த வாடகை வீட்டுக்கு வந்த குமார சாமியின் மனதில் ஏனோ ஒரு தனிமை உணர்வு.

எனினும் கௌரவம் அவனைத் தனிமை யிற் கட்டிப்போட்டு இரசித்தது. இதுநாள் வரை அவனது மனைவி குடும்பத்தினரோடு அவன் வைத்திருந்த அன்பையும் உறவையும் எப்படி ஒரு நொடிக்குள்ளாகவே உதிர்த்த வார்த்தை உதறி எறிந்தது. அன்பு செய்த வீட்டை விட்டுப் பெட்டி படுக்கைகளோடு தனிக்குடித்தனம் வர முடிந்தது.

இப்பொழுது யாரையும் அயலில் உதவிக்கு அழைக்க இயலாத தனிமை.

திருமணத்தின் பின்னும் அவன் தாய் வீட்டோடு குலவிக் களித்த நாட்கள் காலத்தால் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தாலும் பெற்றோருடனான உறவு நினைவில் ஒட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

இங்கே திருமணம் செய்த பின்னான நாள்களில் அவனது மனைவி வீட்டாரோடு இருந்த நெருக்கம் ஏனோ படிப்படியாகப் பல்வேறு சிறுசிறு

சம்பவங்களால் நூலிழையாக மெலிந்தது. நல்லவைகளை விருப்போடு ஏற்றுக் கொள்ளும் மனம். நல்லவை தோன்ற வழங்கப்படும் அறிவு ரைகளை ஏனோ ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறது.

ஒரு சில நாள்களேனும் மது அருந்தாமல் இருக்க மறக்காத மனம், அதனையே தனது வாழ்நாளின் பெருமகிழ்வாக்கிக் கொண்டது. அதனால் குடும்பத்தில் விளையும் சண்டை சச்சரவுகளையும் அவமானங்களையும் அவனது இந்த மதுமயக்கம் சிந்திக்கத் தூண்டியதில்லை.

எங்கேயும் எவரிடமிருந்தும் எத்தனை நன்மைகளைப் பெற்றாலும் அவரிடமிருந்து வீசப்படும் அவமானப்படுத்தும் ஒரு விநாடி வார்த்தைகளை ஏனோ தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. அத்தகைய ஒரு வார்த்தையே மனைவியையும் இழுத்துக் கொண்டு குமாரசாமி வீட்டிலிருந்து புயலெனப் புறப்பட்டு வெளியேறக் காரணமாகி விட்டது.

மது அருந்துதல் அவமானமா? மது அருந்தி மயங்கிய நிலையில் மனைவியோடும் மாமன், மாமி, மைத்துனரோடு சண்டையிட்டுத் தனது செயலுக்கு நியாயம் கற்பித்தல் அவமானமா?

எது அவமானம்? என்று புலப்படவில்லை.

மாமன் மருமகனைக் “குடிகாரன்” என்று கோபத்தோடு ஏசியது அவமானம் என்று குமுறிக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறியது நியாயமா?

போன புத்தியை ஆனை கட்டி இழுத்தாலும் அது திரும்பப் போவதில்லை. குமாரசாமியார் இப் பொழுது வேதனைப்பட்டார். குமாரசாமியரின் மனைவி தனது தாய் தந்தையரைப் பார்க்க விரும்பி அனுமதி கேட்ட போதெல்லாம் அவள் தாய் வீடு திரும்புவது தனக்கு அவமானம் எனக் கருதி அவளைத் தடுத்தும் வந்தார்

குடும்பம் ஒன்றுபட்டிருந்தபோது தேவைகளுக்காக அங்கிங் கென அலையவேண்டியதாய் இருந்ததில்லை. மனைவியை இப்பொழுது தனியாக விட்டுவிட்டு வேலையென்று சென்று திரும்பி னாலும் அவளை ஆதரவோடு பார்க்கவும் ஒரு சிறிதளவேனும் உதவவும் எவரும் அவர்களின் அருகிலில்லை.

இப்பொழுது பெற்றோரைப் பிரிந்து தனித்திருப்பதால் தனது மனைவி தாங்கிக் கொள்ளும் வேதனைகளுக்கோ எல்லையில்லை. போகப் போக அது அவருக்குப் புரிந்தது.

மனதை உறுத்தும் துயரங்களைச் சொல்லி அழவும் அவரருகே ஒருவருமே இல்லை என்றானபோது மீண்டும் மனைவியின் வீட்டுக்கே போய்விடலாமா? குமாரசாமி சிந்தித்தார். அதற்கும் அவரது கௌரவம் தடை போட்டிருந்தது.

குமாரசாமியார் கௌரவம் கொண்டு தமக்கென எடுத்து வந்த பெட்டி படுக்கைகளும் பொன் பொருட்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து போனது. இந்த நிலையில் குடிப்பழக்கத்தையும் மெல்ல மெல்லக் குறைத்துக் கொண்டார்.

தமக்கானது எனக் கூட்டிவந்த பசுமாடு ஒன்றுதான் அவருடைய தென முழுமையாய் எஞ்சி நின்றது. இன்று அதனையும் இருபதாயிரத்திற்கு விற்றுவிட்ட நிலையில் காசை வைத்துக் கொண்டு இதுவும் தொலைந்து விட்டால் என்ன செய்வதென்றே குழம்பிக் கிடந்தார்.

காசு ஒன்றுமே செய்யாது. காசை வைத்திருப்பவன்தான் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டும்.

குமாரசாமியார் பகல் முழுவதும் படுக்கையில் சாய்ந்து கிடந்தாலும் தூக்கம் வருவதாகத் தெரியவில்லை. விழித்தபடியே எதையெதையெல்லாமோ சிந்தித்தார்.

வீட்டுப் படலையை ஏதோ தள்ளும் முட்டும் அரவம் கேட்டது.

முப்பது கிலோமீற்றர் தூரத்தில் வதியும் பணக்காரரான பரமசாமிக்கென விற்ற அவரது பசுமாடு குமாரசாமியரின் வீட்டு வாசலில் கதறும் குரல் திடீரெனக் காதில் உதைத்தது.

காலையில் விற்றது மாலைக் குள்ளாகவே குமாரசாமியரின் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டது..

குமாரசாமிக்குப் பணம் தந்து பரமசாமி தனது மாட்டுத் தொழுவத்தில் கட்டிப் போட்ட அந்தப் பசு மாடு, அதனைக்கட்டி இறுக்கிய தடித்த கயிறையும் அறுத்துக் கொண்டு குமாரசாமியரின் வீட்டு வாசலில் கதறுகிறது.

குமாரசாமி எட்டிப் பார்த்தார். அவரை கண்ட பசு அவரையும் அசட்டை செய்து உச்ச ஸ்தாயியில் மீண்டும் மீண்டும் உரத்துக் கதறியது.

குமாரசாமியிலும் மேலான அன்பை அவரது மனைவி மீதிலேயே அந்தப் பசுமாடு வைத்திருந்தது. அது அவருக்குத் தெரியும்.

மூச்சிரைக்கக் கதறும் பசுவைப் பார்த்ததும் ஒரு மிருகம் கொண்டிருக்கும் பாசுஉணர்வின் ஒரு சிறு துளியேனும் தன்னிடம் இல்லையே என்ற வெட்கம் அவரைப் பிய்த்துத்தின்றது.

மானம், அவமானம் இவைகளுக்கும் அப்பால் பாசம், நேசம், அன்பு இவைகளால் வடிவமைக்கப்படும் வாழ்க்கையில் எத்தனை அழகு!

குமாரசாமியார் பசுவின்மீது வைத்த பார்வையை விலக்கி அவரது மனைவியை நாடி ஓடும் பசுவின் செய்கை அவருக்குப் பாசத்தின் மேன்மையை உணர்த்தியது.

பசு மாட்டை விற்று வந்த காசை எடுத்துக் கொண்டு விரைவாகவே பரமசாமியாரிடம் சென்று திரும்பினார்.

மனம் ஆறுதல் அடைந்தது.

ஆயிரம் நல்ல வார்த்தைகளால் அரவணைத்த அன்பு,

ஒரு நொடிப் பொழுதில் நல்லதைச் செய்யத் தூண்டும் ஒரு கடின வார்த்தையால் அழிந்து போவதில்லை.

குமாரசாமியார் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு அன்பு வாழும் மாமனாரின் வீட்டுக்கு நடக்கத் தொடங்கினார்.

- செம்மன்

திருமணமாகிக் குழந்தைகளைப் பெற்று அவர்களைப் படிப்பித்து அவர்களுக்கும் தொழில் பெற்றுக் கொள்ள வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் நாகராசா. அவர்களும் இப்பொழுது திருமணமாகித் தனிக்குடித்தனம் போய் விட்டார்கள். இன்று இங்கே அந்தப் பழைய வீட்டில் நாகராசா மனைவியுடன் ஒன்றாகத் தான் வாழ்கிறார்.

இருவரும் தாம் தனியே இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டாலும் இப்பொழுது பல வேளைகளில் நாகராசா தானே தனித்திருப்பதாகப் பிதற்றிக் கொள்ளுகிறார். அவரைத் தனிமைப்படுத்தி வைப்பதில் அவரது மனைவியே மகிழ்வதாகவும் பல வேளைகளில் அவருக்குத் தோன்றுவதுண்டு.

ஏன் இவள் இப்படிச் செய்கிறாள்?

மனைவிதான் மூன்று வேளையும் சாப்பாடு சமைப்பாள். சோறு, பிட்டு, இடியப்பம் எல்லாமே நன்றாகச் சுவையாக ஆக்கிப் போடுவாள். அவளின் சமையலோ பிரமாதம்! சுவையான உணவுகள்!. நாகராசா ஆனந்தப்படுவார்.

சமைத்த உணவுகளைப் பாத்திரங்களிலிட்டு, மேசையில் அழகாகப் பரப்பி அடுக்கி வைத்து மனைவி, பிள்ளைகளோடு ஒன்றி

இருந்து உண்பதில் கண்ட மகிழ்ச்சி, இப்பொழுது அவரிடத்தில் இல்லை. கணவனும் மனைவியும் மாத்திரமே! தனித்திருப்பதாக ஒரு வேதனை!

உணவு சமைக்கும் தனது மனைவிக்குச் சில வேளைகளில் நாகராசா வெங்காயம் உரித்துக் கொடுத்தும் தேங்காய் துருவிக் கொடுத்தும் உதவுவதுண்டு.

இன்றும் மனைவியின் சமையற் பாரத்தைச் சிறிது குறைத்து வேலைச் சிரமத்தை இலகுவடுத்துவதற்காக அதே உதவிகளைக் காலையிலே செய்து கொடுத்துவிட்டே சென்றிருந்தார்.

‘இவள் ஏன் இப்படிச் செய்கிறாள்?’

நாகராசா சாப்பிடும் ஆவலோடு வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

“குசினியில் சாப்பாடு இருக்குப் போட்டுச் சாப்பிடுங்கோ!” வந்ததும் வராததுமாக நேரங்கடந்த சாப்பாட்டைச் சாப்பிடுவதற்கான அறிவிப்பை அவரின் மனைவி விடுத்தாள்.

அவருக்கு மனது வலித்தது. ஓய்வின் பின்னரும் ஓடி ஓடி வேலை செய்து உணவை உண்ண ஆசையோடு வந்த போது இந்த அறிவிப்பு அவரைச் சுட்டது.

குசினிக்குள் நுழைந்தார்.

சமைத்த உணவும் அதனை ஏந்திய பாத்திரங்களும் குசினி மேசையில் ஒழுங்கற்ற கோலத்தில் திசைகள் மாறிப் பரவிக் கிடந்தன. உணவு பரிமாறும் கரண்டிகளும் தட்டுகளும் அலங்கோலமாக அங்கும் இங்குமாகக் குழம்பிக் கிடந்தன.

தானாகவே தனது வழமையான கை கழுவலோடு கோப்பையையும் கழுவிக் கையில் எடுத்தார்.

அவர் கழுவிக் கையிலெடுத்த கோப்பைக்குள் எதிரில் அவரின் கண்ணில் தெரிந்த மூடப்பட்ட பாத்திரங்களைத் திறந்து சோறு கறிகளை ஒவ்வொன்றாக நிரப்பிக்

கொண்டார்.

சோற்றுக் கோப்பையைக் கையில் ஏந்தியவாறே குசினியை விட்டு வெளியேறினார். எதிர்ப்பட்ட முன்னறைக் கதிரையில் மனைவியின் எதிரில் உட்கார்ந்தார்.

சோற்றையும் கறிகளையும் சேர்த்துக் கைகளால் பிசைந்த குழையல், உண்பதற்குச் சுவையானது. அது அவருக்கு ஏனோ சுவைக்கவில்லை. பசிக் களையுடன் சாப்பிட்டார். வயிற்றை நிரப்பவே சாப்பிட்டார்.

“மீன் பொரியல் இருந்ததே எடுத்தீர்களா?” என்ற மனைவியின் குரல், அவரின் எண்ணத்தைக் கோப்பைக்கு வெளியே, குசினிக்குள் மேயவிட்டது. பொரியல் எங்கே இருக்கிறது? அவர் காணவில்லை!

நினைவில் மேலெழும் பல வேதனைக் கேள்விகளோடு மனக் கண்ணால் குசினிக்குள்ளே பொரித்த மீனைத் தேடினார்.

“நான் அங்கே பொரியலைக் காணவில்லை!” என்றார் சிறிது எரிச்சலோடு.

“கண்ணை எங்கே வைச்சுக் கொண்டிருந்தனீங்கள்?” என்று கிண்டலடித்தாள் அவள்.

அவருக்கு அது கோபத்தையே மூட்டியது. அடக்கிக் கொண்டார்.

நாகராசா உணவை வேகமாகச் சாப்பிட்டு முடித்தார்.

அவருக்கு முன்னாலிருந்த கதிரையிலிருந்து எழுந்து சென்ற மனைவி ஒரு பொரித்த மீன் துண்டுடன் இப்பொழுது அவரெதிரிலே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவர் சாப்பிட்ட கையாலேயே அதனை வாங்கி வாயிலிட்டுக் கடித்து “மொற மொற” எனச் சாப்பிட்டார். கையலம் பினார். கோப்பையை உரிய இடத்தில் கவிழ்த்தார். மனைவியின் எதிரில் மீண்டும் வந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டோம் என்ற திருப்தியுடன் கூடிய அவரின் அமைதி.

மேசையில் எதிரில் கிடந்த அன்றைய தினசரியை விரித்தார்.

சிறிது நேரம் தொடர்ந்த அமைதி!.

“கிருஷ்ணவேணி இப்பவும் உங்களோடதான் வேலை செய்கிறாளா?” திடீரென மனைவி கேட்ட கேள்வி அவரிடம் ஏனோ பல சந்தேகங்களை எழுப்பியது.

“யார்? எந்தக் கிருஷ்ணவேணி?” என்று அவர் கேட்டார்.

“கிருஷ்ணவேணியை உங்களுக்குத் தெரியாதுதான்!”

சந்தேகம் கலந்த அவளது வார்த்தைகள் அவரை ஏளனம் செய்தன.

அவரது ஓய்வுநிலையிலும் அவரைச் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் மனைவியின் பார்வையை அவளிடத்திலிருந்து நாகராசாவால் அகற்றவோ முடியவில்லை.

மலையகத்தில் நாகராசா வேலை செய்தபொழுது அங்குள்ள ஓர் ஆசிரியையுடன் அவருக்குத் தொடர்பிருப்பதாக யாரோ சொன்ன கதையைக் கேட்டு மகளையும் தூக்கிக் கொண்டு பஸ் ஏறி ரயில் ஏறி அங்கே பறந்து போனவள்.

அவரை அங்கிருந்து மாற்றலாகி வரும்படி வேண்டி வீட்டுக்கு அருகிலுள்ள அலுவலகத்தில் நாகராசாவைக் கடமை ஏற்கச் செய்தவள்.

அவரது சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியை அலுவலகத்திலுள்ள யாரோ பெண்ணுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லக்கேட்டு அங்கேயும் தொடர்ந்து அவரை வேலை செய்ய விடாமல் குறைகூறித் திருமலைக்கு மாற்றம் பெறச் செய்தவள்.

நாகராசா பதவி உயர்வுக்காய் நல்லதெனத்

தேடிச்சேர்ந்து பட்டம் பெறக் கற்ற இடத்திலும் பெண் விரிவுரையாளருடன் தோழமையுடன் கூடிய நேசம் கொண்டிருப்பதாக யாரோ கூறிய கதையைக்கேட்டு அவரை நச்சரித்தாள். அதுகேட்டு அவராகவே அவள் விருப்பப்படி கல்வியையும் இடைநிறுத்திச் சம்பள உயர்வைக் காணாமலேயே பென்சன் பெறக் காரணமானவள்.

அவர் வேலை செய்த இடங்களிலெல்லாம் பெண்களைத் தொடர்புபடுத்தி யார் யாரோ கதைகூறும் பேச்செல்லாவற்றையும் கேட்டு ஏசும் மனைவியின் சொல்லுக்கடங்கித் தனது கடமையை தனது சேவையை இடைநிறுத்தி இடைநிறுத்திப் பல இடங்களுக்கும் மாறி மாறி மனைவிக்காகவே தன்னைத் தன் உயர்ச்சியை இழந்தவர்தான் இந்த நாகராசா.

அவரது செயற்பாடுகளில் எல்லாம் பெண்களைத் தொடர்புபடுத்தி மனைவி சந்தேகம் வெளியிடும் போதெல்லாம் அவளைத் திருப்திப் படுத்தவே அப் பெண்களின் பார்வையிலிருந்து விலகி இருந்து, தன்னைத்தானே அவர்களிடமிருந்து தொலைவாக்கிக் கொண்டார்.

இன்றைய ஓய்வூதியிலும் அவரது தொழிற் திறமைகளால் அவர் செய்யும் வேலைகளுக்கு அவரின் அலுவலகத்தில் நிறையவே மதிப்பு இருந்தது.

அங்கேயும் அரச பணியில் அன்று அவருடன் கடமையாற்றிய கிருஷ்ணவேணி வேலை செய்கிறாள்.

மனைவியிடமிருந்து அவளின் பெயரைக்கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நாகராசாவின் மனம் துணுக்குற்றது. என்றும் போல் இன்றும் மனைவி கொண்ட சந்தேகத்தின் வலிமையை உடைக்க வழி தெரியாமற் தத்தளித்தார்.

இளமையும் அழகும் நிரம்பிய அன்றைய.

நாள்கள் இன்று அவரிடத்தில் இல்லை.

மனைவியிடத்திலோ நாகராசா மீதான அன்பும் உறவும் கலந்த உரிமை இன்னமும் குறையவேயில்லை

இன்றும் அவரின் மனைவி மீது விளைந்த முதுமையும் தளர்வும் அவருக்குள்ளே செழித்த நேசத்தையும் பாசத்தையும் குலைத்து விடவேயில்லை.

தொடரும் சந்தேகங்களால் விரியும் கோபதாபங்களை விலக்கிக் கொள்ள அவர் தனக்கான அனைத்தையும் விட்டுக்கொடுத்ததாக உணர்ந்தார்.

அவரது குடும்பத்துக்காக மனைவி பிள்ளைகள்மீது கொண்ட நேசத்துக்காக அவர் தன்னைக் குறுக்கி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்த போதும் அவர்கள் தமக்காகவே தன்னைப் பயன்படுத்தினார்களோ என்ற சந்தேகமும் அவரிடத்தில் படரவே செய்கிறது. மனைவி பிள்ளைகள் மீது கொண்ட அவரது அன்பு அதனைத் தடுத்தது.

மனைவியின் சந்தேகத்தைத் தொலைத்து எதனையும் அனுசரித்துப் போகத் தூண்டும் மனத்தோடு நாகராசா ஓய்வின் பின்னரான இந்த வேலையையும் இப்பொழுது விட்டுவிடவே துணிந்தார்.

இப்பொழுது மனைவி தன் கையால் ஆக்கி விருப்போடும் அன்போடும் உறவோடும் பரிமாறும் உணவின் சுவை நாகராசாவுக்கு அலாதியானதாகத் தோன்றியது.

- செல்வன்.

ஆச்சியும் அப்புவும் அந்த உறுதிக் கட்டோடு கோடும் வீடும் என்று அலைந்த நாள் கள் ! என் மனத்திரையில் அலையலையாய் எழுந்து மோத எனது தாய் மண்ணில் நான் பிறந்த இடத்தின் முன்னே நிற்கிறேன்.

இங்கே வீடு என்ற பெயரோடு அனைத்தும் சிதைந்து அரைகுறைச் சுவர்களுடன் காட்சி தந்தது எனது வீடு.

அந்தப் பிரதேசத்தில் அனைத்து வீடுகளுமே போரின் அனர்த்தத்தால் சிதைந்தே போயிருந்தன.

வீட்டின் முற்றத்தில் செழிப்பழிந்து கிடந்த செவ்விளநீர்த் தென்னைமரம், அதன் குருத் தொடிந்த கோலத்தில் வாடிக்கிடந்தது.

ஆச்சியின் சீதனச் சொத்து! அக்காவுக்குச் சீதனமாக மாறியபோது ஏற்பட்ட காணிப் பிரச்சினையால் நாங்கள் பட்ட அவலங்கள் எல்லாமே எனக்குத் துயர நினைவுகளையே மீட்டுத் தந்தன.

அக்காவுக்குக் கணவராக வந்த என்னுடைய அத்தார், தனக்குச் சீதனமாகக் கிடைத்த வீட்டை விற்கப் புறப்பட்ட போதுதான் பிரச்சனையே பெரிதானது.

நாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த வீடு செல்வமும் சிறப்பும் சேர எம்மையெல்லாம் வளர்த்தெடுத்த மனை.

அதனை வாழ்நாளெல்லாம் பேணிக் காக்க வேண்டும் என்பதில் ஆச்சியும் அப்புவும் கொண்ட உறுதியால் அத்தார், வீடு காணியை விற்க முற்பட்ட போதெல்லாம் சண்டையும் சச்சரவுமாகி அந்தச் சுற்றயல் முழுவதுமே வேடிக்கை பார்க்கும் விடயங்களாய் மாறி விட்டிருந்தன.

அக்காவும் அத்தாரும் பெற்ற சீதனத்தைப் பாதுகாத்துச் சீவனம் பண்ண வேண்டும் என்ற விருப்பில் அப்புவும் ஆச்சியும் வீட்டையும் காணியையும் எவருக்கும் விற்க விடாமல் தடை போட்டே வந்தனர். ஆனால் வீட்டையும் காணியையும் விற்று ஏதாவது வியாபாரம் தொடங்க வேண்டும் என்ற ஆசையோ அத்தாரின் மனதில் நிறையவே இருந்தது. அதனால் அத்தார் தனது விருப்பத்திற்குத் தடையாய் நின்ற ஆச்சியோடும் அப்புவோடும் தினந்தினம் சச்சரவு.

அப்பு தானாகவே தனித்து நின்று, வண்டில் மாடு கட்டி மணற்றுறையில் இருந்து மணல் ஏற்றி வந்ததையும் சீமெந்து கிடைக்காத அன்றைய நாள் களில் சுண்ணக்கல்லைச் சுட்டுக் காளவாயிலிருந்து சுண்ணாம்பு கொண்டு வந்ததையும் அதைத் தானே மணலுடன் கலந்து தனித்தே வீடு கட்டியதையும் அவர் சுவைபடச் சொல்லியதைக் கேட்டிருக்கிறோம்.

பல்வேறு வசதிகளைக் கொண்டதாக எங்கள் வீடு இல்லா விட்டாலும், எங்கள் வீடு அழகான அளவான வீடு என்பதில் அப்புவுக்கும் ஆச்சிக்கும் ஓர் உயர்வான மனநிறைவு.

அப்பு அதனைத் தனது முயற்சியால் கட்டி முடித்திருந்தார். என்பதை எண்ணும்போதெல்லாம் எங்களுக்கும் ஒரு பெருமை தான்.

ஒருநாள் அத்தாரோடு ஏற்பட்ட வாய்ச்சண்டை

கைச்சண்டை யாகி அப்புவுக்குத் தலையிற் காயம்! ஆச்சி
“சூய்யோ முறையோ” என்று கூக்குரலிட்டு ஊரைக் கூட்டி
நியாயம் கேட்டாள்.

“இத்தனையும் ஏன்? அக்காவுக்குச் சீதனமாய்க்
கொடுத்ததை அவளும் புருஷனும் என்ன செய்தாத்தான்
நமக்கென்ன என்று விட்டுவிட வேண்டியதுதானே!”
இவ்வாறு பலரும் பலமுறை அப்புவுக்குச் சொல்லிப்
பார்த்துவிட்டார்கள்.

அப்பு கேட்கவில்லை!

“நான் வியர்வை சிந்தி வளர்த்த தென்னை மரங்கள்,
என் உழைப்பால் விளைந்த வீடு வாசல் எல்லாவற்றையும்
என் கண் முன்னாலேயே வேறொருவர் வந்து அனுபவிக்க
விடக்கூடாது என்பதில் அப்பு பிடிவாதமாகவே இருந்தார்.

மகளுக்குச் சீதனமாக எழுதிக் கொடுத்திருந்தாலும்
மகளும் மருமகனும் தமது காணியில் வீட்டில்
மங்கலகரமாக மகிழ் வோடு எல்லாவற்றையும்
அனுபவித்து வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பத்தால் அதனை
“வித்துச் சுட்டுத் தின்ன” அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதில்
உறுதியாகவே இருந்தார்.

தனது பொருள் தனது பரம்பரைக்கே பயன்தரவேண்டும்
என்ற ஆசையில் தனது சொத்துக்களை வேறெவருக்கும்
விற்று இழக்கும் விருப்பமும் அவரிடம் சற்றேனும்
இருக்கவில்லை.

தான் கட்டிப் பாதுகாத்த வீட்டையும் காணியையும்
சொத்துக்களையும் மேலும் வளர்த்துப் பயன்பெற வேண்டும்
என்ற விருப்பத்தால் உரிமையால் அவர் மேற்கொண்ட
செயற்பாடுகளால் அக்காவுடனும் அத்தாருடனும் பொருதிச்
சண்டையிட்டுக் கோடும் கச்சேரியுமென்று அலைந்துலைந்த
நாள்களில் நாங்கள் தனித்திருந்து அழுதகோலம்
இப்பொழுதம் துயர நினைவுகளாக..!

எல்லைகள் குறித்து முத்திரை ஒட்டி எழுதி முடித்த காணி

உறுதியின்படி இன்று எல்லைகளைத் தேடுகிறேன். அடையாளங்கள் எதனையுமே காணவில்லை.

பிரதான வீதியின் ஓரத்தில் நின்று எங்கள் காணியையும் வீட்டையும் எனது கண்களை விசிறித் தேடிப் பார்க்கிறேன்.

எல்லைகள் மறைந்து காணிகளின் தோற்றங்கள் சிதைந்து பரந்த செடி கொடிகளால் காடாகிப் போனதென்னவோ எமது நிலங்கள் தான். இப்படி ஆகிப்போன வீட்டையும் காணியையும் இப்பொழுது அப்பு பார்த்தால் ஏங்கிப் போவார்.

தன் சொத்து சுகங்களைக் காத்துத் தனது பரம்பரையினருடன் மகிழ்ந்து சொர்க்கத்தில் வாழவேண்டும் என்று கனவு கண்ட அப்புவின் ஆசையும் ஆர்வமும் இன்று இங்கு கருகிக் கிடப்பதைக் காணுகிறேன்.

வீட்டையும் காணியையும் விற்று வியாபாரம் பண்ணத் துடித்த அக்காவும் அத்தாரும் காணாமற்போன கதையை இங்கு இப்பொழுது எவருமே ஆச்சரியமாகக் கேட்கப்போவதில்லை!

எல்லாமே கனவுகளாகக் கானல் நீரைத்தேடி ஓடக் களைத்த கதையாகப் போய்விட்டனவோ?

அப்புவோ மாறாட்டத்தோடு அந்த வன்னிக் குடிசையின் கோடியில்!

நானோ வாழும் உறுதிகொண்டு காடு ஒளிந்து நாடலைந்து உயிர் காவி, இன்று இந்தக் காணிக் குத்திரும்பியிருக்கிறேன்.

“பொடலோர் வளவு” என்ற அந்தக் காணியின் பெயர், நான் பிறந்த இடத்தின் பதிவாகி என்னுடையதான அத்தாட்சிப் பத்திரத்தில் இன்றும் உயிர்ப்புடையதாகி ஒளிர்கிறது.

நான் பிறந்த வீடும் இந்தக் காணியும் காலத்தின்

கொடுமை களால் எல்லைகள் சிதைந்து சீரழிந்து காடாகிக்
கிடக்கக் காணுகிறேன்.

கண்கள் கலங்கின.

இப்படி எத்தனை எத்தனையோ கோலம் குலைந்து
செல்லும் எமது நிலங்கள்...! காணிகள்!! வீடுகள்!!! மனம்
குமுறுகிறது!

- திருமுருக.

திருட்டுப்போன சேவல்

முற்றத்து வேப்ப மரத்தில்
மாலை வேளை தத்தித்
தத்திப் பறந்து தொற்றிக்
கிளைகளில் தூங்கிய ஐந்தாறு கோழிகள்
அதிகாலையிலேயே தூக்கம் கலைந்தன.

சேவலின் அதிகாலை கூவல்
சத்தம் இன்று கண்ணம்மாவுக்குக்
கேட்கவில்லை.

தூக்கம் கலைந்த கோழிகள்
இறக்கை விரித்துக் கிளைகளிலிருந்து
ஒவ்வொன்றாகக் கீழ் நோக்கிப் பறந்தன.
நிலத்தில் இறங்கி நடந்தன. கூவல் சத்தம்
மறந்தாலும் மாலையில் உறங்கச் சென்ற
கோழிச் சேவலின் வருகையை
ஆவலோடு எதிர்பார்த்து வேப்ப மரத்தை
அண்ணாந்து பார்த்தாள், கண்ணம்மா!
அவள் ஏமாந்து போனாள்.

கோழிச் சேவலைக் காணவில்லை.

கந்தசாமி கோவிலுக்குச் சேவலைத்
தருவதாக வேண்டுகல் வேறு
செய்திருந்தாள். அதனை மிகவும்
கவனத்தோடு கண்ணம்மா வளர்த்தும்
வந்தாள்.

சேவலைத் தேடியபடியே “பாபா
பாபா” என்று சொல்லி வாசலில் நின்று
குரலெழுப்பி கூப்பிட்டாள். கூடிவந்த கோழிக்
கூட்டத்திற் குள்ளே சேவலைக்
காணவில்லை. வீட்டைச் சுற்றி நடந்து

மீண்டும் குரலெழுப்பினாள். அடிவளவுவரை நடந்து நடந்து கூடுமானவரை கண்ணெறிந்து தேடினாள். எங்குமே அந்தச் சேவலைக் காணவில்லை. கண்ணம்மாவின் மகன் சித்திரன் அம்மாவின் தேடுதல் வேட்டையோடு தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு “பாபா பாபா” என்று குரலெழுப்பிக் கொண்டே நடந்தான். தேடினான். சேவலைக் காணவில்லை.

கண்ணம்மா கவலையுற்றாள்.

யாரோ கள்வர் தனது சேவலைக் களவாடிக் கொண்டுபோய் விட்டதாக எண்ணினாள்.

தனக்குச் சந்தேகமாகத் தோன்றிய காட்டான் தொடக்கம் கள்ளபாலா வரையும் எல்லோர் மீதும் தனது சிந்தனையை விழுத்தித் தேடுதல் நடத்தினாள். கள்வனென எவரையும் தீர்மானமாக முடிவெடுக்க அவளால் இயலவில்லை. மனம் சோர்ந்து கண்கள் கலங்க நின்றிருந்தாள்.

தனது சேவற்கோழியைக் களவாடிய கள்வரைக் கண்டறியும் வேகத்தில் பதைபதைத்துச் சோர்வுற்ற கண்ணம்மா வாசற் படியிலேயே உட்கார்ந்தாள். சித்திரன் தனது தேடுதலை நிறுத்தாமல் வீட்டைச் சுற்றிப் பலமுறை நடந்து “பா பா” எனக்கூவிச் சலித்தான்.

முற்றத்தில் விசிறிய அரிசிக் குறுணைகளை அங்கே கொத்திக் கொத்திப் பொறுக்கி வட்டமிட்ட எஞ்சிய கோழிகளின் காட்சி கண்ணம்மாவுக்குச் சிறிது ஆறுதலைத் தந்தது.

ஆனால் அடிக்கடி மனதில் தோன்றும் அந்த அழகிய சேவலின் தோற்றம் மீண்டும் மீண்டும் அவளின் சேவல் மீதான தேடுதலுக்கு உயிர்ப்பூட்டின.

“அடே சித்திரன்! பக்கத்தில் பரிமளம் வீட்டுப் பேடுகளோடு இந்தச் சேவல் போயிருக்குமோ தெரியவில்லை! ஒருக்காப் போய் அங்க பார்த்திட்டு வாடா” என்று கூறி மகனை அயல் வீட்டுக்குக் கலைத்தாள்.

தொலைந்த சேவலைத் தேடுவதில் அக்கறை குறைந்தவனாக வீட்டுக்குள்ளேயே நின்ற சித்திரனோ அம்மாவின் சொல்லுக்கு மறுப்புரைக்காமல் மௌனமாக வெளியே வந்தான். பரிமளம் வீட்டுக்குப் போகத் தனது வாசல் கேற்றைக் கடந்தான்.

கண்ணம்மா அனைத்து வேலைகளையும் மறந்தாள். மீண்டும் “பா பா” என்று குரலெழுப்பியவாறே பலமுறை வீட்டைச் சுற்றி வந்தாள். சேவல் தொலைந்துதான் போய்விட்டது.

ஒவ்வொரு நாளும் சேவலைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசித்த பார்வை இன்று இருண்டு வரண்டு போனது போன்றதொரு துயரம்.

சேவலைத் தேடிப் பரிமளம் வீட்டுக்குப் புறப்பட்ட சித்திரன் நல்ல முடிவோடு திரும்புவான் என்ற எதிர்பார்ப்போடு கண்ணம்மா காத்திருந்தாள். போனவன் நீண்ட நேரமாகியும் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. சித்திரனை எதிர்பார்த்து ஏமாந்த கண்ணம்மாவும் மேலும் தாமதிக்க நேரமின்றிப் பரிமளம் வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

அங்கே பரிமளம் வீட்டில் நின்றிருந்த அவளது மகன் ராகவனும் சித்திரனுடன் சேர்ந்து இப்பொழுது சேவலைத் தேடுவது தெரிந்தது. இருவருமே ஒன்று சேர்ந்து “பாபா பாபா” என்று குரலெழுப்பிச் சேவலைக் கூவி அழைத்தனர்.

சேவலைக் காணவேயில்லை!

அது அங்கே நின்றாற்தானே ஓடிவரும். அது தொலைந்துதான் போய்விட்டது.

மாலை வேளை!

குடியில்லாத சுப்பையர் வீட்டு அயற்காணிக் கொட்டிலின் அருகில் கண்ணம்மாவின் கோழிச் சேவலின் செட்டைகள் கிடக்கிறது. என்பதான செய்தி சுப்பையர் வீட்டிலிருந்து

வந்தது. அது பலருக்கு ஆச்சரியத்தையும் சிலருக்குக் கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

எல்லோருக்கும் மேலாக அயற்காணிச் சுப்பையருக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. “ஆரடா எங்கட கண்ணம்மா வீட்டில் சேவலைக் களவெடுத்துக் கொண்டுவந்து உரிச்சு என்ர வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே செட்டைகளைப் போட்டவன்?” என்று சொல்லிக் கொதித்தார். சுப்பையரின் மகன் சுந்தரனும் நீதியற்ற செயல் புரிந்த அந்த இனந்தெரியாதோர் மீதில் தனது ஆட்சேபத்தைச் சுப்பையருக்கு ஆதரவாகச் சொல்லித் தனது எதிர்பார்ப்பையும் வெளிப்படுத்தினான்.

கோழிச் சேவல் கொல்லப்பட்டு விட்டமையைச் சுப்பையர் கண்டெடுத்த செட்டைகள் உறுதி செய்தன.

கண்ணம்மா கலங்கிப் போனாள். பரிமளத்தின் மனமும் பதறியது. பாவம் சேவற்கோழி!

செட்டைகளைக் கண்டெடுத்த சுப்பையரின் கதையைக் கேட்கத் தனது வீட்டுக் கடப்பைக்கு வந்து திரும்பிய பரிமளத்தின் கண்களில் நிலத்திலே சிந்திக் கிடந்த உரிக்காத வெங்காயங்கள் சில உறுத்தின. அவை அவளின் எண்ணங்களில் பல வினாக்களை எழுப்பின. அவற்றைக் குனிந்து ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கினாள். இவை எவ்வாறு குசிக்குள்ளே இருந்து வெளியே வந்தன? ஆய்வுக்குள் மூழ்கிய பரிமளத்தின் சிந்தையில் மகன் ராகவன் மீதிலான சந்தேகம் பிறந்தது.

சேவலை வெட்டிச் சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டார்கள். இதிலே மகன் ராகவனுக்கும் பங்குண்டு என்பதைப் பரிமளம் கண்ட கொண்டாள். தனது ஆய்வை ஆழமாக்கி மகனைக் காட்டிக் கொடுக்க மனமின்றித் தனது குசினிக்குத் திரும்பிவள், சேவர்களாவில் மகனும் இருக்கிறான் என்பதை மறக்கத் தனது கவனத்தை வேலையிற் செலுத்த முயன்றாள். முடியவில்லை.

சேவலை அடையாளப்படுத்திய செட்டையின் கதையைக் கண்ணம்மாவிடம் சொல்லி வீட்டுக்குத் திரும்பினார் சுப்பையர்!

வீட்டில் மனைவி சந்திரா, குசினி அலுமாரிக் குள்ளிருந்த “மிளகாய்த்தூள்ப் போத்தலைக் காணவில்லையே!” என்று தேடினாள்.

சுப்பையருக்கு இப்பொழுது தனது மகன் சுந்தரன் மீதிலே சிறு சந்தேகம் பிறந்தது. எதனையும் பேசாமல் அமைதியானவருக்கு சுந்தரன் எங்கே? என்று கண்டறியும் ஆவல் மேலெழ முற்றத்திற்கு வந்தார்

மகன் சுந்தரன் சேவர்களில் சம்பந்தப் பட்டிருப்பதாகச் சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்ட நிலையில் கண்ணம்மாவின சேவல் களவு போன கதையை நினைப்பதை மறக்க முயன்றார். அக்களவு குறித்துத் தொடர்ந்து பேசுவோ, ஆய்வு நடத்தி மகனையும் குற்றவாளியாகக் காணும் துணிந்த மனமோ அவரிடத்தில் அற்றுப் போனது.

மனத்திலெழுந்த சந்தேகத்தால் மிளகாய்த்தூள்ப் போத்தலைத் தேடிப் பக்கத்துக் காணிக் கொட்டிலுக்குப்போன சுப்பையரின் பார்வையில் மூன்றுகல் வைத்து அடுக்கிய அடுப்பின் மேல் காய்ந்த கறிச்சட்டி ஒன்று இருப்பதைக் கண்டார்.

அடுப்பைச் சுற்றிலும் சிந்திய தென்னம் பன்னாடையும் பூக்கம் பாழையும் சில விறகுத் துண்டங்களும் கிடந்தன. அவை அங்கே என்ன நடந்திருக்கிறது என்பதை அடையாளப்படுத்தின. சுப்பையர் வீட்டுத் தூள்ப் போத்தல் வெறுமையாய் ஓர் ஓரத்தில் உருண்டு கிடந்தது.

சுப்பையர் கோழிக் கள்வர்களைக் கண்டு கொண்டார். அதனை வெளியே சொல்லி விசாரிக்கவோ! குற்றம் கண்டு அவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்கிக் கொடுக்கவோ துணிவு வரவில்லை.

அங்கே காணப்பட்ட அடையாளங்களை அழித்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அவசரமாகச் செயலில் இறங்கினார். அவர் கண்டெடுத்த சேவலின் செட்டைகளைத் தவிர அங்கே இறைச்சி சமைத்தமைக்கான அனைத்து அடையாளங்களும் அழிக்கப்பட்டு விட்டன.

மனம் அமைதி குலைந்தது. வீட்டுக்குப்போக வீதிக்கு வந்த சுப்பையரைச் சேவலைப் பறிகொடுத்த கண்ணம்மாவின் மகன் சித்திரனுடன் அவரது மகன் சுந்தரன், மற்றும் ராகவன் ஆகியோர் எதிர் கொண்டனர்.

நண்பர்களுடன் வந்த சுந்தரனிடம் கண்ணம்மாவின் காணாமற்போன சேவல் பற்றி விசாரிக்கச் சுப்பையருக்கு மனம் ஒப்பவில்லை.

ராகவனும் சித்திரனும் சுந்தரனும் இந்தச் சேவல் திருட்டில் முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்தமை உறுதியான நிலையில், சேவல் தொலைந்த கதையே மௌனமானது.

தங்கள் பல்லைக் குற்றி மூக்கில் வைக்கும் துணிவு எவரிடமும் இருக்கவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்த கையோடு சுப்பையர் காணாமற்போன கண்ணம்மாவின் சேவலை மறக்க மேசையில் கிடந்த அன்றைய செய்தித் தாளைப் புரட்டினார்.

“காணாமற்போனோரைக் கண்டறிய அரசு ஆணைக்குழு நியமனம்” என்ற செய்தியே அவரின் கண்ணிற்பட்டது. அதனைப் பார்த்து அவர் ஆச்சரியப்படவில்லை.

- டாய் வீடு - ஊட்டி.

வாக்காளர் வைத்தி.

முற்றத்து மாமரத்தில் மாங்காய்கள் சற்றே நிறஞ் சிவந்து காணப்பட்டன. அணில்களும் கிளிகளும் அதிலே உட்கார்ந்திருப்பதும் ஓடித் திரிவதும் தெரிந்தது. வீட்டுக்குள்ளே இருந்து வெளியே வந்த வேலாயுதத்தின் கண்களில் அவை முற்றிக் கிடப்பது தெரிந்தது. இனிமேலும் தாமதித்தால் சந்தைக்கெடுத்துச் செல்ல மாம்பழங்கள் எதுவுமே எஞ்சாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

ஓர் அணில் மாம்பழம் ஒன்றைக் கொந்தித் தின்றது. அதனைக் கல்லொறிந்து கலைத்தார்.

அணில் கொந்திய மாம்பழம் உருசியானது என்பது அவருக்குத் தெரியும். அணில் கொந்திய பழத்தைப் பிடுங்க வாய்ப்பாக ஒரு கொக்கைத் தடியைத் தேடினார்.

அந்த நேரம் பார்த்து வீட்டருகே முன் வீதியில் ஒலித்த சத்தங்கள் அவரது கவனத்தை வீதியின் பக்கம் திருப்பின. கொக்கையைத் தேடுவதை விடுத்தார்.

“ஜனநாயகத்தைக் காப்போம்”

‘கிட்லர் ஆட்சியைத் தடுப்போம்’ என்ற கோசங்களோடு ஒரு தொகையினர் வீதியில் ஊர்வலம் போவது தெரிந்தது.

வேலாயுதம் உடனேயே வீதிக்கு வந்தார். நூற்றுக்கும் அதிகமானோர் அங்கே பதாகைகள் பலவற்றை ஏந்தியவாறு முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கடந்த சில நாட்களாக நாட்டில் ஏதோ ஆட்சிக் குழப்பம் ஏற்பட்டிருந்தது தெரிந்தது. இவை எவற்றிலுமே கவனம் செலுத்தாமல் தானுண்டு தன் வீடுண்டு என்றிருந்தவருக்கு இன்றைய ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம், அவரது மனதிலே சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. பட்டதாரியான வேலாயுதம் படிபடிக்கேற்ற தொழிலுக்காகக் காத்திருந்து ஏமாந்தவர். பல ஊர்வலங்க ளில் கலந்து கொண்டவர்

இன்று அந்த ஊர்வலம் போன திசையைத் திரும்பிப் பார்த்தார். கூட்டத்தில் ஊர்ந்தோர் உரத்துக் குரலெழுப்பியவாறு ஒரு திசை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிய வேலாயுதத்தார் தன் பழைய சைக்களை எடுத்துக் கொண்டு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார்.

அரசியல் மீதான நாட்டம் அவரிடத்தில் அதிகம் இல்லாவிட்டாலும் வாக்களித்து ஓர் ஆட்சியை ஏற்படுத்தியவர் என்றதொரு வாக்காளர் பெருமை அவரிடமிருந்தது. ஆர்ப்பாட்டக் காரரின் பின்னே சைக்களை மெதுவாக ஓட்டிச் சென்றார்.

அதிக தூரம் சென்றுவிடவில்லை. எதிர்ப்பட்ட அந்த மைதானத் திலே முன்னதாகவே ஒழுங்கமைத்திருந்த மேடையில் ஒலி பெருக்கிகளின் வசதிகளோடு ஊர்வலத்திலே கூடிவந்தோருள் ஓரிருவர் பேசினார்கள்.

நீண்ட நாட்களின் பின்னர் கேட்ட அவர்களின் பேச்சிலே ஏதோ நியாயம் இருப்பதாக வேலாயுதம் நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் எது நியாயம் என்பது தெரியாதபோது மக்களின்முன்னே குரலெழுப்பி உரத்துப்

பேசுவரர்களிடத்திலெல்லாம் நியாயம் இருக்கும்தானே என்றும் எண்ணிக் கொண்டார்.

கூட்டம் கலைந்து கொண்டிருந்தது. மீண்டும் பொதுத் தேர்தலை நடத்து என்ற கோசம் எழுதப்பட்ட அட்டையைக் கையிலே வைத்திருந்த வைத்தியை வேலாயுதம் கண்டு விட்டார்.

வேலாயுதமும் வைத்தியும் பள்ளித் தோழர்கள். பள்ளியில் படித்த காலத்தில் வைத்தி ஒரு இடதுசாரிக் கொள்கையாளன். முற்போக்கு வாதியாகத் தோன்றித் தனது பேச்சாலும் செயலாலும் தனது இலட்சியத்தில் சற்றே சிவப்புச் சாயம் பூசிக் கொண்டவர்.

இன்று இந்த ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலத்தோடு ஓடி நடந்தவைத்தியின் உள்ளக் கிடக்கை எதுவென்பதை வேலாயுதத்தால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

நீண்ட நாட்களின் பின்னர் பள்ளிப்பருவ சிநேகிதத்தோடு வைத்தியை நெருங்கிய வேலாயுதம் சுகம் விசாரித்ததோடு வைத்தியை வீட்டுக்கும் அழைத்துச் சென்றார்.

‘எத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நாங்கள் சந்திக்கிறோம்! நானோ வவுனியாவிந்தான் இருக்கிறேன். என்னுடைய மனிசியின்ர காணியில் ஒரு கொட்டில் போட்டிருக்கிறேன். அதில் நான் இருந்து கொண்டு கமம்தான் செய்கிறேன்” என்று சொன்ன வைத்தியின் வார்த்தைகளில் ஒரு உறுதி தெரிந்தது.

வைத்தியை ஆழ்ந்து நோக்கிய வேலாயுதம், பட்டதாரியாக பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளிவந்தும் தன்னைப் போன்று வேலையில்லாமல் இருக்கிறேன் என்று சொல்லாமல் கமம் செய்கிறேன் என்று பெருமையாகச் சொன்னதை எண்ணியபோது எதற்கும் துணிந்த அவனது வீரம் தெரிந்தது.

உடனேயே “வவுனியா திரும்ப வேண்டும்!” என

அவசரப்பட்ட வைத்தியின் அவசரத்துக்கான காரணத்தை அறிய வேலாயுதத்தின் மனம் துடித்தது.

“ஏனடாப்பா அவசரப்படுகிறாய் இண்டைக்கு இரவைக்கு இங்க நிண்டிட்டு நாளைக்குப் போகலாம்தானே!” என்றார் வேலாயுதம்.

“நாளைக்குத்தான் பெரிய வேலை இருக்கிறது. அதற்கு நான் இன்றைக்கே போய்ப் பல ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும்” என்றான் வைத்தி.

காலங்கள் எவ்வளவு விரைவாகச் செல்லுகின்றன. வாழ்தல் என்பதன் அர்த்தம் எத்தனை வகையாகப் பார்க்கப்படுகிறது? வைத்தியிடமிருந்த இடதுசாரிச் சிந்தனை இப்பொழுது கலைந்திருப்பதாகவே வேலாயுதத்திற்குத் தெரிந்தது.

“சுயநலம் விலக்கி அயலவனுக்குச் சேவை செய்து வாழ்தல் எவ்வளவு உயர்வானது!” என்று உரத்துச் சொன்னவன் வைத்தி!

“மனித நேயமே வாழ்க்கை! சமத்துவமே ஒற்றுமையை வளர்க்கும்! சகோதரத்துவமே உயர்வுதரும்!” என்றெல்லாம் வைத்தியைப் போன்று பலரும் சொல்லியிருந்தாலும் செயற்படும் போது அத்தகைய முன்னேற்றமான செயல்களைத் தமதாக்கிக் கொண்டு நகர்ந்தவர்களைக் காண்பது கடினமாகவே இருக்கிறது.

வைத்தியின் அவசரத்துக்கான காரணத்தை அறிய விரும்பினாலும் அவனிடமிருந்து உண்மைகள் வெளிவருவதில் சில மர்மங்கள் இருப்பதாகவே வேலாயுதம் எண்ணிக் கொண்டார்.

வேலாயுதத்தின் மனைவியும் வைத்தியின் விருப்பத்தின் பக்கத்திலேயே நின்று கொண்டாள்.

“அவருக்கு ஏதோ அவசர வேலை இருக்கிறது என்கிறார் நீங்கள் ஏன் அவரைத் தடுக்கிறீர்கள்?” என்றாள் அவள்.

இதற்கு மேல் வைத்தியைத் தனது விருப்பத்தின் பக்கம் திருப்புவது கடினம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட வேலாயுதம் வைத்தியைப் போக அனுமதித்தார்.

வாசல்வரை கூடி நடந்து வந்த வைத்தி, வேலாயுதத்தைப் பார்த்து மெதுவாக “வேலாயுதம் உனக்கு நேரமிருந்தால் நாளைக்கு வவுனியாவுக்கு நீயும் வந்தால் உனக்கும் ஒரு பத்தாயிரமும் சாப்பாடும் வாங்கித் தருவேன் கஷ்டமில்லாத வேலை” என்றான்.

அது என்ன வேலை என்று சிந்திப்பதற்கு முன்னதாகவே வைத்தியை ஏற்றிச் செல்ல வந்த வாகனம் வேலாயுதத்தின் வீட்டு வாசலில் நின்றது. வைத்தி அதில் ஏறிய வேகத்திலேயே வாகனம் பறந்து சென்றது.

வேலாயுதம் மனம் குழம்பி நின்றார். சாப்பாட்டோடு சம்பளமும் ஒரு நாளுக்கு இவ்வளவு என்றால் இதுவல்லவோ நல்ல வேலை என்று எண்ணிய வேலாயுதம் முதல் வேலையாக அடுத்த நாள் அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டு வவுனியாவுக்குப் போனார். வேலாயுதத்தைக் கண்ட வைத்தி, “அட மச்சான்! நீ நேற்றைக்கே வவுனியா வாறதுக்குச் சம்மதிக்கிறேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தால் நானே உனக்குக் காலையிலேயே வாகனம் அனுப்பிக் கூட்டி வந்திருப்பேனே!” என்றான்.

இன்று நடைபெறப்போகும் அல்லது இன்று செய்யப்போகும் இந்த வேலைக்கு வாகன வசதியும் இருக்குமென்பதை எண்ணிப் பார்க்காத வேலாயுதத்திற்கு நடப்பவை யாவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அப்படி என்ன வேலை நடைபெறப் போகிறது என்பதை அறியும் ஆவலோடு வைத்தியை வேலாயுதம் நோக்கினான்.

‘இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அனுராதபுரம் போக வேணும். வாகனம் இப்ப வரும்.’ என்று சொல்லிக்

கொண்டிருக்கும்போதே மேலும் பலர் வைத்தியின் வீட்டில் கூடிவிட்டார்கள்.

“நேற்று கிளிநொச்சியில் நடந்தது ஒரு கட்சியின் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம். இன்றைக்கு நடக்கப்போவது மற்றக் கட்சியின் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம்” என்று வைத்தி சொன்னபோது அவனது கொட்டிலுக்குள் ஓர் இடத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்த பதாகைகளையும் அட்டை களையும் எடுத்துக் கொண்டு சிலர் வெளியே வந்தார்கள்.

“வேலாயுதம் நீ வேறு ஒன்றும் செய்யத் தேவையில்லை. எங்களோட கூடிக் கொண்டு ஊர்வலம் வந்தால் போதும்” சொன்ன வைத்தியின் கையில் இருந்த அட்டையை வேலாயுதம் பார்த்தார். அதிலேயும் நேற்றைய ஊர்வலத்தில் சென்றவர்கள் கொண்டு சென்ற அட்டையில் இருந்ததைப் போன்றே “ஜனநாயகத்தைக் காப்போம்.” என்ற அதே வார்த்தையே எழுதப்பட்டிருந்தது. அடுத்த அட்டையில் “பொதுத்தேர்தலை நடத்து!” என்ற வாசகம் இருந்தது.

வேறு வேறு கட்சியினராக இருந்தாலும் எல்லாக் கட்சியினரும் ஒன்றைத்தானே சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் குறித்த காலத்திற்கு முன்னதாகவே ஏன் தேர்தலை நடத்த வேண்டும்?

எனினும் தேர்தலை நடத்து என்ற கோசத்தை மாத்திரம் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இல்லாத கட்சியினர் பலரும் உரத்துச் சொல்லுகிறார் களே! மாறி மாறி ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதிலேயே இவர்களின் இலட்சியம் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ! வேலாயுதம் சிந்தித்தார்.

இந்தத் தேர்தல்களால் இந்த நாட்டுக்கு ஏற்படப் போகும் செலவும் அதனால் பின்னடைவாகும் பொருளாதாரமும் மக்களை எத்தனை வகையில் பாதிப்படையச் செய்யும் என்பதை இந்த அரசியல்வாதிகள் ஏன் அறியவில்லை?

சுயநலத்தோடு ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற நினைப்பவர் களுக்கு இந்த உண்மை புலப்படப் போவதில்லை. இதனையே வேலாயுதம் கண்டு கொண்டார்.

இன்று வேலாயுதம் வேண்டி நிற்பது அன்றன்றுள்ள ஆகாரம்!

அனுராதபுர ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொண்டார் வைத்தியிடமிருந்து வேலாயுதத்திற்கு அடுத்த வேலைக்கான அழைப்பு “சொல்லி அனுப்புவேன் ஆயத்தமாய் இரு” என்பதாகும்.

பொதுத் தேர்தலென்றால் வாக்காளர் வைத்திக்கோ எந்தக் கட்சி தேர்தலில் நின்றாலும் உழைப்புக்குப் பஞ்சமிருக்காது.

எந்தக் கட்சி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினாலும் ஊர்வலத்தில் வைத்தியின் பங்கு பத்தோடு பதினொன்றாய்ச் சிறிதேனும் வீங்கியே இருக்கும்.

கிளிநொச்சி வந்த வேலாயுதமும் இப்பொழுது வைத்தியுடன் சேர்ந்து கொள்வதா? விலகி நின்று புதுக் குழுவொன்றிற்குத் தலைவனாகி ஊர்வலத்தில் இணைந்து கொள்வதா? என்று தீர்மானிக்க இயலாமல் தத்தளித்தார். எல்லாமே வியாபாரந்தான்!

வீடு திரும்பிய வேலாயுதம் முற்றத்து மாமரத்திலிருந்து முற்றிய மாங்காய்களைப் பிடுங்க ஆயத்தமானார்.

- டி.வீ. - ஊடா.

நல்லவர்கள் விலகினால்.....!

திடீரென எழுந்த சண்டையை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த புவனேஸ்வரராசாவுக்கு அந்தச் சண்டையைத் தடுத்து நிறுத்தும் வேகம் இருந்தாலும் சுந்தரலிங்கம், செல்வநாதனைத் தரையில் வீழ்த்திப் “பேப்பர் வெயிற்றால் தலையில் அடிக்கும்வரையில் தடுக்க இயலாமற் போய் விட்டது.

செல்வநாதனின் நெற்றியின் மேலாகத் தலையில் செந்நிறத்தில் மோதகவடிவில் தசை புடைத்திருந்தது. இரத்தம் கட்டி அது வீர்க்கிவிட்டது. விலக்குப் பிடித்த புவனேஸ்வரராசா மிகவும் வேதனைப்பட்டார்

மூடிக்கிடந்த அறைக்குள் நிகழ்ந்ததை இந்த மூவரையும் தவிர வேறெவரும் அறியவில்லை.

இந்த அலுவலகத்தின் ஓரறையில் ஒன்றாகவே வேலைசெய்யும் இவர்களுக்கிடையில் இப்படி ஒரு சம்பவம் முன்னர் என்றுமே ஏற்பட்டதில்லை.

இருவருக்குமிடையில் சில மணி நேரம் விவாதத்தில் தொடங்கிய பேச்சுக்கள், முற்றிக் கைகலப்பாக மாறும் அளவுக்கு வீங்கிப் போகும் என்று ஒருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. குறிப்பாக புவனேஸ்வரராசாவால் அதனைச் சீரணிக்க முடியவில்லை.

இப்பொழுது இந்தச் சம்பவம் அறைக்கு வெளியே கசிந்து விடாமல் இருப்பதில் மூவருமே கவனமாக இருப்பதாகத்

தெரிந்தது. செல்வநாதனும் சுந்தரலிங்கமும் இப்பொழுது தங்களின் வேண்டாத வாதத்தால் விளைந்த கோபத்தையும் சண்டையையும் எண்ணிச் சிலபொழுது குழப்பமடைந்தனர்.

“அவ்வலகத்திற்குள்ளே அரசியல் பேச வேண்டாம்.” என்ற அறிவித்தல் மட்டை ஒன்று மடங்கிச் சுருண்டு கோலம் சிதைந்து கிழிந்து தொங்கியது.

மனித வாழ்வின் பெரும்பகுதி ஆசைகளாலும் பெருமைகளாலும் வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பதாகவே புவனேஸ்வராசாவுக்குத் தோன்றியது.

எது சரி? எது பிழை? என்பதைத் தீர்மானிக்க இயலாதவகையில் ஒவ்வொருவரும் தமது ஆசைகளை நிறைவேற்றவே வாழ்க்கைப்பாதையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த அரசியல் வாழ்வும் அதிலே தம்மை இணைத்துக் கொண்டு பெருமை கொள்ளும் எண்ணமும் சேர்ந்ததாகவே வேப்பாளர் பலரின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் இருந்தன. அவற்றையே இந்தத் தேர்தலில் அவர் பார்த்தார். வெற்றிகளை நோக்கிப் பயணிக்கும் சிலரது ஆசை பல இரகசியங்களையும் சூழ்ச்சிகளையும் போர்த்திக் கொண்டிருந்ததாகவே அவர் எண்ணமிட்டார்.

எவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் விரைந்து தொற்றுக்கின்ற இந்தக் கொடிய கொறொனாவை விடவும் இந்தத் தேர்தலில் பலர் ஆடிய ஆட்டங்களும் கூடிய கூட்டங்களும் ஓய்ந்துவிட அறிவிக்கப்பட்ட வெற்றியின் முடிவுகள் பலருக்கும் பலவிதமான வருத்தங்களை ஏற்படுத்தியே இருக்கின்றன.

பட்டாரியான செல்வநாதனுக்கு வேலைவாய்ப்புக்கு வழிசமைத்தவராகத் தோற்றம் காட்டியவரை அவர் இந்தத் தேர்தலில் ஆதரித்ததில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை. செல்வநாதனின் வாக்கு அவருக்குத்தான்.

தனது உறவினரான பாக்டர் வேதானந்தம் கொலை செய்யப்படக் காரணமானவர் இவரே! என்று சுந்தரலிங்கம் வாதிடத் தொடங்கியபோதுதான்

அவர்களின் விவாதம் சூடுபிடித்தது.

தனது வாதத்திற்கு ஆதாரமாக அவர் வைத்த குற்றச்சாட்டுகள், செல்வநாதனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

செல்வநாதன் அவர் செய்த நன்மைகளைப் பட்டியலிட்டார். சுந்தரலிங்கமோ அவர்செய்த ஊழல்களையும் கொலைகளையும் மீண்டும் மீண்டும் உரத்துச் சொல்லி அவரைக் குற்றவாளியாக்கினார்.

விவாதம் முட்டி மோதி உச்சத்தில் இருவரிடையேயும் ஆத்திரத்தையே மூட்டியது.

இவர்களின் விவாதத்திற்குள் சிக்கிக்கொள்ளாமல் சிரித்துக் கொண்டிருந்த புவனேஸ்வரராசா, தனது வாக்கினை யாருக்குப் போட்டார்? என்ற இரகசியத்தைத் தனக்குள்ளேயே சிந்தித்து வாதீட்டுச் சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டார்.

இவர் வாக்களித்த பெருமகனார் வெற்றி பெற்று விட்டார். அவ்வளவுதான்!

அவர்களின் பேச்சுவார்த்தைக்குள்ளே புவனேஸ்வரராசா, சரி பிழை கண்டு தனது எண்ணங்களை நுழைக்காமல் மௌனமாகவே அவர்களின் விவாதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இந்தச் சூழலில் திடீரெனப் பாய்ந்தெழுந்த சுந்தரலிங்கம் செல்வநாதனைக் கன்னத்தில் அறைந்தார். கட்டிப் புரண்டார். மேசையிலிருந்து கையிலகப்பட்ட “பேப்பர் வெயிர்”றால் செல்வநாதனின் தலையில் ஓங்கி அறைந்தார்.

எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்த இந்த மோதலைத் தடுக்கப் புவனேஸ்வரராசா, இருவர் மீதும் தனது பலத்தைப் பிரயோகித்தார். மேசையும் கதிரைகளும் ஒழுங்கு குலைந்து அறையின் ஓரங்களில் ஒதுங்கின.

சுண்டை ஓய்ந்தது.

போர் ஓய்ந்த அமைதி நிலவியது. மௌனமாக சில பொழுது இருந்தவர்களில் முதலில்

வெளியேறியவர் செல்வநாதன்.

அவர் வெளியேறிய கையோடு “ஏனடாப்பா செல்வநாதனை பேப்பர் வெயிற்றால் அடிச்சனி. அவன்ரை நெத்தியும் தலையும் வீங்கிப் போச்சது” என்று நப்பு ரீதியாகக் கேட்டு அனுதாபப்பட்டார் புவனேஸ்வரராசா.

“இவங்களாலதான் அரசியலில் நல்லவர்கள் தோற்றுப் போறாங்கள்” என்று சொன்ன சுந்தரலிங்கத்தின் பார்வை புவனேஸ்வரராசாவின் முகமாற்றத்தை ஆழமாக நோக்கியது.

நல்லவர்கள் வல்லவர்களும் ஏன் தோற்றுப் போகிறார்கள்?

கொலைகாரரும் கள்வர்களும் இன்று முன்னணியில் நிற்கிறார்களா?

அப்படியில்லை. இது ஜனநாயக நாடு.

மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு.

கெட்டவர்களையும் கொலைகாரரையும் நாட்டில் ஆட்சியில் வைக்க எந்தக் குடிமகனும் விரும்ப மாட்டானே!

சிந்தித்தார்!

புவனேஸ்வரராசா குழம்பிப்போனார்.

ஜனநாயகம்!

மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஆட்சிமன்றம்!

ஒவ்வொரு வாக்காளரும் இனத்தையும் நாட்டையும் மொழியையும் மக்களையும் அவர்களின் மேன்மையையும் கருத் திற் கொண்டுதானே ஒரு வேட்பாளருக்கு வாக்களிப்பார்கள்??

புவனேஸ்வரராசா ஒரு வாக்காளர் என்ற நிலையில் அவரது கடமையில் இப்படி எதனையும் அவர் என்றுமே சிந்தித்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஊரவனா? உறவினனா? நண்பனா? நம்மவனா? என்பதே அவரது வாக்களிப்பு முறையில் முன்னணியில் நின்ற தேர்வு விருப்பு!

“எனக்கு வந்த ஆத்திரத்தில என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாம அடிச்சுப்போட்டன்” சுந்தரலிங்கம் இப்பொழுது கவலைப்பட்டார்.

தேர்தல் ஒரு நாடகம். அது பல கலை அம்சம் பொருந்திய காட்சிகளாகவும் கவலைதரும் சோக நிகழ்வுகளாலும் வடிவமைக்கப்படுகின்றன. இதிலே பொய்யும் புழுகும் காசும் களவும் கலந்திருக்கும்.

பேச்சுப் போட்டிகளும் பட்டி மன்றங்களும் நிகழலாம். இதில் பல வேளைகளில் பல திறப்பட்டவர்களாக ஊடகவியலாளர்களும் பங்கேற்பதுண்டு. ஒவ்வொரு வேட்பாளருக்கும் வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் பல ஆதரவாளர்கள் இருக்கவே செய்தனர்.

இந்தத் தேர்தலில் நடிக்கவரும் ஒவ்வொரு வேட்பாளரும் மக்களைக் கவரும் வகை தேர்ந்து ஒவ்வொரு வேடம் போட்டு ஆடிய நாடகத்தைத்தான் தேர்தல் காலத்தில் பார்த்தோமே!

இப்பொழுது அவர்கள் ஆடிய நாடகத்தின் சிறப்பும் வெற்றியும் அவர்கள் போட்ட நாடகத்தால் ஏமாற்றப்பட்ட மக்களால் ஜனநாயக விதிமுறைகளுக்கு ஏற்பத் தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இன்றைய தேர்தலின் முடிவுகளின்படி தேர்தல் நாடகமாடிய நடிகர்கள் நிசவாழ்வின் தேவைகளை உண்மையாய் வென்றெடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கோடு இந்த ஜனநாயகம், சிலரை மக்கள் மன்றத்திற்குத் தெரிவு செய்து அனுப்பி வைத்துள்ளது.

நிசவாழ்வில் இவர்கள் முன்னெடுக்கும் மக்கள் தேவையை நிவர்த்திப்பதற்கான செயற்பாடுகளின் வெற்றிகளோ, ஒரு நாட்டின் மனிதநேய ஜனநாயக நடைமுறைகளின் எழுச்சியாக வேண்டும்.

புவனேஸ்வராசா அமைதியாகச் சிந்தித்தார்.

“எனக்கு என்னவோ மனம் ஆறுதில்லை! அரசியலில் மனித நேயம்மிக்க நல்லவர்கள் ஏனோ இந்தத் தேர்தல்களில்

நிற்பதில்லை! நின்றாலும் வெற்றி பெறுவது அபூர்வமே!"
சுந்தரலிங்கத்தின் மனம் புகைந்தது.

சுந்தரலிங்கத்தின் வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும்
எண்ணமற்ற புவனேஸ்வராசாவின் மனப்பதிவு குழம்பியது.

தெற்கே தொலைவில் வேட்புமனுத் தாக்கல் செய்த பின்னர்
விலகிய செய்தியுடன் ஒரு நல்லவரின் அழகிய முகம் தோன்றி
புவனேஸ்வராசாவுக்கு மகிழ்ச்சி தந்தது.

அந்த வேட்பாளரின் பார்வையில் அவரோடு போட்டிக்கு
நிற்பவர்களும் அவரது தொகுதி வாக்காளர்களும்
கொண்டிருக்கும் நீதியற்ற முனைப்புக்களே அவரை
வேதனைப்படுத்தியது. என்றே புவனேஸ்வராசா நினைத்தார்.

மனம் புளுங்கிய நிலையில் அந்த வேட்பாளர் தனக்கு
வாக்களிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுமாறு வாக்காளரிடம்
கேட்டுத் தேர்தலிலிருந்தே விலகிக் கொண்டார்.

இந்த அரசியல் ஒரு சாக்கடை என்பதும் அதில் பாங்கு
கொள்ளும் அரசியல் வாதிகள் கொள்ளைக்காரர்கள் என்பதும்
உண்மையா?

இதைச் சொல்லிச் சொல்லியே நல்லவர்கள் யாவருமே
அரசியலிலிருந்து விலகினால்.....!

எம்மை ஆட்சிபுரியும் ஆட்சி???

எமது நாட்டின் எதிர்காலம்? எமது அரசியல்? எல்லாபும்
எங்கோ தொலைவில் ஒரு புள்ளியாய் மங்கலாய்.....! ஒரு மாய
வெளியை நோக்கி!

அலுவலகத்தினுள்ளே அரசியல் பேச வேண்டாம்.

- செம்மணி.

தொம்” என்று பேரொலியோடு விழுந்து உருண்டோடும் பனம் பழத்தைப் பார்த்திருந்த பற்குணத்தாரின் மூக்கின் வழியாக உள்ளீர்க் கப்பட்ட பனம் பழத்தின் வாசம் அவரது வாயில் உமிழ்நீரைச் சுரக்கச் செய்தது.

“தொம்மென்று விழுந்தான் தொப்பி கழன்றான்.” எனபதாக, அந்தநாள், சிறுவயதில் கேட்டுச் சலித்த விடுகதை ஒன்றின் விடை யாகத் தோன்றிய பனம்பழத்தை அவர் மிக ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பனம் பழம் வீழ்ந்த சத்தத்தை எங்கிருந்தோ கேட்டிருந்த பசுமாடு ஒன்று, உருண்டோடும் பனம்பழத்தின் விசை அடங்கும் முன்னரே அதனைக் கடித்துச் சுவைப்பதைக் கண்டார்.

“அங்கபார் பனம்பழத்தை மாடு சூப்பித் தின்னுது” என்றார்.

அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்க அங்கே ஒருவருமே இருக்கவில்லை. அவரது பேரப் பிள்ளையான லினோசன் அவரது பேச்சை அலட்சியம் செய்வதாகவே தெரிந்தது.

முற்றத்தில் நின்ற பனைமரத்தின் அடியில் மாடு சூப்பிய பனம்பழத்தின் விதைகள் சில பரவிக் கிடந்தன.

தனது மூத்த மகனின் வீட்டு
விறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்த சாய்மனைக் கதிரையில்
இன்றைய ஓய்வு நிலையில் பற்குணத்தார் சாய்ந்திருந்தார்.

மாடு தினனும்
பழத்தின்மீது விழுந்த கண்ணை வேறு திசைக்குத் திருப்ப
அவருக்கு மனம் வரவில்லை.

பனம் பழத்தைக் காடியில் தோய்த்துச்
சாப்பிடும்போது ஏற்படும் சுவையே அலாதிதான் எண்ணிக்
கொண்டார்.

மாட்டைத் துரத்திவிட்டுப் பனம்பழத்தைக்
கையிலெடுக்கும் ஆசையை அவரது வயோதிப இயலாமை
தடுத்தது.

இப்பொழுது சில நாட்களாகப் பனம்பழம்
சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசை நிராசையாகவே
போய்க்கொண்டிருந்தது.

அவரது ஒரேயொரு மகன் சரவணன்
படிப்புக்கும் பட்டத்திற்கும் ஏற்ற மதிப்பான தொழிலைப்
பற்குணத்தார் தனது ஓய்வுக்கு முன்னரே அவனாகத்
தேடிக் கொள்ள ஊக்குவித்திருந்தார்.

இப்பொழுது அவரது மகன் ஓர் அரசாங்க
உயர் அலுவலர், பிரதேச செயலர். அவனது தொழிலுக்கு
ஏற்றாற்போல் படிப்பும் பணமும் சேர்ந்த இடமாகத் தேடி
அந்தக் கிராமத்திலேயே மருமகளையும் சேர்த்துக்
கொண்டார்.

ஒரேயொரு மகள் கனடாவில் திருமணமாகிக்
கணவன் பிள்ளைகளோடு அங்கேயே வசிக்கிறார்கள்.

அன்போடிணைந்திருந்த
அவரது துணையைப் போர்க் காலத்தில் இழந்தார்.
இப்பொழுது ஊரோடு உத்தியோகம் பார்க்கும் மகனின்
குடும்பத்தாருடன் அவர்களின் வீட்டிலேயே அவரது காலம்

ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

மகனுக்குச் சீதனமாகக் கிடைத்த வீடு அது. இந்தக் கிராமத்தின் பிரதான வீதியில் உயர்ந்திருந்த மாளிகையாக அது தோன்றியது. அதே கிராமத்தில் மாஸ்ரர் சற்குணத்தார் வாழ்ந்த அந்த ஓலைக் குடிசைவீடு இன்று சிறு மண்மேடாக எஞ்சிக் கிடந்தது.

நாகரிகம் உள்நுழையாத முன்னைய நாள்களில் இந்தக் கிராமம் அமைதியாகக் கிடந்தது. இந்தக் கிராமத்தில் போக்குவரத்து வசதிகள் பெரிதாக எதுவுமே இருக்கவில்லை. இப்பொழுது இந்தக் கிராமம் விரைவாகவே நகரமயமானதாக எல்லோருமே பெருமை பேசுவது பற்குணத்தாரின் காதுகளுக்குச் செய்திகளாக வந்தன.

அன்று கொட்டில் வீட்டில் குப்பி விளக்கின் வெளிச்சத்தில் பாயில் விழுந்து குப்புறப் படுத்துக் கிடந்து படித்து ஓர் ஆசிரியராகி அதிபராக உயர்ந்தவர் அவர்.

படிக்கிற காலத்தில் ஒவ்வொரு காலையிலும் சூரிய வெளிச்சத் தால் நிலத்தில் விழும் தனது நிழலைப் பாதத்தால் அளந்து, நேரம் பார்த்துப் பள்ளிக்கூடத்தை நோக்கி ஓடிய ஞாபகம்.

பள்ளிக்கு ஓடுவதற்கு முன்னர் பனம் பழுத்தையும் பழங் கஞ்சியையும் காலை உணவாகக் கொண்ட வேளைகளில் இருந்த உற்சாகம் எல்லாமே இன்றைய இந்தக் கிராமத்தவர்களிடத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

இது நகரமாக மாறிவிட்டதாகப் பலரும் இன்று பிதற்றிக் கொள்வதாகவே மாஸ்ரர் எண்ணமிட்டார்.

தாரிட்டுச் சிதைந்த பாதையில் ஓடி விரையும் பேருந்து வான் லொறி என்பவற்றின் ஊர்வலம். இரவு பகலாக மின்னி வெளிச்சமிடும் மின்சாரம் என்பன எல்லாமே நகரத்தின் கோலத்தை மெல்ல மெல்லக் கிராமத்தின்

உள்ளே நுழையவிட்டிருந்தன.

குசினியின் உள்ளே அடுப்பமைத்து விறகுவைத்து நெருப்பு மூட்டி உணவு சமைத்த காலம் தொலைந்து எரிவாயுவும் மின்சாரமும் சமையலறையை ஆக்கிரமித்திருந்தன. இவையெல்லாம் நாகரிகத் தின் தோற்றங்களாகத் துலங்கின.

பனை மரங்களிலிருந்தும் தென்னை மரங்களிலிருந்தும் வீழும் ஓலை, பாளை, கொக்கரை, பன்னாடை என்பவற்றைச் சேகரித்து அடுப் பெரிக்கும் எவரையும் இன்று காணவே முடியவில்லை. அந்த விறகுப் பொருட்கள் எல்லாமே ஆங்காங்கே வீழ்ந்து சிதறிக் குப்பைகளாகிக் கிடந்தன. பற்குணத்தாருக்கு இவை பற்றிச் சிந்திக்கும் தோறும் துயரம் மேலெழும் சொல்லியழ ஆட்களின்றி அங்கலாய்ப்பார்.

கிராமத்தை அலங்கரித்த மாட்டு வண்டிகளும் மிதிவண்டிகளும் தொலையக் குவிந்த மோட்டார் வாகனங்களின் இரைச்சல் அவரது காதுகளில் நாராசமாக விழுந்தன. அவைதாம் கிராமத்தை நகரமாக்கும் காரணிகள் எனக்காணும் அறியாமையை நினைக்க பற்குணத் தாருக்குக் கொதிக்கும் மனத்தில் கோபமும் பொங்கி வரும்.

ஓலை வீடுகளைக் காண்பது இன்று அரிதாகிப் போனது. கல் வீடுகளும் மின்சாரமும் உள்நுழையவிட்ட தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளின் முன்னே கிராமத்தவர் சூழ்ந்திருக்க அருமையான பொழுதுகள் அர்த்தமின்றிப் போயின. அரசின் நிவாரணமாகப் புதிது புதிதாகக் கட்டிய பல வீடுகள் வசிப்போர் எவருமின்றிக் காய்ந்து கிடந்தன.

பற்குணத்தார் முன்னர் ஓலைக்குடலில் வாழ்ந்தபோது பாவித்த அட்டாளைக்குடில் இப்பொழுது, மகன் வீட்டுக்கு வந்த கையோடு தூக்கி

வரப்பட்டு மகனின் மாளிகை வீட்டருகே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அட்டாளையில் இருந்து பேப்பர் படிப்பதும் படுத்துறங்குவதும் எத்தனை இன்பமானவை. குளிர்மையையும் இதமான இன்பத்தையும் மீண்டும் அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டார்.

அட்டாளையை வேய்ந்திருந்த ஓலைக்கூரை இற்றுப் போய் விட்டது. அதனை வேய்ந்து புதுப்பிக்க இன்று அவர் ஒரு தொழிலாளியைத் தேடினார்.

தென்னோலையில் கிடுகு பின்னும் தொழிற்சாலைமையுள்ளவர் கள் எவரையும் கிராமத்தில் இன்று காணமுடியவில்லை. கிடுகு பின்னும் தொழிலின் தேவை இல்லையென்றாகிவிட்டதோ?

கல்வீடுகளின் தோற்றத்தால் கூரைகளெல்லாம் கல்நார் ஓடக ளால் வேயப்பட்ட காட்சி, கிடுகுகளின் தேவையைக் குறைத்து விட்டன.

கல்நார் ஓடுகளின் பாவனையால புற்றுநோய் தோன்றும் அபாயம் அதிகரித்திருப்பதான செய்திகளைப் பலரும் சொல்லப் பற்குணத்தார் கேட்டிருக்கிறார்.

மகனின் மாளிகை வீட்டுக் கூரையைப் பற்குணத்தார் அண்ணாந்து பார்த்தார்.

அது அந்தக் காலத்தில் கிராமத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட செம்மண் நிற ஓடுகளால் வேயப்பட்டிருந்தன. மனதில் ஓர் ஆறுதல்.

இன்று ஊரவர்கள் ஒருவரையேனும் ஒரு வேலைக்கென்று கூப்பிட்டுச் செய்விக்க முடியவில்லை. வேலையென்றும் கூலியென்றும் எவரும் கிராமத்தில் உழைப்புக்கென்று அலைந்து திரிவதையும் காணவே இல்லை.

எல்லோருமே இப்பொழுது எவ்வாறு

பணம்படைத்தவர்கள் ஆனார்கள்? அரசு நிவாரணம் வழங்குகிறது. கிராமத்தில் இருந்தவர் பலரின் உறவினர்கள், அண்ணன், தம்பி, தங்கை, மாமன், மச்சான், மருமகன் என்று அநேகர் வெளிநாட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள்.

மாடு தின்ற மாம்பழத்தின் எஞ்சிய விதைகள் பற்குணத்தாரின் பார்வையில் விழுந்தன.

பாத்தி போட்டுக் கிழங்கெடுத்து ஒடியலாக்கி, புழுக்கொடியலாக்கி உண்ட ஞாபகம் வந்து, அவரைப் பழைய வாழ்க்கையின் மகத்துவத்துக்கு இழுத்துச் சென்றது. கூழ் என்றும் பிட்டென்றும் சுவைத்துக் களித்த நாள்கள் எங்கே? ஒருமுறை பெருமூச்சு விட்டார்.

பசுமாடு பணம்பழம் சாப்பிட்ட உற்சாகத்தில் அங்கிருந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

முந்தானாள் “நாளாக்கு வாறன் ஐயா” என்று சொல்லிப் போன சுப்பர் மகன் சொக்கன், இப்பொழுது பாதையோரத்து இரும்புக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள் நுழைவது தெரிகிறது.

இற்றுப்போன அட்டாளைக் கூரையைத் திருத்தி வேயச் சொக்கனை வரச் சொன்ன நினைவில், “வாடாப்பா நேற்று வாறதெண்டு சொன்னாய்” என்றபோது அவன் இன்றாவது வந்தானே என்ற சந்தோசம் பற்குணத்தாரின் முகத்திலே தெரியச் சிறிது புன்னகைத்துக் கொண்டார்.

‘இல்லைச் சேர் என்னிட காணியில புதிசாக் கட்டின கல் வீட்டுக்குக் கடைசியாக் கொஞ்சக் காசு தாறதெண்டு வரச் சொன்னவங்கள். அதுதான்... அதுக்குப் போனனான்’ என்றான் சொக்கன்.

“எப்பிடி நீ கட்டினவீடு நல்லதோ”

“சும்மா காசைத் தந்தவங்கள் எல்லோரும் கட்டிறாங்கள்

எண்டு சொல்லி நானும் கட்டினனான். ஆனால் எங்கட குடிசை வீட்டில் இருக்கிற குளிர்மையும் காத்தோட்டமும் இந்தக் கல்வீடுகளில காணக் கிடைக்காது. அது அவங்கள் தந்த காசுக்கும் பொருளுக்கும் அவங்கட பிளான்படி கட்டின வீடுதானே சேர்! வசிக் கிறதுக்கு எங்கட இந்த ஓலைக்குடிசை வீட்டைப்போல சுவாத்தியமான வீடு எங்கையும் கிடைக்காது.”

சொக்கன் சொன்ன குடிசை வீட்டுப் பெருமை பற்குணத்தாருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

வீட்டின் வடக்கே கூரை சிதைந்து கிடந்த அட்டாளைக் கொட்டி லைத் திரும்பிப் பார்த்தார். சொக்கன் வந்து விட்டான். அட்டாளை யின் கூரையைச் சரி செய்துவிடலாம் என்ற ஆர்வத்தோடு “இன்றைக்கு வேலையைத் தொடங்கலாமா?” என்றார் பற்குணம்.

“இப்பவே தொடங்கலாம் எல்லாத்துக்கும் இந்தத் தென்னோ லைக் கிடுகுகள் இருந்தால் இப்பவே தொடங்கலாம்.” என்ற சொக்கனின் சொற்களில் இந்தத் தென்னோலைக் கிடுகுகளை இன்று எங்கிருந்து கொண்டுவரப் போகிறீர்கள்? என்ற கேள்வியும் தொக்கி நின்றது.

‘கிடுகுகளை எங்கே வாங்கலாம்?’ பற்குணத்தார் சொக்கனிடமே கேட்டார்.

‘அதுதானே சேர் பெருங்கஸ்டம்! இப்ப ஒருத்தரும் இங்க கிடுகு பின்னிறதில்லை. கிடுகு வேணுமெண்டால் சொல்லித்தான் பின்னுவிக்க வேணும். அதுவும் தென்னந் தோட்டக் காணிக் காரரிட்டச் சொன்னாத்தான் கிடைக்கும். முந்தியெண்டால் கலியாண வீடு, சாமத்தியவீடு, செத்தவீடு கொண்டாட்டங்களுக் கெல்லாம் பந்தல் போட்டு அலங்கரிக்கிறதெல்லாம் கிடுகுப் பந்தல் போட்டுத்தான் செய்யிறவை. இப்பயெல்லாம் ஓடர் பண்ணித் தகரக் கொட்டகை யெல்லோ போடுகினம்.” சொக்கன் ஒரு பிரசங்கமே செய்தான்.

பற்குணத்தாருக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

மருமகள் கார்த்திகா அறையின் கதவோரமாக வந்து பற்குணத்தாரை எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவளது பார்வையில் தெரிந்த தேவையை உணர்ந்து கொண்ட சொக்கன், “சேர் இன்னமும் சாப்பிடவில்லைப் போல...” என்று வார்த்தையை இழுத்தான்.

பற்குணத்தார் பதில் சொல்லுமுன்னரே “நான் போயிட்டு வாறன்” என்று சொன்னவன் அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“இரு இரு சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம்” என்று தடுத்த பற்குணத்தார் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே திரும்பி வந்த மருமகள், சொக்கனுக்கு சேர்த்தே சோறுகறியோடு, மருமகள் வந்திருப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ந்து போனார்.

சொக்கனோ வீட்டிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னரே ஓடியறிபிட்டும் திருக்கை வறையும் சாப்பிட்டு வந்த சங்கதியைச் சொல்லிவாறு அங்கிருந்து போக ஆயத்தமானான்.

ஓடியறிபிட்டும் திருக்கை வறையும் என்றதுமே பற்குணத்தாருக்கு வாயூறியது.

“அப்ப நான் போயிட்டு வாறன் சேர்! கிடுகுகளை வாங்கிப் போட்டு எனக்குச் சொல்லி அனுப்புங்கோ நான் வந்து அட்டாளைக் கொட்டிவை மேய்ஞ்சு தாறன்” சொல்லிக் கொண்டே சொக்கன் புறப்பட்டுப் போனான்.

கைக்கு வந்த சோற்றுக்கு கோப்பையைப் பார்த்த பற்குணத்தாருக்கு கோப்பையில் குவிந்திருந்த சோறும் கறியும் விசம் போலத் தோன்றியது.

இந்தக் கிராமத்தில் அந்தக் காலத்திலே தும்பை, தூதுவளை, முசுட்டை, குறிஞ்சா, வீணாலை போன்ற இலைக்கறி வகைகளும் கடல்வாழ் நல்ல மீன்வகை மச்சங்களும் சமைத்துண்ட நிலை இன்று இல்லையென்றாகிவிட்டது.

இரசாயனப் பசளைகளும் மருந்தும் விசிறி விளைவித்த கீரை, காய்கறி, கிழங்குகளும் குளிர் சாதனப் பெட்டிக்குள் வைத்துப் பாதுகாத்த அந்தியேட்டியும் ஆண்டுத் திவசமும் கண்ட கோழி, ஆடு, மாடு என்பவற்றின் இறைச்சிகளும் தகரடப்பாவில் அடைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்களுமே இன்று உணவாகப் பரிமாறப்படுகின்றன.

கோப்பையில் இருந்த பாசுமதி அரிசிச் சோறும் புறையிலர் கோழி இறைச்சிக் கறியும் மருந்தடித்து வளர்த்த செடிகளிலிருந்து பிடுங்கிச் சந்தைக்கு வந்த காய்கறி வகைகளும் சாப்பாடாகி இருந்தது. நேரமும் பசியும் தூண்டிய வேகத்தில் பற்குணத்தார் சோற்றில் சிறிதளவு சாப்பிட்டார்.

கிராமம் தனது இயற்கையை அழித்துக் கொண்டு செயற்கையின் பூச்சில் அழுகும் ஆனந்தமும் பெறுவதாக அவர் எண்ணினார். உள்ளம் கனத்தது.

கிராமத்தின் மேற்கே அவரது சகோதரியின் மகள் வீட்டுக்கு இன்னமும் மின்சாரம் இணைக்கப்படவில்லை. அங்கே வசிக் கும் பற்குணத்தாரின் சகோதரியின் மகள் பார்வதி சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளியான அவளது கணவன், கிராமத்து வாழ்க்கை முறையில் ஊறிப்போன குடும்பம். தம்முடன் வந்து தங்கள் குடிசை யிலே தங்கிப் போகலாம் என அழைத்த அன்பு வேண்டுகோளை இப்பொழுது பற்குணத்தார் நிறைவேற்ற எண்ணினார்.

மகனிடமும் மருமகனிடமும் சொல்லிக் கொண்டே மறுநாள், மிதி வண்டியில்

புறப்பட்டார். ஐந்து கிலோமீற்றர் தூரத்தைக் கற்பனைக் கடலில் மிதக்கவிட்டார்.

பார்வதியின் குடிசை குளிர்ச்சியானது. அவர்கள் சமைக்கும் உணவில் அவர்களின் வீட்டுத்தோட்டத்தில் விளையும் காய்கறிகளுடன் கிராமத்தில் விடைக்கும் இலைக்கறியும் மீன் வகைகளும் இருக்கும். ஓடியற்கூழும் பிட்டும் உண்ணலாம். பனாட்டும் புழுக் கொடியலும் சுவைக்கலாம். அவர்கள் வளர்க்கும் பசுவிலிருந்து பாலும் மோரும் குடிக்கலாம். கோழி முட்டைக்கும் குறைவிருக்காது. மனம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் நீந்தியது.

பார்வதி வீட்டுக்குப் பற்குணத்தார் சைக்கிளில் பறந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்.

- அருண்முகம்.

எங்கள் ஊர் மிகவும் அழகானது. எங்கள் வீடு அதுவும் அழகானது. எங்கள் ஊரின் தெருக்கள் யாவுமே அழகானவை.

நான் உருண்டு புரண்டு ஓடி விளையாடிய அந்த மணல் பரந்த கடற்கரை யாவுமே அழகானவைதாம்.

என் மனதில் ஒரு கிளுகிளுப்பு. உடல் அந்தரத்தில் மிதப்பதாக ஓர் உணர்வு.

இத்தனை வருடங்கள் எனது ஊரைப் பிரிந்து எங்கோ அலைந்து பல அனுபவங்களை நான் பெற்றிருந்தாலும் எனது ஊரைப் போல நான் அங்கு வாழ்ந்த காலத்தைப் போல என்றுமே, எங்குமே மகிழ்ந்திருந்ததில்லை.

நான் பிறந்து வளர்ந்த அந்தப் பழைய வீடு சிறிது சிதைந்திருப்பதாக அறிந்திருந்தாலும் என் சிந்தனையில் அதன் புதிய தோற்றம் மகிழ்வையே தந்தது.

நான் இப்பொழுது வளர்ந்திருக்கிறேன். எனது தோற்றமும் மாறித்தான் போய் விட்டது.

அந்தப் பழைய நினைவுகளுக்கும் அமிழ்ந்தும் மறைந்தும் மறந்தும் போனவைகளுக்கும் என் அழகான கிராமத்தின் மகிழ்வான காலமும்

போய்விட்டதாக இப்பொழுது எண்ணு வதற்கு என் மனம்
ஒப்பவில்லை.

ஆச்சி - எனது அம்மாவின் அம்மா - பொன்னி ஆச்சி
எங்களோடு ஊரில் இருந்த போது, அந்த ஆச்சி சொல்லும்
பழைய கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே தூங்கிய
ஞாபகம் என்னிடத்தில் பசுமையாக இருக்கிறது.

கல்லுகளால் கட்டி அமைக்கப்பட்ட எங்கள் காணிகளின்
கல்லு வேலிகள் - பகிர்கள் சிறந்ததொரு கலைத்துவத்தின்
வெளிப்பாடு.

வீதி ஓரங்கள் தோறும் உயர்ந்த மரங்கள்
நிழல்தர வீதிகளில் புழுதி கிளறி ஓடும் மாட்டு வண்டிகள்!

கடற்கரைகள் தோறும் கட்டுமரங்களில்
மீன் பிடிக்க விரையும் மீனவர்களின் செழிப்பான
மனைகள்.

கடல் சூழ்ந்த எமது தீவின் அழகே
தனித்துவமானதுதான்.

அப்புவுடன் இரவிலே கூடிச் சென்று சூழ்
கொளுத்தி நண்டும் மீனும் பிடித்து வந்து கூழ் காய்ச்சிக்
குடித்துக் களித்த நாட்கள் எத்தனை?

கடற்கரை தோறும் சென்று மட்டி
பொறுக்கிவந்து சுவையான கறி சமைத்து உண்ட கடந்த
காலங்களோடு உறவாடும் இன்றைய மனம்!

மகிழ்ச்சிக் குப் பஞ்சமில்லாத நாள்கள் அவை!

மோட்டார் வண்டிகளோ எங்கள்
தெருக்களில் ஓடாத காலம்! பொன்னுத்துரைச் சித்தப்பர்
முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வத்தையில்
ஏற்றிவந்திருந்த மோட்டார் வாகனத்தைப் பார்ப்பதற் காகக்
கூடிய எங்கள் ஊராரின் உறவுகளின் ஆச்சரியப் பார்வைக்
குள் நாங்கள் ஆனந்தப்பட்ட அந்த நாள்!

இன்று, எண்ணிப் பார்க்கிறேன்! சிரிப்புத்தான்

வருகிறது.

அழகும் அமைதியும் கொண்ட உறுதியான வாழ்வில் ஆனந்தம் கொண்ட என் ஊரவர்கள்!

மணற்கிணறு தொடக்கம் பாய்ந்தோடும் குதிரைகள் மேய்ந்து செல்லும் வெல்லைப் புல்வெளிவரை இயற்கையின் வண்ணம் தீட்டிய வளமான வனப்பான பூமி.

தண்ணீருக்காக சாராப்பட்டிவரை பல மைல்கள் தொலை தூரம் நடந்தாலும் சிறுதானியங்களும் காய்கறிகளும் கடல்புடு திரவியங்களும் நிறைந்து உடல் ஆரோக்கியத்துக்கான உணவாகி எமது வாழ்வை மகிழ்வித்த செழிப்பான நிலம்!

சந்தைக்கடைச் செல்லத்துரையரும் சின்னத்துரையரும் தமது பொலிந்த மேனி தெரிய, மார்பில் வீழ்ந்து புரளும் தங்கச்சங்கிலி மின்னக் கடை திறந்து வியாபாரம் செய்திருக்கும் கோலம் மகத்துவமானது.

இனிக்கும் குரல் பொலியப் பொன்னர் கடையின் அழகு மகள் ஆகத்தம்மா தனது வாடிக்கையாளர் முன்னே முகம் மலர்ந்து கதைபேசி வியாபாரம் செய்யும் இனிய காட்சிகள்!

மேற்கே நல்லதம்பியரின் புதுக்கடை தொடக்கம் கிழக்கே குமாரசாமியாரின் குமரன் ஸ்ரோர் வரை நீண்ட பாதையில் குடியிருந்த மக்களின் சீரும் சிறப்பும் மனக்கண்ணில் திரை ஓவியமாய் விரிந்தது.

எனது தீவின் துறைமுகத்தில் படகிறங்கி வருவோரை வரவேற்கும் எட்மனின் கடைத் தேநீர் மிகவும் இனிமையானது.

நான் வீட்டிலே தேநீர் அருந்தினாலும் மாலை வேளையில் மெல்ல நடந்து எட்மன் கடையில் ஒரு பிளையினர் குடிக்காமல் திரும்ப முடிவதில்லை.

ஒரே இனம் ஒரே உறவு மதங்கள் வேறாகினும்
மனமொன்றிய எனது மக்களிடம் வந்தோரை வரவேற்று
உபசரிக்கும் உயரிய பண்பு!

நான் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வரும் வரையும்
அனுபவித்த துயரங்களின் கொடுமைகளை விபரிக்க
வார்த்தைகளைத் தேடுகிறேன்!

எனது உயிருக்கு அச்சுறுத்தலாகிப் பாதை முழுவதும்
என்னைப் பயமுறுத்திய பயங்கரத்தின் அழுத்தங்களை
விலக்கவோ விளக்கவோ வகை தெரியவில்லை.
தடுமாறினேன்.

அழகாக அடுக்கிப் புதிய தோள்பையிற் சுமந்து வந்த
பொருட்களையெல்லாம் கொட்டிக் குதறிக் குண்டில்லை
என்று உறுதி செய்த பின்னர், அவற்றை அள்ளிச் சுருட்டி
அழுக்கிப் பூட்டிச் சுமந்தேன்.

ஓடும் பஸ்ஸில் இருந்த போதும் கேட்கும்
சத்தங்களுக்கெல்லாம் பயந்து பயந்து திடுக்குற்றுத்
திகைத்து எவ்வாறோ எனது இந்த நீண்ட பயணத்தை
முடித்து விட்டதாக எண்ணிச் சிறிது ஆறினேன்.

குறிகாட்டுவான் துறைமுகம் வரையும் வந்தாயிற்று.
என்னிடம் எனது அந்த அடையாள அட்டை கிடையாது.
இப்பொழுது நான் கடவுச் சீட்டுத்தான் வைத்திருக்கிறேன்.

அது எனது ஊருக்குப் போகப் போதுமானதென்றே
எண்ணினேன்.

எனது ஊரில் நான் வாழ்ந்ததற்கான
அடையாளத்தை அவர்கள் இப்பொழுது கேட்கிறார்கள்.

இல்லையென்றால் ஊருக்குப்போக அனுமதி
தரமாட்டோம் என்கிறார்கள்!

குறிகாட்டுவான் துறையில் நின்று எனது
ஊரின் திசையை நோக்குகிறேன். அலையாளும் கடலுக்கு
அப்பால் அந்தத் தீவு ஒரு மேடாய்த் தடித்த ஒரு கரும்

கோடாய்த் தெரிகிறது.

எனது கடவுச்சீட்டில் நான் பிறந்த இடம் யாழ்ப்பாணம் என்றே பதியப்பட்டிருக்கிறது. நான் பிறந்தது, யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில்! பின்னர், நான் வளர்ந்தது, இருந்தது, படித்தது எல்லாமே எங்கள் ஊரிலேயேதான்.

நான் எனது ஊரின் உரிமையை விளக்க எடுத்த முயற்சிக் எல்லாம் வீணாயின. மனம் தளர்ந்து போனேன்.

எனது நல்ல நேரம்! என்னை நன்கறிந்தவர் என் ஊரில் பல வருடங்கள் விதானையாராக இருந்தவர் இப்பொழுது கிராமசேவகர் என்ற பதவிப் பெயரோடு ஓய்வு பெற்றிருப்பவர். எதிர்பாராத விதமாக என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

அவர்மூலம் நான் என் ஊருக்குப் போகும் அதிஷ்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

நான் இன்று ஊருக்குப் போகலாம்!

இன்று பயணப்படவுள்ள படகு, குமுதினி!

அந்தப் படகு நான் மறந்து போக முயலும் ஒரு துயர்ச்செய்தியை மீண்டும் எனக்கு நினைவூட்டியது.

1985ஆம் வருடம் மே மாதம் பதினைந்தாம் நாள் குமுதினிப் படகில் நிகழ்ந்த கொடூரத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

அன்று மரணித்த அத்தனைபேருமே என் உறவினர்கள்! அவர்கள் தனித்திருந்த எனது சிறு தீவின் குடிமக்கள். அப்பாவிப் பொதுமக்கள்!

எம்மைப் பாதுகாக்க வந்தவர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். அறுபதிற்கும் மேலானோர் ஆண் பெண் குழந்தைகள் எனப் பலரும் நடுக்கடலில் பயணித்த அனை வருமே வெட்டுண்டு மிகவும் கொத்துண்டு

காயங்களோடு குற்றுயிராயும் கொலையுண்டும்
மூச்சடங்கிக் கிடந்தனர்.

குமுதினிப் படகோ தனது பயணம் மறந்து நடுக்கடலில்
தத்தளித்தது. கடவுள் செயலால் அது கரையொதுங்கிய
போது முப்பத்திரண்டு பேர் மரணித்துப் போனமை
உறுதியாயிற்று. ஏனையோர் - கடுமை யான
காயங்களுக்கு உள்ளானோர், பொது மக்களின்
உதவியால் வைத்தியசாலைகளுக்கு எடுத்துச்
செல்லப்பட்டனர்.

எம்மைப் பாதுகாக்க வந்த பயங்கரவாதிகளால்
நேசத்துக்கு உரித்தான எமது மக்கள் குருதிக் கடலில்
மூழ்கிச் சிதைந்த கொடிய நாள்.

உள்ளம் துணுக்குற்றது.

சூழ்ந்திருந்த சீருடையாளரைப்
பார்த்துமே இராமாயணப் போரில் தூங்கி விழித்த
கும்பகரணன் கேட்டதுபோல் “இன்னமும் போர்
ஓயவில்லையா?” என்ற வினாவே என்னுள்ளத்தில்
விஸ்வரூபமெடுத்தது.

இந்த மானிடத்தின், வாழும் நாளும் அந்த
வாழ்நாள்க்குள் அது செய்து முடிக்கும் பயங்கரக்
கொலைகளின் - கொடுமைகளின் எல்லையற்ற நீட்சியும்
எப்போது ஓயும் இதயம் கனத்தது.

அன்பு, கருணை, உரிமை, உறவு
இவைகளை எமக்குள்ளே, நாம் அணைத்து வாழ
முயன்றபோதும், அவற்றின் அர்த்தம் புரியாமலேயே
அடையும் வாழ்க்கை!

என்னால் சீரணிக்க முடியவில்லை.
பயங்கரம்! அதனை ஒழிப்பதாகக் கூறிக் கொண்டே
மேலெழும் மூர்க்கம் கொண்ட பயங்கரம்!

அதனைப் பொய்களால் கட்டிக் காக்கும்

பாதுகாப்பு வேலிகள்! சுதந்திரத்தை அமைதியைப் பேணி வாழ விரும்பும் மனிதர்கள், தினமும் வருந்திச் சமக்கும் உயிர்கள்! ஒவ்வொரு மனித உள்ளமும் துடிக்கிறது.

பொங்கியெழும் அலைகடலினால் புரண்டாடும் படகின் ஆட்டத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் எனது சிந்தனை புகைந்தது.

என் ஊரின் துறைமுகத்தைக் குமுதினிப் படகு தொட்டு நின்றது.

எங்கள் படகின் வருகைக்காக ஊர்மக்கள் கூடி நிற்கும் அந்த மாவிலித் துறைமுகத்தில் அவர்களை இன்று காணவில்லை.

துறைமுகத்திலிருந்து முன்னூறு மீற்றருக்கு அப்பால் குடியிருப்புகள் நகர்த்தப்பட்டிருந்தன.

என் ஊரவர்கள் எவரையும் துறைமுகப் பாலத்தின் அருகில் காணவில்லை.

எட்டமனின் தேநீர்க் கடை எங்கே? கண்கள் தேடின.

இதயம் மகிழ்ச்சியைத் தொலைத்துவிட்டது.

கலகலப்பாய்த் துறையில் தொடரும் உறவுகளின் களிப்பான கூடல் தொலைந்து போனது.

பாதைகளின் ஓரத்தே நின்ற நிழல் மரங்களின் கிளைகள் வெட்டி அகற்றப்பட்டிருந்தன. பாதையோரத்துக் கல்வேலி - பகிரகள் தட்டிச் சரிக்கப்பட்டிருந்தன. அழுகு குலைந்த கோலம் உள்ளத்தைச் சுட்டெரித்தது.

வேதனைச் சுமையோடு நடக்கிறேன். என்னவர் எவரையுமே பாதையில் காணவில்லை. வீட்டோடு முடங்கிப்போன மக்களால் வெறிச்சோடிப்போன வீதிகள்!

போர் இந்தச் சிறிய ஊரையும் தொட்டு அசிங்கப்படுத்திய துயரம்! கண்கள் கலங்கின.

பிள்ளையார் பிழக்கப்போய்க் குரங்குவந்த கதையாக எங்கள் முயற்சிகளின் திசை மாற்றம்! யாரிடம் சொல்லி முறையிடுவது?

வரதனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவலோடு அவனது வீட்டுக்கு வந்தேன். வீடு சிதைந்து கிடந்தது. அங்கு ஒருவருமில்லை.

கோபாலசிங்கத்தைச் சந்திக்கலாம் என்று எண்ணி அவரிடத்தை நோக்கி நடந்தேன். அவர்கள் எல்லோருமே இந்தியாவுக்கு இடம் பெயர்ந்து விட்டார்கள்.

மரியநாயகம், பர்னாந்து, ஆபிரகாம், செல்லையா, சின்னத்தம்பி இவர்கள் இறந்து எத்தனையோ காலங்களாகிவிட்டன.

மலர் இராணி மங்களம் எல்லோருமே எங்கோ போய் விட்டார்கள். எங்கள் வீடும் சிதைந்து உருக்குலைந்து எவரும் வசிப்பதற்கு வசதியற்ற நிலையில்!

யாருடைய வீட்டில் தங்கலாம்?

என்னுடைய முகத்தை முன் எப்போதுமே கண்டறியாத பலரின், “யார் இவர்?” என்ற ஆய்வுப் பார்வைகள்!

ஆனாலும் வந்தோரை வரவேற்று விருந்தோம்பும் மனங்குன்றா மக்கள்!

ஒருவர் என்னை நோக்கி “யார் நீங்கள்?” என்று விசாரித்தார்.

என்னூரில் எனது பூர்வீகம் சொல்லி விளக்கினேன். அவர் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்! அந்தக் குடிசையில் தனியாகவே வாழும் அவருடன் நான் இரவு தங்கினேன்.

தனிமை அவருக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டது.

மனைவி பிள்ளைகள் குடும்பம் என்று

வாழ்ந்தவர், இன்று தனியாளாக உறவுகள், உரிமைகள் என்று பேசப்பட்டவைகள் பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள விரும்பாமல் அளந்து பேசினார்.

மனைவி யாழ்ப்பாணம் சென்ற அந்தக் குழுதினிப் படகில் வெட்டுண்டு மாண்டார்.

தனியாகப் பிள்ளைகள் ஐவரையும் வளர்க்கப் புறப்பட்டார்.

கடைசி மகன் சற்குணன் தொலைந்த இடம் தெரியாமல் சிலகாலம் தேடினார்.

மூத்தமகள் விக்னேஸ்வரியை யாழ்ப்பாணத்தில் படிப்பிக்க வெண்ணி அங்கொருவர் வீட்டில் தங்கிநிற்க வசதிகள் செய்தார். அங்கிருந்த வேளை “செல்லடியில் சிக்குண்டு அவ்வீட்டாருடன் அவளும் இறந்து போனாள்.

இவை நடந்து பல வருடங்களாயின. பருத்தித் துறைக்கு உறவினருடன் சென்றிருந்த மூத்தமகள் சரவணன், அவன் தங்கை ராசேஸ்வரி, இருவருமே 2004 ஆம் வருடம் மார்ச் 31 மாதம் இருபத்தாறில் எழுந்த சுனாமிப் பேரலைக்குள் தொலைந்து போயினர்.

எஞ்சி நின்ற மகன் பூரணன் இங்கேதான் ஊரோடு தந்தையோடு இருந்தவன்!

ஊருக்கு வந்த கேடு ஒன்றுமறியாத அவனை விசாரிக்கவென யாரோ அழைத்துப் போனார்கள். இன்றுவரை அவனைக் காணவில்லை.

இவை அனைத்தையும் சீரணித்துக் கொண்டு அந்தப் பெரியவர் வாழ்கிறார்.

இந்தப் போரால் விளைந்த துயரங்களைத் தாங்கும் வலிமைக்குள் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார்.

எனக்கோ இரவு முழுவதும் தூக்கம் தொலைந்தது.

அமைதியும் சுதந்திரமும் அன்றிருந்த மண்ணில் பயங்கரம் குடியேறி இருந்தது.

காலையில் எழுந்ததும் அவரின் முகத்தைப் பார்த்ததும் ஆறுதல் கூறும் துணிவு துவள அவர்தந்த பிளையின் ரீயைக் குடித்த கையோடு புறப்பட்டு மீண்டும் அனைத்துச் சோதனைகளுக்கும் முகம் கொடுத்து யாழ்ப்பாணம் வந்தேன்.

இரண்டு நாளாவது என் ஊரில் தங்கி வரலாம் என்று எண்ணிப் போன என்னால் ஒரு நாளேனும் உள்ளம் குளிரத் தங்க இயலவில்லை.

சோபை இழந்த எனது மண்ணுக்காக அழுதேன்! எனது ஊரை இந்நிலைக்கு உள்ளாக்கிய அத்தனை பேரையும் சபித்தேன். என் உள்ளம் அமைதி பெறவில்லை. உணர்வுகள் துடிக்கின்றன.

இத்தனையையும் சொல்லி ஓய்ந்த திசை மாஸ்ரரின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

- அடர் ஓளி.

விதானையார் அந்த வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனார், விதானையார் அந்த வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்து உள்ளுழையும் ஒவ்வொரு வேளையும் அவரைக் காண்பவர்களின் மனங்களிலெல்லாம் ஏதோ ஒருவித சந்தேகம்!

அந்த வீட்டில் குடியிருக்கும் கலாவும்தாயாரும் தாமுண்டு தம் வேலையுண்டு எனத் தனித்திருந்தாலும் சூழ இருக்கும் சுற்றத்த வரோ கலாவின் வீட்டுக்கு வருவோர் போவோர் பற்றியெல்லாம் விசாரிப்பதும் விமர்சிப்பதும் வழக்கமாகி விட்டன.

வாழ்க்கையைப் பல்வேறு துயரங்களி னோடே அனுபவித்தாலும். எப்படியோ வாழ் கிறோம் என்ற ஒரேயொரு மந்திரத்தை உச்சரித்தபடி வாழ்பவர்கள் அவர்கள் அயலவரின் பொறாமைக்கும் ஆற்றாமையின் மனப்புக்கெச்சலுக்கும் தமது கௌரவம் காக்கும் பண்பே காரணமாகிப் போனதை அவர்கள் நன்றாகவே அறிந்திருந்தனர்

குடும்பத்தில் மூத்தவளாகப் பிறந்து தந்தையின் மறைவுக்குப் பின்னர் அவரது குறைந்த பென்சன் தொகையோடு அந்த குடும்ப பாரத்தை யெல்லாம் தனியே சுமந்தவள் அவள்!

இல்லையென்று

அயலவரிடம் கையேந்தாத குணம் அவளுடையது. ஏழ்மையும் துயரமும் அவளது குடும்பத்தை வாட்டிய போதெல்லாம் தாழ்ந்து போகாத உறுதி உள்ளம் கொண்டவளாய் சகோதர்களுையெல்லாம் வாழ வைத்தாள்.

தங்கைகள் இருவர் திருமணமாகித் தனியாகச் சென்றனர்.

மூத்த தம்பிகள் இருவர் வெளிநாடு சென்று வேலை வசதிகளுடன் குடும்பத்தவர்களாகினர்.

எஞ்சி நின்ற இளைய தம்பியும் ஒரு துணையைத் தேடிக் கொண்டு எங்கோ போய்விட்டான்.

தாயுடன் தனித்துப் போன கலா தனியார் நிறுவனமொன்றில் தனக்கென வேலையொன்றைத் தேடிக் கொண்டாள்.

திருமணம் அவளுக்குத் தூரமாகிப் போனது. காலங்கள் அவளின் இளமையைத் தின்றன. கோலத்தில் குலையாத அழகுடன் அவள் மின்னிணாள்.

அவளுக்குத் திருமணம் செய்து பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை யோடு அவளது தாயாரின் கனவுகள் தொடர்ந்தன.

எதிலுமே பற்றற்று வாழ்வதில் பழக்கப்பட்டுப்போன கலாவுக்கு வேலைத்தலமும் வீடுமே வாழ்விடங்களாயின.

நாளுக்குநாள் மாறும் பிரச்சினைகளுக்குள் இன்பமோ துன்பமோ எதனையும் ஏற்றுக் கொண்டு அவற்றின் மத்தியிலே அமைதி பேணுவது அவளது வழக்கமாகிப் போனது.

விதானையார் தனது வீட்டுக்கு வருவதால் எழுந்து நிற்கும் பிரச்சினைகளை அவள் பெரிதாக எண்ணவில்லை.

வயதிலும் வளர்ச்சியிலும் நிறையவே வித்தியாசம்

இருந்தாலும் ஆண் பெண் உறவுகளைச் சொல்லி வாய் திறக்கும் வதந்திகளுக்கெக் கண் கெட்டுப் போனது என்னவோ உண்மைதான்!.

விதானையாருக்கும் கலாவுக்கும் உள்ள தொடர்புகளிலோ களங்கம் நிறைந்திருப்பதாய் ஊர்கதைத்தது.

கலா இவற்றையெல்லாம் காதிலெடுத்து வினாவெழுப்பி விளக்கம் கேட்டு விடயத்தைப் பெரிது படுத்த விரும்பியதில்லை.

விதானையாரின் வருகையும் அவரின் ஆறுதலான வார்த்தை களும் உதவிகளும் ஓர் ஆண்துணை வீட்டுக்கு வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்தி நின்றன.

விதானையாரோ அவரது தாயார் இறந்தபின்னர் தனித்திருக்க இயலாமல் திருமணம் செய்து கொண்டு ஒரு பிள்ளைக்காகத் தவம் இருக்கிறார்.

தனது மனைவியும் தானும் என்று அங்வுரிலேயே இணை பிரியா அன்புடன் குடும்பம் நடத்துகிறார்.

பிள்ளை இல்லையென்ற குறை அவரை எப்பொழுதாவது வருத்தினால் ஆறுதலாக வாழ்வின் நிலையாமை ஆழ்ந்து சிந்தித்து அமைதி காணுவார்.

கலாவின் தாயாரின் அன்பும் அவர்களது வீடும் விதானையாருக்கு ஓர் ஆறுதல் தரும் ஆச்சிரமமாகவே தோன்றும் கலாவின் தாயாரின் அன்பு செய்யும் பண்பு அவரது தாயாரையே தினமும் நினைவூட்டும்.

கலாவைத் தனது தங்கையாகவே விதானையார் மதித்து வந்தார். அவர்கள் மீது கொண்ட சிநேகத்தால் அவர் கலாவின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து சென்றார். அவர்களும் விதானையாரின் வரவை உரிமையோடும் ஆதரவோடும் ஏற்றுக் கொண்டு தமது தேவைகளுக்கும் உதவிகளுக்கும்

அவரையே வேண்டி நின்றனர்.

கலாவுக்குத் திருமணம் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்பதில் அவளது தாயாருக்கு இருந்த ஆசையும் ஆர்வமும் இப்பொழுது அங்கு வந்து போகும் விதானையாருக்கும் தொற்றிக் கொண்டது.

ஊர்வாயை மூடுவதற்கும் கலாவின் கலியாணம் உதவும் என்பதால் விதானையாருக்கும் துணிவுபிறந்தது.

கலாவுக்குப் பொருத்தமான கணவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக ஓயாமல் எங்கெல்லாமோ ஓடி அலைந்தார்.

இந்த ஓட்டங்களிடையே அவர் கலாவின் வீட்டுக்குப் பலமுறை வந்து போனார். இந்த நாள்களிலெல்லாம் ஊராரின் கதைகளுக்குக் கால்கள் முளைத்தன. தூற்றிக் களிப்பதற்குப் பல்வேறு வடிவங்களில் வால்களும் முளைத்தன.

எந்தச் சலனமும் இன்றி நேர்மையாய்ச் சோர்வின்றி உழைத்த விதானையாருக்கோ ஊராரின் கதைகள் உள்ளத்தை வருத்தின.

இறுதியாக வீண்போகா முயற்சியால் கலாவுக்கு ஒரு நல்ல கணவரைத் தேடிக் கொடுத்த பெருமையில் விதானையார் மகிழ்ந்து போனார்.

கலாவின் திருமணமோ வெகு கோலாகலமாக நடந்தேறியது. கலாவின் மலர்ந்த முகத்தில் அவர் ஒரு தங்கையைக் கண்டார். அவளது தாயின் மகிழ்ச்சியில் அவருக்குள்ள பங்கு மேலானது.

வீண்கதை பேசுபவர்களின் வாய்களுக்கெல்லாம் இப்பொழுது பூட்டுப் போட்டு விட்டதாய் விதானையார் பெருமை கொண்டார்.

ஆனால்!

“விதானையார் இப்பவும் கலாவின்ர வீட்டுக்குப் போய் வாறாராம்” இந்த வார்த்தைகள் ஊராரின் வாய்களில் தொடர்ந்து உயர்ந்து ஒலித்தபோது விதானையார் துணுக்குற்றார்.

காலாவின் திருமணம் ஊர்வாயை மூடிவிடும் என்று எண்ணிய விதானையாருக்கு ஏமாற்றமே எஞ்சியது.

விதானையார் இப்பொழுது கலா வீட்டுக்குப் போவதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

அன்பும் ஆதரவும் நிரம்பி இருந்த கலாவின் குடும்பத்தினருடன் ஏற்படுத்தி வைத்திருந்த நட்பை உடைத்தெறியும் வேகம் இன்று எப்படியோ அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

இப்பொழுது விதானையார் கலாவின் வீட்டுக்குப் போவதில்லை.

இந்த ஊரும் அதன் வாயும் கலாவின் மகிழ்வான குடும்பத்தைக் குலைத்துவிடக் கூடாது.

இதனால் விதானையார் எடுத்துக் கொண்ட முடிவே உத்தமமானது.

ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாக விதானையார் கலாவின் வீட்டுப் பக்கத்திற்கும் போகவில்லை.

நட்பின் உன்னதம் உணர்ந்த கலாவின் கணவர் விதானையாரின் வரவை விரும்பிக் கலாவையும் அழைத்துக் கொண்டு விதானையாரின் வீட்டுக்குப் போனபோது...!

“விதானையார் இப்பவும் கலாவின்ர வீட்டுக்குப் போய்வாறாராம்!:

ஊர்வாய் தீறந்திருக்க, களங்கமற்ற உறவின் உண்மைகள் மௌனமாய் ஊர்வலம் போயின.

- சுடர் ஒளி.

எல்லையற்ற தொல்லைகளை வென்று, எண்ணி வந்த பயணத் திற்கான எல்லா வேலைகளுமே முடிந்துவிட்டதாகக் குமணன் மகிழ்ந்து போனான்.

வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசத்தில் வாழ்வோரை வாட்டும் துயரச் சமயவாங்களுக்குள் சிக்காமல் விடுபட்டு எந்த அரசியலுக்குள்ளேயும் இணைந்து கொள்ளாமல் விலகி இருக்கவே அவன் விரும்பினான்.

அவனும் அவன் பெற்றோரும் தங்கைகளும் மகிழ்ந்திருக்க ஏதாவது ஒரு சுதந்திரமான வேலை தேடுவதிலேயே குமணனின் கவனமெல்லாம் நிறைந்திருந்தது.

வன்னி மண்ணில் எல்வா வசதிகளுமே அருகிப்போன நிலையில் இலங்கையைவிட்டு வெளி நாடுபொன்றுக்குப் போய்விட வேண்டும் என்ற விருப்புடனேயே அவன் கொழும்புக்கு வந்தான்.

ஊரெல்லாம் அமிழ்ந்துபோன யுத்த வேதனைச் சுழிக்குள் தன்னையும் வீழ்த்திவிட அவன் துணிய வில்லை. தன் உயிர் காத்து எங்காவது தப்பி இருந்து தன் குடும்பத்தைக் காக்க வேண்டும் என்பதே அவனது கனவாகும். அந்தக் கனவு நனவாகும் நினைவில் கையில் கிடைத்த பாஸ்போட் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

குறகிச் சிறுத்துக் கூனிக் கிடக்கும் கோழிக் கூடுகளைப் போன்ற சிறிய அறைகள், அவற்றில் இலட்சம் இலட்சமாக முற்பணம் கொடுத்துக் கொழும்பில் வாடகைக்கு இருக்கும் அவனது உறவினர்கள், அவர்களோடு ஒரு கணமேனும் ஒதுங்கி இருக்க முடியாது.

தன்னால் அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய தொல்லைகளையும் துயரங்களையும் எண்ணிப் பார்த்தவன், கொழும்பில் நிலவும் பாதுகாப்புக் கெடுபிடிக்குள் இன்று ஒருவாறு பத்திரமான இடமாகத் தோன்றிய அந்தத் தனியார் விடுதியில் குமணன் தங்கி விட்டான்.

ஊரிலிருந்து புறப்படும்போது தனது தாயாரினதும் தங்கைகளின தும் நகைளை விற்பெடுத்த காசோடு வந்தவனுக்கு உதவியென்று வேறெதுவும் கிடைக்கவில்லை.

விடுதிக்கும் உணவுக்கும் தான் நோக்கி வந்த வேலைச் செலவுக்கும் கொடுத்தவைகள் போக எஞ்சியுள்ள பணத்தோடு எண்ணி வந்த வேலைகளை முடித்து விடலாம் என்ற அவனது திட்டமிடல், வெற்றி பெற்று விட்டதாக நினைந்து அவனது மனம் அமைதியடைந்தது.

கொழும்பில் தொடரும் சோதனைகளும் விசாரணைகளும் குமணனுக்கு ஓரளவு இன்று பழக்கப்பட்டுப்போயின. அவனது மனப்பயம் இன்னமும் குறைந்து போய்விடவில்லை.

கட்டடங்களால் உயர்ந்தும் நிறைந்தும் வீதியெல்லாம் அணிவகுக்கும் வாகனங்களால் நெருங்கியும் கிடந்த நகரத்தின் எழில் மிகவும் உயர்ந்ததுதான். அங்கே ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் ஊர்ந்து செல்லும் மானிட வாழ்க்கையில் ஊறிப்போன மனங்கள்.

மனந்திறந்து மகிழ்வோடு உறவாடத் தயங்கும் மனிதர்களின் நாகரிக நடமாட்டம்!

அன்பு, கருணை, பாசம், நேசம் இவைகளை

மீறித் தலை தூக்கும் சந்தேகப் பூதத்தின் கொடிய தோற்றம், எல்லாமே அவனுக்கு இலங்கை மீது வெறுப்பையே ஏற்படுத்தியது.

எப்படியாவது சுழியோடி எஞ்சிய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டால், ஓரிரு வாரங்களில் ஓர் ஐரோப்பிய நாட்டில் கால்களைப் பதித்து விடலாம் என்று அவன் நம்பினான்.

தங்கைகள் இருவர் இன்னமும் திருமணத்தைக் காணாமல் வயது தொலைய வாடி நிற்கும் காட்சி அவனது மனத்திரையில் துயரக் கோடுகளை வரைந்தன.

அவனது வயது முதிர்ந்த பெற்றோரும் போரின் இருட்படிவுக ளால், வேலையின் றி உணவுக்கும் உடைக்கும் உறுதியான வருமானமின்றி ஒடுங்கிக் கிடக்கும் அவலம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக் கல்வியை விருப்போடு கற்று வந்தவனைக் கருணையின்றிக் கலைத்துவரும் இடப் பெயர்வு களால் எல்லாமே தொலைந்து போக ஏங்கி நிற்கும் இடர் நிலை!

அமைதியாகத் தனித்திருந்து அழுதழுது சோர, அவனைச் சூழ்ந்த துயர் வாழ்க்கை.

பயணத்தின் முதற்படியாகப் பாஸ்போட கிடைத்து விட்ட உற்சாகத்தில் அவன் தங்கிநின்ற விடுதி நண்பர்களோடு மகிழ்ந்து போனான்.

நிர்மலமாய்த் தோன்றும் வானம் திடீரெனப் பரவும் கார்மேகத் தால் இடியும் மின்னலுமாய்க் கோலமிட்டுச் "சோ" வெளப் பெய்யும் பெருமழைபோல் கொழும்பு மாநகரைச் சூழும் சுற்றிவளைப்பு களும் கைதுகளும் மேலெழ எப்பொழுது எது நடக்கும் எனப் புரியாத வாழ்க்கை!

வீட்டுக்குள்ளே இருந்தாலும் வெளியில்

அலைந்தாலும் அங்கிங் கெல்லாம் தேடிவந்தே வேதனைதரும் அச்சங்கள் யாரைத்தான் குறைகூற முடியும்.

எமது சுதந்திர நாட்டின் வடிவழகு இப்படி ஆகிப் போனதில் அனைவருக்குமே துயரந்தான்.

எங்கோ திடீரெனக் கேட்ட குண்டு வெடிப்பின் பேரொலி அந்தப் பிரதேசத்தையே ஒரு கணம் பயங்கரமாக அதிரவைத்தது. அத்தனை ஜீவன்களும் ஒரு பொழுது அடங்கி அமைதியாயின.

என்ன நடந்தது? எல்லோர் முகங்களிலும் கேள்விக்குறி! அந்த விடுதி அறைகளில் எரிந்து கொண்டிருந்த மின் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன.

எல்லோரையும் படுக்கைக்குப் போகும்படி விடுதியின் முகாமையாளரின் அறிவுறுத்தல்! விடுதியினுள்ளே அமைதி குடிகொண்டது.

சிறிது நேர இடைவெளிக்குள்ளாகவே விடுதியை நிறைத்த பாதுகாப்புப் படையினர் அங்கிருந்த அனைத்து இளைஞர் யுவதிகளையும் சந்தேகம் என்ற சட்ட வார்த்தையைச் சொல்லிக் கைது செய்தனர். குமணனின் கரங்களிலும் விலங்கிடப் பட்டது. ஏதுமறியாமல் விழித்த அவனுக்குக் கிடைத்த அடியும் உதையும் அவளது உடலை மாத்திரமல்ல உள்ளத்தையே பெரிதாய் வருத்தியது.

அந்தப் பிரதேசத்தில் வெடித்த குண்டின் எதிரொலியால் நடத்தப்பட்ட பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளால் அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த ஓரினம் பாதுகாப்பின்றிப் பரிதவித்தது.

இத்தனை துயரங்களையும் சுமந்து கொண்டு எத்தனை காலங்களுக்கு அமைதிக்கும் சமாதானத்துக்குமான ஊர்வலங்க ளையும் யாகங்களையும் செய்வது?

விடியும்வரை குமணனுக்கும் அவனுடன்

கைதான அனைவருக்கும் கிடைத்த துயரமான வேதனையான அர்த்தமற்ற விழிப்பிரவை வார்த்தைகளால் விபரிக்க முடியாது!.

சந்தேகத்தில் கைது செய்யப்பட்டாலும் விலங்கிட்டுச் சித்திர வதைக்குள்ளாகி விசாரணைக்குள் சீரழியும் நமது கேவலத்தை என்னென்று வென்றுயர்வது?

காவல் நிலையத்தில் விழித்திருந்து வேதனைப் பட்டவனுக்கு விடிந்ததும் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதில் அச்சமே சூழ்ந்திருந்தது.

எந்தக் குற்றச் சாட்டுகளுக்குள்ளேயும் அவனை இணைத்துக் கொள்ளும் ஆதாரம் எதுவுமின்றி விடுதலையாகி வெளியே வந்தவனுக்கு வன்னியில் வீழ்ந்து வெடித்த குண்டுகள் அவனது தந்தை தாயரோடு தங்கைகளையும் கொன்ற கொடுமையான செய்தி கிடைத்தபோது “ஓ” வென்று ஓலமிட்டு அழுதான்.

அங்கமெல்லாம் கொதிக்க ஆத்திரமும் ஆவேசமுமாய்த் தன் தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டான்.

குமணனின் வேதனைக்கு எல்லையிட எந்தக் குரல்களுக்கும் சக்தியில்லை. எவரது அறிக்கைளும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் அவனுக்கு ஆறுதல் தரவில்லை.

அவன் உள்ளத்தில் மின்னலிட்ட உறுதியின் சுவடு, வெளி நாட்டுப் பயணத்தை வெறுத்தது. ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்றதோர் வேகம் அவனை விரைவுபடுத்தியது.

பாஸ்போட்டைக் கிழித்தெறிந்த கையோடு தனது கைப்பையைத் தூக்கிக் கொண்டான். அவன் மனத்தில் விளைந்த வேதனைகள் இனியும் இழப்பதற்கு எதுவுமில்லையென்றாகப் புதிய சிந்தனையோடு அவன் ஊருக்குப் போகப் புறப்பட்டான்!.

- சி.மு.மு.

எங்கட வோட்டு உங்களுக்குத்தான்!

ஒரே நாளில் ஒரே நேரத்தில் வாசலில் வந்து நின்ற தபாற் காரனிடமிருந்து சுப்பை யரின் கைகளில் திணிக்கப் பட்ட ஒரு கட்டுத தபால்களைப் பார்த்து அதிர்ந்தாள் அவரது மனைவி சின்னாச்சி

“என்னப்பா இத்தனை கடுதாசி? எங்கயிருந் தப்பா வந்திருக்கு?” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள் அவள்!

அங்கே வந்திருந்த கடிதங்கள் யாவுமே தேர்தல் காலத்தில் இந்தப் போட்டித் தேர்தலில் தமது புழுகு மூடைகளை அவிழ்த்துக் கட்டிய தேர்தல் விஞ்ஞா பணங்கள் என்பது சுப்பையருக்குத் தெரிந்தே இருந்தது.

★ அவர் சின்னாச்சியைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தவாறு,

“இது எங்கட கட்சிக்காரங்களிட கடதாசி” என்றவர், தான் வாங்கிய கடிதங்கள் அனைத்தையும் அருகி லிருந்த மேசையில் அலட்சியமாகத் தூக்கிப் போட்டார்.

சின்னாச்சியும் அவரது செய்கையை ஆமோதிப்பவர் போல எதுவுமே பேசாமல் குசினியை நோக்கி நடந்தாள்.

நடைபெறப்போகும் இந்தத் தேர்தல், நாடளு மன்றத் தேர்தல். ஒரு

மாவட்டத்திற்குத் தொகுதி யடிப்படையில் ஒரு தொகை அங்கத்தவர்களைத் தெரிந்தெடுக்க நடைபெறப்போகிறது.

கடந்த காலத்தில் எத்தனையோ தேர்தல்களைச் சந்தித்தவர் சுப்பையர் அவரின் பார்வை யில் இந்தத் தேர்தலின் பின்னான முடிவுகள் பல சோதனைகளை யும் வேதனைகளையும் தரப் போவதாகவே உணர்ந்தார்.

இந்தத் தேர்தலில் இந்த மாவட்டத்தில் ஆறு பேரைத் தெரிவு செய்ய அநுநுறு பேர்வரையில் வேட்பாளர்களாகப் போட்டிக்கு நிற்கிறார்கள்.

நாலைந்து கட்சிக் குழுக்களும் எட்டோ பத்தோ சுயேட்சைக் குழுக்களும் போட்டியிடுவது தெரிகிறது. இத்தனை கட்சிகளும் வேட்பாளர்களும் எதற்காக?

அத்தனை பேரின் எண்ணத்திலும் தாமே வென்று நாடாளு மன்றம் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆவலே நிறைந்துள்ளது.

வெற்றி தமக்கு வராது என்று நன்கறிந்த பலரும் இந்தப் போட்டிக்கு முகம் கொடுத்துள்ளார்கள்.

ஏன்?

அது இரகசியம்!

சுப்பையரின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதோ ஒரேயொரு வாக் குத் தான். அவரது மனைவி சின்னாச்சியையும் அவரது வார்த்தைகள் கட்டுப் படுத்தப் போவதில்லை. அவரது மகன் சாரங்கனும் அவ்வாறுதான்.

வெறும் சீனிப் பேணிக்குள் மொய்த்த ஏறும்புகளாக உணர்ந்து திரியும் கூட்டம். வேட்பாளர்கள்!

சுப்பையர் ஒரு பொழுது அதனை எண்ணி மயங்கிப்போனார்.

தேர்தலில் நிற்பவர்களில் அநேகர் முன்னர் ஒரே கட்சியில் இருந்து அதன் கொள்கையைச் சொல்லிக்

கூக்குரலிட்டவர்கள்தாம். இன்று தனித்தனியாகக் கட்சியமைத்துத் தலைவர்களாகிப் போட்டிக்கு நிற்கிறார்கள். இவர்கள் பல கூட்டுக்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் சேவை செய்யப் போவதாக நாளும் பொழுதும் பேசித் திரிகிறார்கள்.

சுப்பையர் என்றுமே தனக்கென ஒரு கட்சியும் அதற்கென ஏற்றுக் கொண்ட கொள்கையையும் விரும்பிப் பயணிப்பவர். இன்று சற்றே மயங்கித்தான் போனார். ஒரே உறவுகள் ஒரே ஊரவர்கள் ஒரே கொள்கையைச் சொல்லி வந்தவர்கள் இன்றோ இலட்சியத்தை அடையப் பயணிக்கும் “பாதைகளோ பல உள்ளன” எனத் தனித்தனியே பறை சாற்றித் திரிகிறார்கள்.

ஒற்றுமையைக் குலைத்து, இவர்கள் எதனைத் தேடிப் பயணிக்கிறார்கள்.

ஒருவரை ஒருவர் கேலியும் கிண்டலும் செய்து கொண்டு தமது வெற்றிக்காகவே உழைப்பதாக அவர்களின் நாடகங்கள் மேடையேறுகின்றன.

மக்களுக்கும் மண்ணுக்கும் சேவையாற்றுவதாயின் ஏன் ஒன்றிநின்று குரல் கொடுக்கும் நல்லெண்ணம் இவர்களுக்கு இல்லாது போனதோ!

சுப்பையர் வேதனைப்பட்டார்.

விரித்துப் படிக்காமலே மேசையில் போட்ட காகிதங்களை அவர் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தார். அவை ஒவ்வொரு வேட்டிக் குழுவினரிடமிருந்தும் சுப்பையர் வீட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்காளரும் தனித்தனியாக வாசிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ என்னவோ மூன்றால் பெருக்கி அனுப்பப்பட்டிருந்தன. அதில் ஒன்றைக் கூட அவர் உடைத்துத் திறந்து பார்க்கவில்லை. மனைவி சின்னாச்சியும் அவற்றை வாசிக்கப் போவதில்லை. வெளியேபோன சாராங்கன் வீட்டுக்கு வந்து இவற்றைக் கண்டால் சில வேளை வாசிக்கலாம்.

குசினிக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த சின்னாச்சி "என்னப்பா இந்தக் கடதாசிக் கட்டிலை ஒண்டையெண்டாலும் எடுத்து வாசியன் அப்பா கேட்பம்" என்றாள்.

"என்ன? எல்லாம் ஒரே கதையாத்தான் இருக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் தேர்தலில் நிக்கிறவை தாங்கள் வெல்ல வேணும் என்றதுக்காக எல்லாத்தையும் சொல்லுவினம்! பொய்யும் புழுகும் சிலருக்கு வழக்கம். அடுத்தவனைக் குறை சொல்லி அரசியல் பேசுறது சிலரது வழக்கம்." என்றார் சுப்பையர்

"அப்ப நாங்கள் யாருக்கு வோட் போடுறது?" என்று கேட்டு அங்கலாய்த்தாள் சின்னாச்சி.

"இண்டைவரைக்கும் எல்லாரும் சொல்லிறது ஒண்ணு செய்யிறது ஒண்ணு எண்டுதான் ஆட்சியில இருந்திருக்கினம். யாருக்குப் போட்டாலும் நிலைமை ஒண்டுதான். இங்க வேட்பாளர் எல்லோரும் பேச்சுப் போட்டிதானே நடத்துகினம்" என்றார் வெறுப்போடு.

அந்த வேளையில் வீட்டுக்குள் நுழைந்த மகன் சாராங்கன் மேசையில் கிடந்த காகிதக் குவியலைப் பார்த்து "இதென்னப்பா?" என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

"அது தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்கள்! ஒவ்வொரு வேட்பாளரும் அனுப்பியிருக்கினம். உனக்குந்தான்!"

பொறிக்குள் சிக்கிய எலியைப் பார்க்கும் பூனையாக ஒரு பொழுது அவற்றைப் பார்த்தவன் மேலெழுந்தவாரியாக அவற்றில் ஒரு கவரை எடுத்து உடைத்துத் திறந்தான். அங்கே வண்ணத்தில் அச்சிடப்பட்ட படங்களோடு காணப்பட்ட அறிக்கையும் அருகில் புள்ளடியிடப்பட்ட சின்னமொன்றின் படமும் இருந்தது. அதைப் பார்த்தவன் அதிலுள்ளவற்றை வாசிக்கவில்லை. மீண்டும் அதனை மேசையில் போட்டவன் அலட்சியமாக அறைக்குள் நுழைந்தான்.

சுப்பையரின் பார்வையோ அவனின் நடவடிக்கைகளை ஆராய்ந்தது. அவனோ எதுவுமே பேசவில்லை. சுப்பையரின் மனதில் எழுந்த கேள்விகளை வெளியே துப்ப அவருக்குத் துணிவு வரவில்லை.

“இவன் யாரை ஆதரிக்கிறான்? யாருக்கு வோட் போடப் போறான்?. மனம் அங்கலாய்த்தது.

“அவனுக்குப் போடாத இவனுக்குப் போடு!” என்று கூவும் பலருள்ளே, “எனக்குப் போடு! எனக்குத்தான் போடவேணும்” என்று வேண்டி நிற்கும் சிலரும் “சிந்திச்சுப் போடுங்கோ!” என கேட்டு நிற்கும் வேறு சிலரும் கூடி நிற்கும் கூட்டத்திலிருந்து யாரைத் தெரிவு செய்வது?

ஆனால் சுப்பையர் ஒரு கட்சியை ஒரு வேட்பாளரை மனதில் நினைத்திருப்பது அவருக்கு மாத்திரந்தான் தெரியும் என்றாலும் தனது மகன் சாரங்கன் யாரை நினைத்திருக்கிறான்? என்பதை அறியும் ஆவல், அவரைப் பல கோணங்களிலும் சிந்திக்கத் தூண்டியது. தான் நினைப்பவருக்கே அவனையும் வாக்களிக்கத் தூண்ட வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் “சாரங்கா?..”

மகனை அழைத்தார்

“என்னப்பா?”

“நீ யாருக்கு வோட் போடப் போறாய்? நான் இந்தச் சின்னத்துக் குத்தான் வாக்களிக்கப் போறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்தச் சின்னத்தின் படத்தைக் காட்டினார். அந்தச் சின்னத்துக்கே சாரங்கனும் வாக்களிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் வகையிலேயே அவரது செய்கை அமைந்திருந்தது.

தந்தையின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் புன்னகைத்த சாரங்கன் “இந்தத் தேர்தலில் நிற்பவர்கள் எவருமே எங்கள் இனத்தின் அரசியலுக்குப் பொருத்தமானவர்களாகக் காணவில்லையே! நான் எவருக்கும் வாக்களிக்கப் போவதில்லை” என்றான் முடிவாக.

“வாக்களிக்கப் போவதில்லை” என்ற வார்த்தை சுப்பையரின் காதில் அறைந்த மாத்திரத்திலேயே “அடே மடையா வாக்களிக்கிறது உளது உரிமை அதை நீ பயன்படுத்தாமல் விடக்கூடாது யாரையா வது தெரிஞ்சு, உள்ளதுக்க வள்ளிசா ஒரு கட்சிக்கு உன்றை வாக்கைப் போடு பொருத்தமானவரைத் தெரிஞ்செடுக்கிறது காலந்தான்! என்ன செய்யிறது எங்கட தலையெழுத்து!” என்றார் சற்றே சலிப்போடு.

“வாக்காளர் தொகைக்கும் வேட்பாளர் தொகைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டால் எமது சமூகம் காணாமற்போகப்போறதை இந்த சனநாயகத் தேர்தல் முறை மறைத்து வைத்திருக்கிறது. இதனைத் தெரிந்து கொள்ளாத வேட்பாளர்களுக்கு எப்படி நான் வாக்களிப்பது?” சாரங்கனின் கேள்வியில் உண்மை இருந்தது.

தனக்கு வேட்பாளர் வாய்ப்பளிக்காமையால் தனித்துக் கட்சி தொடக்கியவையும் தன்னைத் தலைவராக முன்னிலைப் படுத்தாமை யால் சுயேட்சையாய்த் தலையாகி நின்று வாக்குக் கேட்கிறவையும் சாதியையும் சமயத்தையும் சொல்லி இன ஒற்றுமையைக் குலைக்கிறவையும் தானே இங்க குழப் பிரிந்து வாக்குக் கேட்கினம்.

சுப்பையரின் மனத்திலும் குழப்பம்.

அந்த நேரம் வேலிக் கடப்பையைத் தள்ளித் திறந்து வீட்டு வாசலுக்கு வந்த மூவர்த

“எப்படி அண்ணை சுகமாய் இருக்கிறியளோ?” சுப்பையா அண்ணையைச் சுகம் விசாரித்தனர். சுப்பையர் என்றுமே கண்டறிந்திருக்காத முகங்கள் கைகளிலே தேர்தல் நோக்கிலே அச்சிடப்பட்ட காகிதங்களோடு...!

“ஓம் தம்பியள் நாங்க நல்ல சுகம்!”

நாங்கள் இந்தத் தேர்தலில் வேட்பாளர்களாய் நிக்கிற இந்தக் குழுவுக்காக வோட் கேட்க வந்திருக்கிறம்” வந்தவர்களுள்ளே ஒருவர் பேசினார்.

கையிலிருந்த தாளில் பெரிதாக அச்சிடப்பட்டிருந்த சின்னத்தை உயர்த்தினார்.

சுப்பையரோ சின்னாச்சியோ சாரங்கனோ எதுவுமே பேசவில்லை.

“எங்கட இந்த வேட்பாளர்களை ஆதரிச்சு வாக்குப் போட்டீங்க ளெண்டால் எங்கட இனம் பாதுகாக்கப்படும் காணாமற் போனவை யைக் கண்டறிஞ்சு தருவம் காணிகளை விடுவிப்போம்! படிச்ச பிள்ளையளுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை செய்து தருவம்.....!” அவர்கள் பேசிக் கொண்டே போனார்கள்.

சுப்பையர் பேசிக் கொண்டிருந்தவரின் வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அருகில் நின்ற சின்னாச்சி அவர்களின் தொடரும் கதையை நிறுத்தும் வகையில் “எங்கட வேட்டு உங்களுக்குத்தான்!” என்றாள்

அதனை ஆமோதிப்பதாகச் சுப்பையர் ஓணான் போலத் தலையை ஆட்டி “எங்கட வேட் உங்களுக்குத்தான்!” என்றார்.

சாரங்கன் மௌனமாக நின்றிருந்தான்.

- செல்வன்.

அந்தி நேரம் மக்கள் வெள்ளம் அந்த வீதியை நிறைத்து நெருக்குகிறது. மேற்குத் திசையில் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வேட்டுச் சத்தங்கள் அந்த நேரத்தின் பயங்கரத்தைப் பறை சாற்றின. குறுகிய காலச் செய்திப் பரவல் தந்திச் செய்திபோல் விரைந்து செயலாற்றுகிறது.

யாழ் நகர மக்கள் இடம் பெயரத் தொடங்கிய அந்தச் சிலமணி நேரங்களில் அத்தனை விரைவாக அளவுற்ற துயர நெருக்கடிகள் படர மக்கள் கூட்டம் சாரி சாரியாக நாய்கள் பின்தொடர நடந்தும் ஓடியும் எங்கே போகிறது?

எங்கே போகலாம்? எதனையும் தீர்மானிக் கும் திராணியற்ற அவலப் பயணம் அணிந்திருந்த ஆடைகளுடன் அகப்பட்டதைக் கைகளிலும் தோள்களிலும் சுமந்தபடி எங்கே போகிறார்கள்?

எவருக்கும் தாம் தொடங்கிய பயணத்தின் திசைகள் எதுவுமே தெரியவில்லை.

உருண்டோடும் நீரோடையின் இழுப்பு விசைக்குள் ஈர்ப்புண்டு உருளும் இலை குழைகளாய் அள்ளுண்டு போகும் மக்கள் வெள்ளம். குழந்தை குட்டிகளையும் கிழடு கட்டைகளையும் பெட்டி படுக்கைகளையும் தோள்மீதும்

தலைமீதும் தாங்கியபடி நடக்கிறார்கள்! ஓடுகிறார்கள்!

தம்மைச் சூழ்ந்து வரும் பயங்கரமொன் றைக் கற்பனை செய்தபடி அதிலிருந்து விடுபட்டு உயிர்வாழும் வேகத்தோடு நடக்கிறார்கள்.

பாதைகள் நிரம்ப அவற்றின் ஓரங்களால் வடியும் மக்கள் வெள்ளம் வயல்களுக்குள் விழுந்து வரப்புக் கடந்து ஓடுகிறது.

சேறும் சகதியுமாய் விழுந்தும் நனைந்தும் பலர் போகிறோம்! என்ற நோக்கில் இலக்கறியாமல் கால்போன போக்கில் போய் கொண்டிருந்தனர்.

கனகம்மா தனது இரண்டு பிள்ளைகளையும் இந்தச் சன நெரிசலுக்கு ஈடுகொடுத்து எவ்வாறு கூட்டிச் செல்லலாம்?.

செய்வதறியாது ஒருகணம் திகைத்து நின்றாள்.

ஷெல் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தம் பயங்கரப் பேரொலியாகி அவளைப் பயமுறுத்தியது.

மூத்தமகன் ஜீவகனின் ஞாபகம் அவள் நினைவுகளில் எழுந்து நின்றது. இதயம் கனத்தது. கண்களில் நீர் பனித்தது.

கணவன் சுந்தரம் கூலி வேலைக்குப் போயிருந்தவேளை யாழ்ப்பாணம் நாச்சிமார் கோவிலருகில் வீழ்ந்த ஷெல்லில் சிக்குண்டு செத்துப் பல வருடங்களாகி விட்டன.

அவளது அப்பு வாழைத் தொட்ட வேலைக்குப் போனவர் திருப்பி வராமல் அங்கேயே குண்டடி பட்டு மாண்டு போனார்.

பள்ளிக்கூடம் போன மூத்த மகன் ஜீவகன் ஒருநாள் பதை பதைக்க ஓடி வந்தான். அவனது பள்ளிக்கூடத்தின் மேல் வீழ்ந்த ஷெல்களால் பல மாணவர்கள் நண்பர்கள் இறந்து போயினர். பலர் காயங்களுக்கு உள்ளாயினர்.

அவன் திகைத்துப் போனான். பள்ளிக்கூடம் போக அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. வானத்தையே உற்றுப்

பார்த்தபடி வாசலிலேயே நின்றிருப்பான். கனகம்மாவுக்கு இத்தனையும் பெரிய சுமைகளாக ஜீவகனைப் பற்றிய கவலை அதிகரித்தது. அவனை எங்காவது ஒரு வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டாள். அந்த முயற்சிக்காகத் தன்னிடமிருந்த நகை நட்பெல்லாம் விற்றுப் பணமாக்கிக் கனடாவுக்கு அனுப்பும் காரியம் சாத்தியமானபோது ஜீவகன் காணாமற்போனான்.

சண்டையும் ஓயவில்லை, சமாதானமும் வருவதாகக் காணவில்லை. ஒவ்வொரு குண்டொலிகளுக்கு இடையேயும் மேலெழும் ஜீவகனின் நினைவு! அடிக்கடி கனடாவையும் அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்தியது.

விமானங்களின் பேரொலி அவளது வீட்டுக்கு மேலாக வீறிட்டு விரைந்து கரைந்து போனது.

அவளோடு எஞ்சி நிற்கும் அந்த இரண்டு உயிர்களோடும் இங்கிருந்து எப்படியாவது தப்பித்துச் சென்றாக வேண்டும்.

கையில் அகப்பட்ட பொருள்களோடு தன் இரண்டு பிள்ளைகளையும் இணைத்து இழுத்தபடி சனத்திரளோடு கனகம்மாவும் சங்கமமானாள்.

காருண்யன் வயது பத்து, தன் தலைமீது சுமத்தப்பட்ட பழுந்துணிகள் நிரம்பிய உர மூடையைச் சுமந்தபடி ஓடி நடந்தான்.

அவனது தங்கை கார்த்திகா, தாயின் தோள்மீது!

எல்லோருமே ஏதேதோ சுமைகளுடன்.

இருந்த வீடு, பிறந்த மண் எதுவுமே சொந்தமில்லையென்றாகக் கால்களின் ஊடாக நழுவுவ தாய் மண்ணை நீங்கும் அந்தச் சமூகத்தின் ஏக்கங்களை எவருக்குச் சொல்வதென்று புரியாத குழப்பத்துள் விரிந்த அமைதி. மெளனத்துள் சீரழியும் எண்ணங்களோடு!

இருளுக்குள்ளே நுழையும் சனக்கூட்டம்.

வீதி ஓரத்திலிருந்து கூப்பிடு தொலைவில்
கிராமத்திற்குள் அந்தக் கோவில்!

பிள்ளையார் கோவில்.

இருட்டினூடே ஒருவாறு கோவிலைத்
தொட்டுவிட்ட கனகம்மாவும் பிள்ளைகளும் உட்கார
இடமின்றி நின்று தொய்ந்தனர்.

மழை சிறு தூறலாக வெளியே
நின்றவர்களைக் கோவிலுக்குள் கூட்டிச் சேர்த்தது.
இறுக்கம், நெருக்கம் செய்வதறியா மன அழுத்தம்.

எல்லோருமே வாழ்வின் தத்துவம் உணர்ந்தவர்போல..
அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு அமைதியாயினர்.

தூக்கம் கண்களை மறைக்கக் காருண்யன் தூங்கிப்
போனான்.

அவனே தூக்கிச் சுமந்து வந்த துணிகள் நிரம்பிய
உரமூடை அவனுக்கு அணையாகிக் கிடந்தது. கார்த்திகா
அவனின் அருகிலே கண்மயங்க உறங்கிப் போனான்.

கனகம்மாவுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

துயரங்களைச் சுமந்தபடி விழித்திருந்தாள்.

யாருக்கு யாரிங்கே உதவுவார்?
எல்லோருமே தத்தமது கனவுகளில் கண்ணீருக்கு
அணைபோட்டுத் தூங்கியும் துவண்டும் கிடந்தனர்.

அந்த இருள் சூழ்ந்த அமைதிக்குள்,
ஊமைக்குழலாய் இசைக்கும் கொடிய போர் விமானம்
ஒன்றின் மென்மையான உளவு பார்க்கும் இராகம்!
ஜீவகனை அவளுக்கு மீண்டும் ஞாபகமூட்டியது. கனடா
தேசத்தின் செல்வச் சிறப்புகளும் அவளது நினைவுகளில்
வந்து போயின.

அவள் அழுதாள்.

இரவு மழை பெய்தது. அதிலே நனைந்தும் தோய்ந்தும்

நடுக்கமும் காய்ச்சலும் சேரப் பலர் அங்கே உறங்கிப் போயினர்.

உறுத்தலும் நெரிசலுமான இருக்கையும் படுக்கையும் அன்றைய வலிகள் மிகுந்த இரவு எப்படியோ கடந்து போனது.

களைப்பால் சோர்ந்து தூங்கிப்போன கனகம்மா விடிந்தபின்னர் தான் விழித்தெழுந்தாள்.

அந்தக் கோவிலை நிறைத்து மறைத்திருந்த மக்கள் கூட்டத்தைக் காணவில்லை விடியமுன்னே எல்லோரும் புறப்பட்டுப்போய் விட்டார்கள்.

கனகம்மாவும் பிள்ளைகளும் தனித்தவர்களாகக் கோவில் மண்டபத்தில்..!

ஆனால் காருண்யனின் அருகில் ஒரு முதியவர், தனது கைப்பொல்லை அணைத்தபடி..!

கனகம்மா விழித்துக் கொண்டாலும்குழந்தைகளின் அமைதி யான தூக்கத்தைக் கலைக்கும் மனமின்றிக் காத்திருந்தாள்.

அங்கே தூங்கிக் கிடந்த அந்த முதியவர் மீது கனகம்மாவின் கண்கள் மேய்ந்தன.

கொலையுண்டு போன அவளது அப்புவின் ஞாபகம்! மீண்டும் அப்புவே தனக்குத் துணைவந்து அருகிருப்பதான ஆறுதல்!

முதியவர் அங்கே தூங்கிக் கொண்டிருப்பதை ஆதரவோடு நோக்கினாள். குழந்தைகளை எழுப்பாமலே கோவிற் கிணற்றின் உதவியோடு தனது காலைக் கடன்களை முடித்தாள்.

பிள்ளையார் கோவிலை ஒருமுறை சுற்றி வந்து கும்பிட்டாள்.

அடுத்து என்ன செய்வதென்ற தீர்மானம் இன்னமும்

அவளுக்கு முடிவாகவில்லை. அவளது சிந்தனைகள் குழம்பிக் குழம்பித் தெளிவின்றித் தீய்ந்தன.

எங்கோ தொலைவில் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஷெல் சத்தங்களும் விமானங்களின் இரைச்சலும் அவளையே துரத்தி வருவது போன்ற ஒரு பயம்!

விழித்துக் கொண்ட கார்த்திகா சினுங்கிக் கொண்டே காருண்யனின் தூக்கத்தையும் கலைத்தாள்.

முதியவர் இன்னமும் தூக்கம் கலையாமல்!

அவர்களின் தனிமைக்கு முதியவரின் இருப்பு ஓர் ஆறுதலாக இருந்தது.

அவரது தூக்கத்தைக் கலைக்க அவள் விரும்பவில்லை.

நேரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கோவிற் கிணற்றில் பிள்ளைக ளுக்கு முகம் கழுவினாள் தனது சேலைத் தலைப்பால் அவர்களின் ஈரத்தைத் துடைத்தாள். மீண்டும் கோவிலைச் சுற்றி வந்து கும்பிட்டாள். பிள்ளைகளுக்கும் திருநீறு பூசினாள்.

அந்த முதியவர் இன்னமும் தூக்கத்தினின்று எழவில்லை. அவர் தனது தலைக்கு அணையாக வைத்திருந்த காகிதக்கட்டு - கடிதக்கட்டு சற்று விலகி அருகிற் கிடந்தது. அத்தனையும் வெளி நாட்டுக் கடிதங்கள். சிகப்பு நீல வர்ணக் கோடிட்ட விமானத் தபால் உறைகள். அத்தனையும் கனடா தேசத்திலிருந்தே வந்திருந்தன.

கனகம்மா ஜீவகனை நினைத்துக் கொண்டாள்.

முதியவரை விழிக்கச் செய்யும் முயற்சியில், “அப்பு அப்பு” என்று பலமுறை குரல் கொடுத்துப் பார்த்தாள். அப்பு விழிக்கவில்லை.

அவர் எவ்வித சலனமுமின்றி அசைவற்றுக் கிடந்தார். “அப்பு அப்பு” என்று அழைத்தபடி அப்புவின் உடலிற் கையைப் பதித்தாள். அவரது உடல் குளிர்ந்தது.

கனகம்மா அதிர்ந்து போனாள்.

கனடாக் கடிதங்களின் மீது அவளது கண்கள் மொய்த்தன.

அத்தனையும் அவரது பிள்ளைகள் எழுதிய கடிதங்கள்.

“அப்பு சுகமாக இருங்கோ! நாங்கள் காசு அனுப்புகிறோம்”

எல்லாக் கடிதங்களிலும் இதே வாசகங்கள்

“காசு என்ன செய்யும்” கனகம்மா விம்மி அழுதாள்.

மகன் ஜீவகன் கனடாவுக்குப் போகவில்லை இப்பொழுதும் அவன் எங்கள் மண்ணிந்தான்!

விமானங்களின் இரைச்சல் அருகில் கேட்டது. அதனை ஊடறுத்துக் கேட்கும் வேட்டுச் சத்தங்கள்! அவளது சிந்தனைகள் பலவாறாக, விம்மி வெடித்துப் பேரொலி எழு ஓலமிட்டு அழுதாள்!

- திருமுருக.

வாழ்தலெனும் வலிமை.

நீங்கள் நினைக்கிற அந்த நிர்மலா ரீச்சரல்ல, நான் சொல்லப் போகும் இந்த நிர்மலா ரீச்சர்!

இந்த நிர்மலா ரீச்சரைப் பற்றி எனக்குத்தான் தெரியும்.

நிர்மலா ரீச்சர் நல்ல வடிவு!

அவரின் சிரிப்பிலே ஒரு கவர்ச்சி!

அந்தக் கறுப்பு மச்சம். அது விளைந்திருக்கும் இடம் எல்லாமே அவருக்கு வடிவுதான்.

அவர்மீது நான் ஏன்னையும் அறியாமலேயே கொண்டிருந்த விருப்பும் நெருக்கமும் அவரிடத்தில் நிறைந்த மதிப்பையும் மரியாதையையும் ஏற்படுத்தியிருந்தன.

அவரிடத்தில் நான் படித்த காலத்தில் அவருடைய வயது நாற்பதையும் கடந்து போயிருந்தது.

ஆனாலும் அவருடைய தோற்றத்தில் பதினாறு வயதுக்குரிய இளமையே செறிந்திருந்தது.

அவரின் கற்பித்தல் முறை மிகவும் கவர்ச்சி யானது. அவரது குரலிலிருந்து பரவும் இனிய இசை எம்மை ஈர்த்தது.

பள்ளிப் பிள்ளைகள் மீதும் அவர்களின் கல்வி மீதும் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறை- மாணவர்களாக அவரைப் பின்

தொடர்ந்த எம்மை யெல்லாம் விருப்புடன் கற்கத் தூண்டியது.

பாடவேளை தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களிலும் ஒழுக்கமும் பழக்கவழக்கமும் சார்ந்த நல்ல நடத்தைக் கோலங்கள் எமமிடத்தே நிரம்ப வேண்டும் என அறிவுரைப்பார்.

தனது பண்பான பணிவான நடத்தைச் சிறப்புகளால் விருப்பம் பெருகப் பலருடனும் கலந்துரையாடுவார்.

நான் உயிருடன் உங்களோடு இருப்பதற்குக் காரணமே அவரென்று கூறினால் பொய்யொன்றுமில்லை.

நான் படித்தேன். என் பெற்றோர் சகோதரரின் சுகதுக்கங்களை எல்லாம் சுமந்தும் வாழ்ந்தலின் வேதனையைத் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்ந்தேன்.

நலிந்த உள்ளத்திற்கு அவர் தந்த உறுதியோடு பெருகிய உணர்வுகள் விழிக்கப் படித்தேன்.

என் கற்றலுக்கு உதவிய நிரமலா ரீச்சரின் ஒவ்வொரு வார்த்தையைப் பற்றிக் கொண்டே எனது முன்னேற்றப் படிகளை அமைத்துக் கொண்டேன்.

அவரின் சொற்களை மதித்தேன். அவை எனக்கு ஆறுதலைத் தந்தன. அவற்றைப் பின்பற்றினேன்! முன்னேறினேன்.

அம்மா ஏசுவாள், அப்பா திட்டுவார். அண்ணா அடிப்பான். நான் படிக்க வேண்டும் என்பதில் அவர்களுக்கு அளவற்ற ஆசை. நான் பட்டம் பெற வேண்டும் என்பதில் அவர்களுக்கோ நிறைந்த விருப்பம்.

நான் படித்தேன். ஆனால் கல்விப் பொதுத் தராதர பத்திர சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சித்தியடையாமல் தோல்வியுற்றேன், கவலையுற்றேன்.

அப்பொழுது என்னை எல்லோரும் கேலி

செய்தனர். என்னோடு படித்தவர்களோ என்னை ஏளனம் செய்தனர்

பக்கத்துப் பள்ளியில் படித்த சித்திரா. பரீட்சையில் தோல்வியுற்ற போது, தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.

என்னோடு படித்த மல்லிகா, மனம் நொந்து நஞ்சிடம் தஞ்சமடைந்தாள். பரீட்சையிலே தோல்வி என்றபோது பலரிடத்திலும் தோன்றும் வாழ்வின் மீதான வெறுப்பு, அவர்களைத் தற்கொலைக்குத் தூண்டுகிறது.

பலர் தற்கொலைக்கு உள்ளாகித் தம்மை அழித்துக் கொண்டனர்!

கோபாலன் பள்ளிப் படிப்பையே நிறுத்திக் கொண்டான்

என்னிடத்திலும் அந்த முதலாவது பரீட்சைத் தோல்வி உள்ளத்தை உறுத்தியது. வேதனை உடலை வருத்தியது. நஞ்சிடம் தஞ்சமடைய எண்ணினேன். அப்போது நிர்மலா ரீச்சர் என்னை அன்போடு அணைத்துக் கொண்டார்.

தோல்விகள் வெற்றியின் சிறப்பான படிகள் என்பதை விளக்கி னார். வாழ்தல் இறைவன் எமக்களித்த வரம்! வாழ்தல் ஒருமுறை தான் என்ற உண்மையையும் உரைத்தார். உணர்த்தினார்.

இன்பமும் துன்பமும் இணைந்ததே வாழ்க்கை இன்பங்களால் மகிழ்வதும் துன்பங்களை எதிர்கொள்வதால் வாழ்தலில் வலிமை பெறுவதுமே வாழ்க்கையாகிறது. எனவே வாழ்ந்து காட்டு என்பார்.

நிர்மலா ரீச்சர் காதலித்தார்! அதிலே அவர் தோல்வியையே சந்தித்தார். காதலில் தோல்வி கண்ட போதும் உறுதி தளராது முன்னேறினார். காதலை மறந்து அவரைச் சூழ்ந்த குடும்பச் சூமையைச் சுமக்கும் பலம் கொண்டு அதனைத் தாங்கித் தனது பெற்றோர் சகோதரரை

உறவுகளை வாழ வைப்பதில் வெற்றி கண்டார்.

அந்தத் துணிவும் சிந்தனைத் தெளிவுமே அவரை வாழ வைத்தது.

அதன்வழி எனக்கும் அவர் புத்தி புகட்டினார். எனது துயரங்கள் ஓட ஆதரவோடு எனக்கு அறிவுரை கூறினார். அன்போடு அணைத்துக் கொண்டார்.

அவர் எனக்கு ஆசிரியர் மாத்திரமல்லர்!

அன்னையாய் தந்தையாய் நண்பியாய்ச் சகோதரியாய் அன்பு செய்தார். என்னிடத்தில் பெருகிய துன்பங்களும் துயரங்களும் எனக்குத் தூசுகளாயின.

முயற்சி திருவினையாக்கும் என்ற துணியோடு தோல்விகளைப் பின் தள்ளி வெற்றிகளை நோக்கி முன்னேறினேன். எந்த நெருக்குதலுமின்றி எனது தீர்மானங்களை நானே எடுத்துக் கொண்டேன். எல்லாமே சுதந்திரமாக..!

நிர்மலா ரீச்சரோ, தந்தை இறந்த பின்னர் ஒரு குடும்பத் தலைவரின் பொறுப்புடன் சுமைதாங்கியானார்.

எந்த முடிவையும் தனது உறவுகள் குலையாமல் நெகிழ்ச்சியாய் நேர்மையாய்ச் செயற்படுத்தினார்.

தனது சகோதரங்களின் வெற்றிக்காய் முன்னின்று உழைத்தார்.

அவரது அனைத்து வெற்றிகளுக்கும் அவர் சேவையாய் செய்து வந்த ஆசிரியத் தொழிலே ஆதாரமாகியது.

தங்கைகள் இருவரும் படித்துப் பட்டம் பெற்றனர்.

ஒரேயொரு தம்பியோ படிப்பைக் குழப்பி வெளிநாடு போக வேணவாக் கொண்ட போது, கடன்பட்டுப் பலரைக் கண்டு கதைத்துக் கனடாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

இப்பொழுது தங்கைகள் இருவரும் திருமணமாகிக் கணவர் பிள்ளைகளோடு தனிக்குடித்தனம் செய்கின்றனர்.

தம்பியும் கனடாவில் அங்குள்ள ஒருத்திமேல் காதலாகிக் கலியாணம் செய்து கொண்டான்.

தனித்திருந்த தாய்க்கு உதவியாக நிர்மலா ரீச்சர் ஆசிரியப் பணியுடன் வீட்டையும் வீட்டு வேலைகளையும் கவனித்துக் கொண்டார். தாயார் இறந்தபின்பும்...!

எல்லைமீறும் எந்தத் துயரங்களையும் எந்தச் சலனமுமின்றி உறுதியாய் நிதானித்துச் சிந்தித்துச் செயற்படுவார்.

ஆனால் இன்று அவர் தனிமரமாய்..!

அவரது முகம் மலர்ச்சியானது. எவ்வாறு இவரால் இப்படி இருக்க முடிகிறது. ஆச்சரியந்தான்.

தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் உதவும் நல்ல உள்ளம். மகிழ்வும் நிறைவும் சேரக்கலந்துரையாடும் இனிய பண்பு எல்லாமே அவருடையதுதான்.

எல்லோரிடத்திலும் வாழ்தலின் உண்மையையும் உயர்வையும் எண்ணத் தூண்டும் இனிய வழிகாட்டி நல்லதோர் ஆசிரியை.

நிர்மலா ரீச்சரை நினைக்குந்தோறும் எனது துன்பங்களை வெல்லும் துணியைப் பெறுகிறேன்.

உண்மையிலேயே நிர்மலா ரீச்சர் ஓர் ஆசிரியருக்குரிய எல்லா ஆளுமைகளையும் பெற்றிருந்தார்.

எனக்குள் விளைந்த குதூகலம் நிர்மலா ரீச்சரைச் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டது. உள்ளம் துள்ளிக் குதித்தது.

அன்றைய நாள்கள். நிர்மலா ரீச்சரோடு களித்த நாள்கள் அற்புத நாள்கள்!.

நிர்மலா ரீச்சரிடமிருந்து கற்றவைளும் பெற்றவைளும்

எனக்கும் எனது பள்ளித் தோழிகளுக்கும் வாழ்க்கையின் மகிமையை விளக்கி நிற்கின்றன.

அவரின் உறுதியான வாழ்தலுக்கான விவேகம் பெண்களாகிய நம் எல்லோருக்குமே நல்ல பாடமாகியது.

தனது குடும்பமே வாழ்வாகிப் போகத் தன்னையே உருக்கி உழைத்து வாழ்ந்ததால் திருமண பந்தத்தைத் தேடாத வயதிற்குள் அவரது வயது ஐம்பதையும் தாண்டிவிட்டது.

யார் யாரோ வந்தார்கள். வாழ்க்கையின் தேவைகளை நிறைவாக்கும் வசந்தம் திருமணமே என்றார்கள்.

மனைவியை இழந்து இரண்டு பிள்ளைகளோடு தனித்திருந்த நாதனை நிர்மலா ரீச்சர் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

அவரது குடும்பம் பெரிதானது.

எனக்கும் திருமணமாகிக் கணவர் பிள்ளைகளென்று ஆன போது வளர்ந்துவிட்ட துயரங்களும் தொல்லைகளும் நிர்மலா ரீச்சரை நினைவுட்டின.

எனது தாயின் அரவணைப்பைக் கடந்தபின் அதற்கீடாகச் சேராத அன்பும் பிள்ளைகளின் கல்மனமும், நோயென்று பாய் நாடும்போது மருந்தையேனும் ஊட்டாக்கைகளும் தனக்குத் தனக்கென சேர்ந்தொதுங்கிய நட்புகளோடு விலகி நிற்கும் உறவும் வேதனையானது.

ஒவ்வொரு வேளையும் என் மனதிலே துணிவை விதைத்தபடி, அனைத்தையும் தாங்கிக் கொள் என்பதாய் என்னை உயிர்த்தெழுச் செய்யும் நிர்மலா ரீச்சரின் அறிவுரைகள்.

கணவரோடு முரண்பட்டுத் தற்கொலை செய்யும் பெண்களின் செய்திகள் எனக்கு நிர்மலா ரீச்சரின் துணிவையே நினைவுட்டின. நிர்மலா ரீச்சர் எங்கோ

தொலைவில்...!

“வாழ்க்கைப் பெருங்கடல் நீச்சலடித் துயிர்
வாழும் துணிவு கற்றேன் - மன
வைரம் மிகவும் பெற்றேன் - நிதம்
நீள்கை விறிக்கும் எச்சோதனைக்கும் - எதிர்
நிற்கும் பயிற்சி பெற்றேன் - வெற்றி
நிச்சயம் நான் பெறுவேன்.”

நிர்மலா ரீச்சர் அடிக்கடி எனக்குக் கூறிய, என் மனதுக்கு
வலிமை சேர்த்த கவிதை வரிகள் அவை.

இப்பொழுது அக்கவிதை வரிகள் எனக்குள் உரத்து
ஒலிக்கின்றன.

என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

நான் தோல்வி நோக்கி நடந்து துயரத்தில் மூழ்கிய
போதெல்லாம் எனக்கு உறுதி தந்து வாழ்வின
உண்மையைப் போதித்த நிர்மலா ரீச்சர் மீண்டும் மீண்டும்
தனிமையையே அனுபவிக்கிறார் என அறிந்தபோது...!

அவரை வந்தடைந்த அந்தத் தனிமை வாழ்வு என்னை
என் உள்ளத்தைப் பிசைந்து வருத்தியது.

சுதந்திரமான ஒரு பெண் தலைவராகி நியாயமான
குடும்பச் சிந்னையோடு மனைவியாகிக் கணவரின்
கட்டளைகளுக்குள் ஒடுங்கிப் போனபோது சுதந்திரம்
அவரிடமிருந்து பறிபோனது. ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து
ஓய்வுபெறப் பணிக்கப்பட்டார்.

கணவரின் கட்டளைகள் கட்டுப்பாடுகள்
அவரது விரிந்த சிந்தனைக்கு விலங்குகளாயின.
சுதந்திரத்தைத் தேடி நின்றார்

வளரும் துயராங்களைச் சுமந்து
கொண்டு வாழ்தல் அவருக்குப் போராட்டமானது. அதுவே

சமூக வழக்கமென்று வலியுறுத்தப்பட்ட போது போராட்டம் விரிந்தது.

நிர்மலா ரீச்சர் கணவரை விட்டுப் பிரிந்தார்.

எத்துணை மகிழ்வுடன் வாழ வேண்டியவர்! மீண்டும் தனிமையில்....! என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

அவரது அழகிய தோற்றம் எனது மனக்கண்ணில் ஒரு தேவதையாய் ஒளிர்கிறது.

ஆனால் அவரது தனிமையை எண்ணி என்னால் மகிழ்ச்சியடைய முடியவில்லை.

எனது கணவரின் அடக்கு முறையும் கட்டுப்பாடுகளும் வேதனையின் எல்லைக்கு என்னைக் கொண்டு சென்ற போதெல்லாம், நான் நிர்மலா ரீச்சர் எனக்குரைத்த வார்த்தைகளின் உறுதியையும் வாழ் தலின் மகிமையையும் எண்ணி வேதனைகளைச் சகித்துக் கொள்வேன்.

தனிமையில் அழுதிருக்கிறேன் ஆனால் கணவரைப் பிரிந்து தனித்தொதுங்கும் பலம் என்னிடத்திலில்லை.

சமூகத்தின் எதிரிலே நான் ஒரு கோழையாக...!

எனக்கு அழிகாட்டியாக விளங்கிய நிர்மலா ரீச்சர், ஒரு கலங்கரைவிளக்கம்! அவர் தனக்கான வாழ்க்கையில் அமைத்துக் கொண்ட பாதைகள் அனைத்தையும் கரடு முரடானதெனக் கண்டவர்! அந்தப் பாதையை வலிமையோடு கடக்கும் துணிவை வளர்த்துக் கொண்டார்.

மரணத்தை வெல்லக் கற்பித்தவர் வாழ்ந்தலுக்கான வலிமையை எனக்கு வழங்கவில்லை. சமூகத்தை எதிர்த்து வாழ்தல் இயலாததொன்றாகியது.

மரணத்தை வெவ்வெனில் வாழ்வதற்கு வலிமை வேண்டும். அடிமையாக வாழ்தல் அல்ல...!

நிர்மலா ரீச்சரை ஒருமுறை பார்த்தாக வேண்டும்.

என் கணவரோடு நிர்மலா ரீச்சரைத் தேடிப்
புறப்பட்டேன்.

“அவளென்ன கட்டின புருசனையும் விட்டிட்டு
இருக்கிறாள்!” சமூகம் ஒருத்தியை நோக்கும் பார்வை
பூதாகாரமாக..!

நான், நிர்மலா ரீச்சர் இழந்தவை போக, வாழும்
வலிமையோடு இருக்கும் வடிவைக் பார்க்கப் போகிறேன்.

௩௦௪ ௩௦௩௩௩

வா

ழ்தலின் மகத்துவம்
புரியாத வாழ்க்கை!

இன்று மூவரின் உயிரைப் பறித் தெடுத்து அவர்களின் உடைமைகளைத் தனதாக்கி அவற்றின் மூலம் ஒருவன் உயிர் வாழ்தல் என்பது எவ்வளவு கேவலமானது.

“ஏன் உயிர் வாழ்கிறேன்?” என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைக்காமலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதம்!.

மேலும் மேலும் வாழவேண்டுமென்ற ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டே நாளுக்குநாள் புதிய தேடல்களோடு இந்தக் கொடிய மனிதம் வாழ்கிறது.

அவனால் கொல்லப்பட்ட மூன்று உயிர்களையும் மீட்டெடுக்கும் வல்லமையற்ற அவனது நீண்ட வாழ்க்கையை இப்பொழுது எண்ணி வெட்கமும் வேதனையும் அடைந்தான்.

அவனது மனிதம் உணர்வு பொங்க விழித்துக் கொண்டது.

வாழ்தலின் மகத்துவம் எது?

விரிந்தெழுந்த எண்ணங்கள் அவனை வேதனைப்படுத்தின. அன்பு, கருணை, ஆதரவு, உண்மை, நேர்மை, ஒத்துழைப்பு எனபவற்றோடு உலவுகின்ற நடத்தையில் ஏற்படும் திருப்தியும்

மகிழ்ச்சியுமே மனிதம் காணும் வாழ்க்கையின்
மகத்துவமாகிறது.

அவன் இதனை எண்ணித் தனித்திருந்து தவித்து
அழுதான்.

தண்ணீரினுள்ளே மீன் அழுத கதையாகத்
தனிமைக்குள் அவன் ஆழ்ந்து துடித்தான்.

பலநாள்கள் படித்தான்! படித்துச் சிறக்கும் பட்டங்களால்
விரியும் ஆசைகளை மனதிலே தேக்கி வைத்துக்
கொண்டே படித்தான்.

அவனைச் சூழ்ந்திருந்த உறவுகளின்
எண்ணக் களுக்கு மதிப் பளித்து மகிழ் வளித்து
வளர்ந்தான்.

வேலை! அதுவும், அயலவர் உயர்வாக மதிக்கும் பெரிய
அரசாங்க வேலையைப் பெறலாம் என்ற ஆவலை
வலுப்படுத்திக் கொண்டே படித்தான். பட்டம் பெற்றான்.

பெற்ற கல்விப் பட்டத்திற்குப் பொருத்தமான
வேலை கிடைக்கவில்லை. ஆட்சியும் அரசியலும்
அவனை வேலைக்கு ஏற்பவர் மனதிலும் மத்தியிலும்
போட்டியையும் பொறாமைகளையும் நிறையவே
விதைத்தன.

அவனைச் சூழ்ந்து பொய்மையும் களவும் ஆட்சி
செய்வதை அவதானித்தான்.

வெள்ளை வேட்டி கட்டிய கள்வர்களின் வேசங்கள்,
அவனுக்கு வேதனையையும் கோபத்தையுமே
ஏற்படுத்தின.

அங்கெல்லாம் உண்மையைச் சொல்லி நீதியைக்
கேட்கத் துணிந்த போதெல்லாம் “இவருக்கேன்
தேவையில்லாத பேச்சுகள் கதைகள்” என்பதாக
விமர்சிக்கும் பெரியவரின் கூட்டமும் அவனைப் பகிடி
செய்தது.

நல்லவர்போல் வேசமிட்டு
மௌனித்திருக்கும் வேசதாரிகளின் சாகசங்களைப் பார்த்து
வேதனைப்பட்டான்.

“மௌனமே கலகநாஸ்தி” என்று யாரோ
சொன்ன முதுமொழி அவனையும் மௌனிக்கச் செய்தது

“ஏன் பிறந்தேன்?” என்ற கேள்விக்கு விடை
தெரிந்தாலாவது, “ஏன் வாழ்கிறேன்?” என்பதற்கான
விடையைக் காண முயற்சிக்கலாம்.

இப்பொழுது அவனுக்கு மாத்திரமல்ல,
பலருக்குமே வாழ்வோட்டத்தின் பந்தயம் புரியவில்லை.

பணம் தேடப் படிப்புத் தேவையில்லை. புகழ்
தேடச் சேவை தேவையில்லை என்பதாய் விழித்துக்
கொண்ட சிந்தனையில் எங்கோ மறைந்திருந்த ஆசைகள்
அவனைப் பணக்காரனாக்கத் தூண்டின.

பகலிலே பலருடனும் பக்குவமாகப் பழகப்
பயின்று விட்டான்.

இரவிலே அவன் எவரும் கண்டு கொள்ள
இயலாதவாறான வகை தேர்ந்த கள்வனானான்.

இவன் தேர்ந்தெடுத்த அந்தத் தொழிலை
எவருமே கண்டு கொள்ளவில்லை.

அவன் தன்னைத் தொழில் மூலம்
வெளிப்படுத்த இயலாதவனானான்.

இந்தத் தொழில் அவனுக்குப்
பொருத்தமானதாக இல்லை. இப்பொழுது யார்தான்
பொருத்தமான தொழிலைத் தேடும் வாய்ப்புக்களைப்
பெற்றிருக்கிறார்கள்?

எனினும் வாழ்வதற்கென ஒடியோடி
வேண்டுவதான உயர்வும் பகட்டும் புகழும் பணத்தால்
பெறப்படக் கூடியதே!

பணத்தை இலகுவாகப் பெற்றுக் கொள்ள அவன் தேர்ந்த தொழில் களவும் கடத்தலுமே!

எவருமே அவனைக் கள்வனென்று கண்டு கொள்ளாத வேசத்தில் இரவிலே உலவினான்.

தோழரின் கூட்டினறித் தனித்து ஒருவனாகவே உலவினான்! உலவுகிறான்!.

எவருமே அவனைக் கள்வனெனக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

இன்று மூன்று கொலைகளைச் செய்தாக வேண்டிய அவனது தொழிற் தேவை!

உயிரின் ஒவ்வொரு பொட்டுகளையும் உறுத்தி வருத்த மனங்கலங்கி அழுதான்.

இதைச் செய்யத் தூண்டிய இந்தத் தொழிலின் கொடுமை! அவனது மன அமைதியைக் குலைத்தது. ஆறுதலைச் சிதைத்தது.

அந்தக் கிராமம் உறங்கிக் கிடந்த வேளைகள்! அந்த இருட்டில் செய்த களவுகளை எவருமே கண்டு கொள்ளவில்லை.

இந்த இரவு, நீதியின் பொறியில் அவனைக் கள்வனெனக் காண விழித்திருந்தது.

‘இவனே கள்வன்!’ எனத் தெரிந்து கொண்ட மூவரிடமிருந்தும் தன்னை மறைத்துக் கொள்ள நீதியான வேறு வழி அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அங்கே கிடந்து, அவன் கையிலே அகப்பட்ட இரும்புக் கோடரியால் அவர்களைத் தாக்கினான். அவர்களைத் தப்பிக்கவிட்டால் அவன் மனிதனாக உலவிய வேசம் கலைந்துவிடும். அவனது கடந்தகாலக் களவுகளும் பல உண்மைகளும் வெளிப்படவே செய்யும்.

அவர்களைக் கொலை செய்வதே அவன் தேர்ந்த ஒரே

வழி! சந்தர்ப்பவசத்தால் அது தவிர்ந்த வேறு எந்த வழியும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அவர்கள் கொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

தமது உழைப்பால் பணம் சேர்த்த அவர்கள் உத்தமர்கள்.

சேர்த்த பொருளால் ஊர்போற்றச் சிறப்போடு வாழ்ந்தவர்கள். பணக்காரர்கள்.

அயலவர் எவருடனும் எந்த வம்புதும்புக்கும் போகாத அவனது கிராமத்தவர்கள்.

அவனால் நன்கு அறியப்பட்டவர்கள் களவு தவிர அனைத்து வழிகளிலும் அவனை நல்லவன் என்ற போர்வையில் நன்கு அறிந்தவர்கள்.

ஐயோ பாவம்!

கணவன், மனைவி, ஒரு பெண் குழந்தை மூவருமே கொல்லப்பட்டார்கள்.

அவனைக் கொலைகாரனாக்கி விட்ட அந்தக் கொடுமையோ, இப்பொழுது அவனது மனதை உறுத்தியது.

இவர்களைக் கொல்வதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. உண்மைகள் மறைக்கப்படும் என்றிருந்த கள்வனுக்கு உறுத்தும் மனமோ உறங்காமல் விழித்திருந்தது. கொலையுண்டோர் அவனைக் கள்வனென காட்டிக் கொடுக்கப் போவதில்லை!

அந்த உண்மையோ மெளனத்திற்குள்! அவர்களின் மரணத்திற்குள் மறைந்து விடும் என்றே எண்ணினான்?

“அவன் கள்வன்!” என்பதை அடையாளம் கண்ட அந்த மூவரையும் கொலை செய்வதைத் தவிர வேறெந்த முடிவையும் அவனால்

அவசரத்தில் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. அவன் செய்தவை சரியென்ற வாதத்திற்குள் இவ்வெண்ணமே மேலெழுந்து பட்டிமன்றம் நடத்தியது.

அவன் இன்றுவரை செய்ததெல்லாம் களவுகளே!

இன்றோ கொலைகாரன் என்பதாய் அவன் எண்ணமிட்டபோது அவனது உள்ளம், உடல், உணர்வுகள் யாவுமே நடுங்கின. வேதனைக்குள்ளே வீழ்ந்து துடித்தான்.

அமைதி பெற அவனால் முடியவில்லை. அனைத்தையும் மறந்திருக்கவும் அவனது மனம் இடந்தரவில்லை.

அரசியல்வாதிகள் சிலர் தமது புகழைக் கெடுக்கும் வகையில் வெளிவரத் துடிக்கும் உண்மைகளை மறைக்க முயல்கிறார்கள்! அந்த உண்மைகள் சார்ந்து கருத்துரைக்கும் ஊடகவியலாளர்களையும் அவர்கள் கொல்கிறார்கள்!

கூட்டுறவுச் சங்கச் செயலாளராக இருந்த இரத்தினம். தானே தலைவராக வேண்டும் என்ற பதவி மோகத்தால் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அன்றைய தலைவரை மறைந்திருந்து கொன்றான்.

கூட்டாளியாக இருந்து, அவரின் தவறுகளைத் தட்டிக் கேட்கும் சொக்கனால் தனது தலைவர் பதவிக்கு ஆபத்து எனக் கண்ட சுப்பையர் சொக்கனை இரகசியமாய்க் கொன்றார்.

இவ்வாறு நீளும் கொலைப் பட்டியலுக்குள் அவன் தான் செய்த இந்தக் கொலைகளையும் உட்படுத்தி ஆறுதலடைய எண்ணினான்!

அவனால் முடியவில்லை.

கொலைகள் எல்லாமே கொடுமையானவைதாம்! எல்லாக் கொலைகளுக்கும்

நீதியற்ற இரக்கமற்ற பல காரணங்களை முன்னிறுத்தி, சட்டத்தின் பிடிக்குள் அகப்படாமற் தப்பினாலும் இந்தக் கொலைகாரர்கள் எவ்வாறு மனித சமூகத்தின் முன்னே மனச்சாட்சியையும் கொன்று தலை நிமிர்ந்து நடக்கிறார்கள்?

அவனோ கள்வனெனும் சொல் மறைக்கும் திராணியற்றுக் கொலைப்பழி சுமந்து உடலால் குறுகினான்.

அயலவனைக் கொன்று உயிர் வாழ்தல் கொடுமையிலும் கொடுமை.

வேதனையில் வெந்த மனத்தை ஆற்ற அவனால் இயலவேயில்லை.

கள்வனாக எவர் முன்னேயும் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளுதலை அவமானம் என்று பார்த்தவன்!. இன்று கொலைகாரனாகிச் சமூகத்தின் முன்னே தோன்றுதல் எங்ஙனம்?

இன்று இவன் கொலை செய்வதற்குக் களவும் பொய்யுமே காரணமாயின!

அரச திணைக்களங்களில் ஆங்காங்கே நிலவுகின்ற பொய்யும் களவும் பெருக வாழும் ஊழல்! அவை கண்டறியப்படாதவரை அவற்றைக் கணக்கிலெடுக்காதவரை எல்லோரும் உத்தமரே!

தனித்துழைப்பதாக வேசமிடும் வலுவும் திறனுமற்ற பல பண முதலைகள் சமூகத்தை ஏமாற்றிச் செய்யும் தந்திர வேலைகளால் புத்திசாலிகளாக வாழ்வதாகப் புகழ் பேசுகிறார்கள்.

களவு செய்தால் அதை மறைக்கப் பொய் சொல்லுதல் வேண்டும். அதனால் வெளிப்படும் உண்மைகள் அவனை அவமானப் படுத்துவதாக உணர்ந்தால் அவற்றை மறைக்கக் கொலையும் செய்தாக

வேண்டும்!

அவன் மனங் கலங்கினான்.

பணம் சேர்த்துப் பலரும் போற்ற வாழ அவன் தேரிந்தெடுத்த திருட்டு. இன்று மூன்று கொலைகளுக்குக் காரணமாகிவிட்டது.

அந்த மூவரையும் கொலை செய்யத் தூண்டிய தனது திருட்டின் சிறுமையை எண்ணி எண்ணி வெட்கமும் வேதனையுமுற்றான்.!

கொலை பயங்கரமானது.

வேதனை அவனை ஆட்கொண்டது. அனைத்தையும் மறந்துவிடலாம். இன்றே திருந்தி விடலாம்.

குற்றங்களை உணரும் சில பொழுதுகள்!

சாட்சிகளை மெளனிக்கச் செய்த மர்மக் கொலைகள்.

அவற்றின் கொடூரம் அவனைப் பயமுறுத்திபது.

சாவினால் உறவுகளை இழந்து தவிக்கும் - அறுந்து துவளும் அன்பின் - பாசத்தின் அஹறல்! அவனது காதுகளைத் துளைத்தன - இதயத்தைக் கிழித்தன.

அவன் திருந்தி விட்டான்!

எந்தக் குற்றவாளியும் கண்டறியப்படாமல் தப்பிவிட்டால் நிரபராதி!

அனைத்தையும் மறைத்துவிடலாம் என்று நினைத்தவனை எதிர்பாராத வேளையில் முகர்ந்தபடி ஒடி வந்தது ஒரு நாய், அவனது ஆடையைப் பிடித்து இழுத்தது.

நாயுடன் கூடிவந்திருந்த பொலிசார் அவனது கராங்களில் விலங்கை மாட்டினர்.

ஒரு நொடிப் பொழுது அவன் திகைத்து நின்றான்.

இப்பொழுது யமகிங்கரர்களோடு பயணிப்பதாக அவன்
உணர்ந்தான்.

அவனது வாழ்க்கை எங்கோ தொலைந்து போய்
விட்டதான உண்மை...! அவனைத் துரத்தியது!

உயன் - ஆரியசூத்திர

வாழ்க்கை ஒரு நாடகமல்ல!

பங்களம் விடிய விடிய அழுது கொண்டிருந்தாள். அவளது எண்ண அலைகள் எழுந்து மோதிக் கரைகாணாமல் அலைந்தன.

வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியாக்கிக் கொள்ள அவள் இதுநாள்வரை எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் எதுவுமே முற்றுப் பெறாமல் தொடர்ந்தன.

தான் பெற்ற இரண்டு பிள்ளைகளையும் அவள் தனியாகவே நின்று வளர்த்துப் படிப்பித்து வாழ வைப்பதில் அவளுக்கிருந்த கவனத்தால் நாள்கள் நகர்வதை அவள் உணராமலேயே போய்விட்டாள்.

மூத்தவன் பூரணன் இளையவள் பூரணி இரண்டு பிள்ளைகளுமே அவளருகில் எப்பொழுதோ உறங்கிப் போனார்கள். காலம் எதனையும் காத்திருந்து பார்க்காமல் அவர்களது வயதையும் வடிவத்தையும் மாற்றிக் கொண்டே கரைந்து செல்கிறது.

அவளது கண்கள் இரண்டும் தூக்கம் காணாது தவித்தன. கண்கள் சொரியும் நீரைத் தடுக்க அவளால் இயலவில்லை.

அவள் நேசித்த உண்மைகள், அவளது வாழ்க்கையின் புனிதமான நாட்களில் தூசி படியச் செய்ததை எண்ணி வேதனைப்பட்டாள். அவன்

அவள் மீது அன்பு செய்வதாகச் சொல்லிய,- எழுதிய வார்த்தைகளை நம்பி ஏமாந்து காதல் வசப்பட்டுக் கலியாணமும் செய்து கொண்டாள்.

அவளையும் பிள்ளைகளையும் விட்டுப் பிரிந்து போன கணவன் காசிநாதன் வேறொரு பெண்ணோடு வாழ்க்கை நடத்துகிறான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டபோது உள்ளம் உடைந்து போனாள்.

குழந்தைகள் இருவரினதும் இன்ப துன்பங்களைக்கூட எண்ணிப் பார்க்காமல் விலகிப் போனவனை நினைக்கும் தோறும் கோபம் மேலெழுந்தாலும் காசிநாதன் மீது மங்களம் கொண்டிருந்த அன்பு - காதல் மங்களத்தை அவன்மீது அவனது செயற்பாடுகளுக்கு இடையூறாக இயங்க அனுமதிக்கவில்லை.

காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டபோது ஏற்பட்ட களிப்பும் திருமணமாகி இரண்டு செல்வங்களுக்குத் தாயானபோது ஏற்பட்ட சிறப்பும் வெகுவிரையில் சீரழிந்து போய்விடும் என்று அவள் எண்ணிப் பார்த்ததில்லை.

அமைதி குலைந்தவள், தூக்கம் கெட்டுப்போக விடியும்வரை விழித்திருந்தாள்.

கணவன் இறந்த செய்தியைக் கொண்டு வந்த சுப்பையரோ, காசிநாதனின் மரணச் சடங்கில் மனைவி மங்களத்தையும் பிள்ளைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே என்று எண்ணினார்.

இத்தனை ஆண்டுகள் மனைவி மங்களத்தையும் பிள்ளைகளையும் வெறுத்திருந்த காசி நாதனுக்கு இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்யும் வகையில் புது மனைவியால் ஒரு வாரிசும் பிறக்கவில்லை.

இறுதிக் கிரியைகளை மகன் பூரணன் செய்வதே சிறப்பென்பதாய்க் கூறிப்போன சுப்பையரின் வார்த்தைகளில் மங்களத்திற்கு ஓர் உரிமை இருப்பதாய் உணர்ந்திருந்தாள். ஆனால் மரணச்சடங்கில் அதுவும்

தனது வாழ்வைப் பிரித்த அந்த வீட்டில் நடக்கும் மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்வதா?.

அறிவு தெரிந்த நாள் முதலாய் தந்தையின் அன்பையோ அரவணைப்பையோ அறியாமல் போன பூரணனால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அம்மா எனக்கு நடிக்கத் தெரியாதம்மா! என்னால் இந்தச் செத்த வீட்டுக்குப் போகமுடியாது”

இத்தனை காலங்கள் கணவன் மனைவியாக வாழாமல் தனித்திருந்த மங்களத்தைப் பூரணன் தாயாகக் கண்டான். ஆனால் தந்தையாக வாழாத காசிநாதனின் மரணம் பூரணனுக்கு எவ்வித துயர உணர்வுகளையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

இந்தச் செத்தவீட்டுக்குப் போக வேண்டுமா? செத்தவீட்டின் இறுதிக் கடமைகளை மகன் பூரணன்தான் நிறைவேற்ற வேண்டுமா? என்ற கேள்விகள் பெரிதாக, மாங்களத்தின் சிந்தனையில் பல கிறுக்கற் கோலங்கள்!

பிரிந்து சென்ற காசிநாதன் ஒரு முறையேனும் மங்களத்தையும் பிள்ளைகளையும் திரும்பி வந்து பார்த்ததில்லை.

புதுமணப் பெண்ணே சொர்க்கம் என்று அவளோடு - அவளின் கையசைப்பிற்குள் அடங்கிக் கிடந்தான். அவ்வாறு தம்மை மறந்து கிடந்தவனின் மரணச்சடங்கிற்குப் போவதா? விடுவதா? ஊருக்காக உலகத்துக்காக எதனை? எவ்வாறு செய்வது? மாங்களம் மனம் குழம்பினாள்.

தனக்குக் கணவனாக வாழாத காசிநாதன், பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாக ஆகிப் போனான் என்பதை அவளால் மறுக்க இயலவில்லை.

தந்தையின் செயற்பாடுகளால் அவமானத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டு விட்டதாக உறுதி செய்து

கொண்ட பூரணன், ஊரார் தன் தந்தையின் மறு மணத்தைக் குறைகூறிய போதெல்லாம் அவை தன்னை ஏளனம் செய்வதாக எண்ணி வெட்கித்துப் போவான்.

அப்பா என்று ஒருமுறையேனும் அழைத்து மகிழ், அந்தத் தந்தையை தன் தாயாரின் அருகில் அவன் அறிவறிந்த நாள்முதலாய்க் கண்டதில்லை.

“எனக்கு நாடகம் ஆடத் தெரியாதம்மா!” என்று உறுதியாகக் கூறி விட்டு உறங்கிப் போன பூரணனின் வார்த்தைகளால் மங்களம் உறக்கம் குலைந்து சிந்தனைச் சேற்றுக்குள் மூழ்கிக் கிடந்தாள்.

விடிந்ததும் விழித்துக் கொண்ட பூரணன், தாயாரின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணிக்க முடியாமல் தனது தாயைப் பிரிந்து வாழ்ந்த தந்தையின் மரண ஊர்வலத்தில் கொள்ளிக் குடம் சுமந்தபடி இப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.

மங்களத்தின் உணர்வுகளில் அவளது வேண்டுகோளின் நிறைவில் நடிப்பைக் காணாதவன் பூரணன்.

அன்னையின் அன்பில் அவளின் அரவணைப்பில் ஆறுதல் தந்த அவளின் வார்த்தைகளில் என்றுமே போலியைக் காணாதவன் பூரணன்.

தாயாரின் உணர்வுக்கும் உரிமைக்கும் மகிழ்வுக்கும் மதிப்பளித்து அவன் சுடுகாடு நோக்கி நடக்கும் வேகத்தில் பூரணமான வாழ்வின் நிறைவோடு அன்னையை நினைந்து கொண்டான். அன்னையின் வார்த்தைகளில் ஒளிர்ந்த உண்மையை உணர்ந்தவன், அந்தக் கொள்ளிக் குடத்தைத் தோளில் சுமந்து நடக்கிறான்.

சுடுகாடு நோக்கி நடக்கும் பூரணனின் எண்ணமெல்லாம் “அவர் உன் அப்பாடா!” என்று சொன்ன அன்னையின் வார்த்தைகளைச் சுற்றிச் சுற்றியே வலம் வந்தது!

மங்களம் தனது மனையிலே சின்ன மகள் பூரணியோடு

தனித்திருந்து மனம் வெதும்பி அழுதாள்.

“புல்லாய் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப் பலவிருகமாகிப் பறவையாய் பாம்பாகி....”

அந்த இறுதி ஊர்வலத்தைச் சோகமயமாக்கும் திருவாசகம் அந்தப் பாதையில் பரவி ஒலித்தது.

அடியு -

“வாடா வெளியால அடே வாடா வெளியால” என்று அத்திரத் தோடு பறந்த கோவிந்தனின் கல்வீச்சு அந்தப் பிரபல எழுத்தாளர் மாதவனின் வீட்டுக் கண்ணாடி யன்னல்களைச் சிதற உடைத்தன.

கோவிந்தன் நன்றாகக் குடித்திருந்தான். கோவிந்தன் பேசிய பேச்சும் அவன் வார்த்தைகளில் மிகுந்து வந்த ஆத்திரமும் மாதவனை ஒருமுறை அதிர்ச்சிக்குள் ஆழ்த்தியது.

வீட்டுக்குள்ளே இருந்த மாதவன் கோவிந்தனின் கல்லெறிக்குள் சிக் காமலிருக்க வீட்டினுள்ளேயே சுவரோரமாக ஒதுங்கினார்.

“கதை எழுதிறானாம் கதை அவனுக்கு என் வீட்டுக் கதையை எழுதாவிட்டால் வேறு கதை எழுதத் தெரியாது” கோவிந்தன் குடிவெறியில் கத்தினான். அவன் தள்ளாடினாலும் கோபம் கொப்பளிக்க எடுத்து வீசிய கற்கள், யன்னல்களை உடைத்து, அவற்றின் ஊடாக வீட்டுக்குள்ளேயும் வீழ்ந்தன.

ஆனால் வீட்டுக்குள் வீழ்ந்த கற்களினால் பொருட்களுக்குச் சேதம் ஏற்படவில்லை.

இ ர ண டு
வாரங்களுக்கு முன்னர் மாதவன் எழுதி

விளக்கம் என்ற வார இதழில் வெளிவந்த “குடியும் குடித்தனமும்” எனும் சிறுகதை நினைவுக்கு வந்தது. அந்தச் சிறுகதை கோவிந்தன் அவனது குடும்பத்தில் நிகழ்ந்ததும் இயல்பான சம்பவம் போல அமைந்திருந்தமையே இந்தக் குழப்பத்துக்குக் காரணம் என்பதை மாதவன் சில நிமிடங்களிலேயே புரிந்து கொண்டார்.

வாழ்க்கையில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் நிகழும் சிறு சிறு சம்பவங்களே ஒவ்வொரு சிறுகதைக்கும் கருப்பொருளாக அமைந்து விடுகிறது.

அது பல வேளைகளில் பலரின் வாழ்க்கையைச் சுட்டி உள்ளத்தை உறுத்தி விடுகிறது. என்பதற்கு இந்த நிகழ்வு ஒன்றே போதும்.

கோவிந்தனின் ஆர்ப்பாட்டம் இப்பொழுது அடங்கிவிட்டது.

மாதவன் சிறிது ஆறுதலைந்தாலும் எதிர்வீட்டுக்காரன் இவ்வாறு ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணியது கவலையை விளைவித்தது. நடந்த சம்பவத்தை மறக்க முயற்சித்தார்.

கற்பனையில் எழுதப்படும் சிறுகதைகளே உண்மைகளாகிப் பலரை உறுத்தும்போது ஊடகவியலாளர்களோ உண்மைகளை எழுதித் தொலைப்பதாலேயே அவர்கள் காணாமற்போவதற்கும் கொலை செய்யப்படுவதற்கும் உள்ளாகிப் போகிறார்கள்.

மாதவனின் உள்ளம் அழுதது. நீண்ட சிந்தனைக்குள்ளே மூழ்கினார்.

வெளியே வராமல் பலமணி நேரம் வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்து விட்டார். திடீரெனக் கேட்ட தபாற்காரனின் மணியோசையால் வெளியே வந்த மாதவனிடம் இரண்டு கடிதங்களை அவன் கொடுத்துச் சென்றான்.

அதிலொன்று இலக்கிய மன்றம் மாதாமாதம் தெரிந்தெடுக்கும் சிறந்த சிறுகதைக்கான பரிசுக் கடிதம்.

ஒவ்வொரு மாதமும் பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த சிறுகதைகளை வாசித்துப் பரிசீலனை செய்து சிறந்த சிறுகதைகளுக்குப் பரிசு வழங்குவது வழக்கம்.

இந்த மாதம் மாதவனின் “குடியும் குடித்தனமும்” என்ற சிறுகதைக்கு முதற் பரிசான ரூபா ஐம் பதாயிரம் கிடைத்திருந்தது. மகிழ்ந்து போனார்.

உடைந்த கண்ணாடி யன்னல்களின் ஊடாக வெளியே பார்த்தார். அண்மையில் கொலை செய்யப்பட்ட பத்திரிகையாளருக்கு சிறந்த பத்திரிகையாளர் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கும் செய்தியோடு கூடிய அறிவித்தல் காதிலே கேட்டது.

துயரம் நெஞ்சத்தை அடைத்தது.

இருக்கீயம்

அங்கே ஓங்கி நின்ற ஆலமர நிழலின் கீழே அந்தப் பாடசாலை முகாமைத்துவக் குழுவினர் கூடி நின்றனர். பாடசாலை மாணவரும் பெற்றோரும் நலன் விரும்பிகளும் ஆங்காங்கே பரபரப்போடு பல்வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்

பாடசாலைக்கு இன்னமும் சிலமணி நேரத்தில் வந்து சேரப்போகும் அமைச்சரை எதிர் நோக்கியே இந்தப் பரபரப்பும் ஆரவாரமும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. அமைச்சரை வர வேற்கப் பாடசாலைச் சூழல் அழகு பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலைக் கட்டடங்களைச் சுற்றியும் விளையாட்டு மைதானத்திற்கு அண்மையிலும் கூடிநின்ற ஆசிரியரும் பெற்றோரும் வரப்போகும் அமைச்சரைப் பற்றியும் அவரது அமைச்சின் அதிகாரிகள் பற்றியும் பேசிக் கொண்டார்கள். மாணவர்கள் பாடசாலை மண்டபங்களை வண்ண மலர்களாலும் வர்ணத் தாளாளாலும் சோடித்திருந்தார்கள்.

மாணவர்களில் சிலர் தத்தமது வகுப்பறைகளை அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

இன்றைய தினம் பாடசாலையின் ஆரவாரமும் மகிழ்ச்சியும் எவ்வையிட

முடியாதவாறு நீண்டு கொண்டிருந்தது.

பாடசாலையின் அதிபர் சங்கரப்பிள்ளை அமைச்சரை வாசலிலேயே வரவேற்பதற்காகத் தட்டம், சாம்பிராணி, சந்தனம், மஞ்சல் குங்குமம் ஆகியவற்றோடு ஆரத்தி எடுப்பதற்காக இரண்டு அழகிய ஆசிரியைகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

வாசலில் மேசையில் தமிழரின் வரவேற்புக் கலாசாரத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வாழையிலையில் பரவப்பட்ட நெல்லும் அதன்மேல் கும்பமும் அதன் அயலில் வெற்றிலையும் வாழைப்பழச் சீப்பும் குத்து விளக்கும் ஏனைய பொருள்களும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவற்றின் கோலம் குலையாமல் கலையாமல் பார்த்திருக்க அவற்றின் அருகிலே இரண்டு மாணவிகளைக் காவலுக்கு விட்டிருந்தனர்.

அமைச்சர் வந்ததும் அவருக்கும் அவரது பரிவாரத்தினருக்கும் மாலை சூட்டி வரவேற்க ஆண் ஆசிரியர்கள் பலரையும் ஆயத்தமாய் இருக்கப் பணித்திருந்தனர்.

ஒவ்வொரு வேலைப் பொறுப்புகளையும் ஒவ்வொருவரையேற்றி நிருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது செயற்பாடுகளைக் கவனத்தோடும் கடமை உணர்வோடும் எந்தக் குறையும் ஏற்படாமல் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு சுறுசுறுப்பாக இருந்தனர்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது! வருகைதரும் அமைச்சரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அதிகரிக்கப் பெற்றோரும் மாணவரும் வாசலையே நோக்கியவாறு காத்திருந்தனர்.

தொடர்ந்து திரண்டு வந்த நலன் விரும்பிகளும் ஏனையோரும் வாசலில் கூடி வந்து நெருக்கினர்.

வாசலிலிருந்து பாடசாலை மண்டபம் வரை அமைச்சரையும் அவர்தம் சகாக்களையும் அழைத்துச் செல்லும்போது நாதஸ்வர மேளதாள வாத்திய இசை முழங்கவும் பாண்ட் வாத்திய இசை தொடரவும் ஏற்பாடாகி இருந்தது.

இதோ!, அமைச்சரும் அவரது பரிவாரங்களும் அழகிய மோட்டார் காரிலிருந்தும் பெரிய புதிய வாகனங்களிலிருந்தும் இறங்குகிறார்கள்.

ஒடிச்சென்ற அதிபர் சங்கரப்பிள்ளை அமைச்சரை நோக்கிக் கைகளைக் கூப்பினார். அமைச்சர் பதிலுக்குக் கும்பிட்டார். ஏற்பாட்டு ஒழுங்குகளின்படி மாலைகள் அமைச்சரின் கழுத்தையும் கூட வந்தோர் கழுத்துக்களையும் அலங்கரித்தன.

ஆசிரியைகள் ஆரத்தி எடுத்தனர். மேளதாளங்கள் முழங்க “பாண்ட்” வாத்திய இசையோடு அவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

தேசிய கீதம் இசைக்கப் பாடசாலை முற்றத்தின் நடுவே நடப்பட்ட கம்பத்தில் தேசியக் கொடியை அமைச்சர் ஏற்றி வைத்தார்.

சிறிது நேர அமைதியைத் தொடர்ந்து மண்டபத்தின் உள்ளே சென்ற அமைச்சர் தனது அதிகாரிகளுடன் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேடையில் அமர்ந்து கொண்டார். அமைச்சரின் அருகிலே வெள்ளை வேட்டியும் நாசனலும் சால்வையும் விளங்க அதிபர் சங்கரப்பிள்ளை அமர்ந்திருந்தார்.

பாடசாலையில் கூடி நின்ற பலரும் மண்டபத்தின் உள்ளே அடுக்கப்பட்டிருந்த கதிரைகளிலே இருந்து விட்டார்கள்.

கூட்டம் ஆரம்பிக்கப் போகும் அறிகுறிகள் தோன்றின.

திடீரெனக் கிடைத்த.

சங்கரப்பிள்ளை அதிபரின் அழைப்பின் பேரில் அங்கே வந்த சின்னையா வாத்தியார் மேடையிலிருந்த அதிபரின் அருகிலே தோன்றினார்.

விழாவின் சிறப்பு நிகழ்வான மரம் நாட்டும் நிகழ்வுக்கான முன்னேற்பாடுகள் எதுவும் இதுவரை செய்யப்படவில்லை.

அதனைச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இப்பொழுதுதான் அதிபரின் நினைவுக்கு வந்தது. மகோக்கனி மரக்கன்று ஒன்று முன்னதாகவே கொண்டுவரப்பட்டிருந்தது.

சின்னையா மாஸ்ரரைக் கண்டதும் அதிபர் மெல்ல எழுந்து மேடையின் பின்புறமாக நடந்தார் சின்னையா மாஸ்ரருக்கு அமைச்சர் நாட்டப்போகும் மரம் பற்றி இரகசியமாகக் கூறினார்.

மரம் நாட்டுவதற்குப் பொருத்தமாகக் குழி எதுவும் இன்னமும் வெட்டப்படவில்லை.

கூட்ட நிகழ்வுகள் முடிவடைவதற்கு முன்னதாகவே மரம் நாட்டும் நிகழ்வுக்குப் பொருத்தமான ஒரு இடத்தில் குழியை வெட்டியாக வேண்டும்.

அதிபர் அவசரப்பட்டார். சின்னையா வாத்தியாரிடம் வேலை ஒப்படைக்கப்பட்டு விட்டது.

குழி தோண்டும் வேலையை விரைவிலேயே செய்தாக வேண்டுமென்ற வேகத்தோடு இரண்டு பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களையும் இழுத்துக் கொண்டு அலவாங்கு மண்வெட்டிகளோடு சின்னையா வாத்தியார் பாடசாலை வளவுக்கு ஒடினார்.

பாடசாலையின் தெற்கே கிடந்த வெளியில் நடந்து. மகோக்கனி மரத்தை எங்கே நடலாம்?

மரத்தை நாட்டுவதற்குப் பொருத்தமான இடத்தைத் தேடி அங்குமிங்கும் கண்ணெறிந்து பார்த்தார்!

சின்னையா வாத்தியாரால் குழி தோண்டப்
பொருத்தமான இடத்தைக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

குழியை எங்கே வெட்டலாம்?

பாடசாலைக்கு அமைச்சர் வந்திருக்கிறார் என்ற
செய்தியறிந்து பாடசாலை வளவுக்குள் நுழைந்த ஊர்ப்
பெரியவர் ஒருவர் சின்னையா வாத்திரைக் கண்டதும்
என்னத்தை மாஸ்ரர் தேடுகிறீர்கள்? என விசாரித்தார்.

அதற்கு “ஒன்றுமில்லை” என்று உடன் பதில்
சொன்ன சின்னையா வாத்தியார், மெல்ல மெல்ல
அமைச்சர் மரம் நாட்டப் போகும் சங்கதியை விளக்கினார்.

அதைக் கேட்டதும் “உங்களுக்கு மரம் நாட்டுவதற்குப்
பொருத்தமான ஓர் இடந்தானே வேண்டும் வாருங்கள்
காட்டுகிறேன்!” என்றவர், நின்ற இடத்திலிருந்து வலது
புறமாகத் திரும்பினார். பெரியவர் திரும்பி பார்த்த
இடத்திற்கு எல்லோரும் தமது பார்வையைத் திருப்பினர்.

பெரியவர் அங்கே குறிப்பாக ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக்
காட்டினார்.

“ஒவ்வொரு முறையும் இந்த இடத்திலேதான் மரத்தை
நாட்டுவார்கள்! இதுதான் மரம் நாட்டும் இடம்” என்றவர்
அவர்களின் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் மக்கள் கூடி
இருந்த மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தார்.

சின்னையா வாத்தியாரும் மரம் நாட்டக் குழி
தோண்டும் இடத்தை இனங்கண்டு கொண்ட மகிழ்வில்
மாணவரை அங்கே விரைவாகக் குழியைத் தோண்ட
வேகப்படுத்தினார்.

மாணவர்களும் பெரியவர் காட்டிய இடத்தில்
விரைவாகவே குழியைத் தோண்டி முடித்தனர்.

முன்னரும் மரம் நாட்டிய இடம்! அதன் அடையாளம்
தெரிந்தது.

அவசரப்பட்ட சின்னையா வாத்தியாருக்குப் பெரியவர்
காட்டிய இடம் முன்னரே தோண்டப்பட்டு மண் மூடிய குழி!

மாணவர்கள் குழியை இலகுவாகத்
தோண்டிவிட்டார்கள்.

வேலை முடிந்தது!

அமைச்சர் வந்தார். அவரிடம் மிகவும் பயபக்தியோடு
கொடுக்கப்பட்ட மகோக்கனி மரக்கன்றை அமைச்சர்
வாங்கிக் கொண்டார். அங்கே கூடி நின்றோரின்
ஆரவாரத்தின் மத்தியில் மாணவர்களால் தோண்டப்பட்ட
குழியில் மரக்கன்று நாட்டப்பட்டது.

அமைச்சர் மகிழ்ந்து போனார்!
கூடி வந்த பார்வையாளர்களின் தும் பத்திரிகைச்
செய்தியாளர்களினதும் புகைப்படக் கருவிகள் மின்னின.
கரகோசம் வாளைத் தொட்டது. நாளைய பத்திரிகைகள்
எல்லாம் இந்த மரம் நடு விழாச் செய்திகளோடு வர்ணப்
படங்களை யும் பிரசுரிக்கவே போகின்றன.

மரம் நடு விழாவில் எங்கள் கல்வி அமைச்சர் கலந்து
கொண்டார்.

அதிபரின் பார்வை மகோக்கனி மரக்கன்று நடப்பட்ட
குழியைத் தொட்டபோது, கடந்த வருடம் அதே குழியில்
நாட்டின் முதல் அமைச்சர் நாட்டிய மரக்கன்றின் ஞாபகம்
மனதைச் சுட்டது. அன்று நட்ட மரக்கன்று! அது என்ன
மரக்கன்று? அதனை அவரால் நினைவில் கொண்டுவர
இயலவில்லை!

பின்னாகத் திரும்பிப் பார்த்தார். கடந்த அரசால்
திட்டமிடப்பட்டு இன்னமும் கட்டி முடிவுறாமல் கிடக்கும்
விஞ்ஞான கூடத்தின் அத்திவாரக் கல் தெரிந்தது. அதனை
நாட்டிய பழைய கல்வி அமைச்சரின் நினைவும் வந்து
போனது.

- 2ஆயன் - ஆத்யகாந்தி.

எங்கள் நினைவுகள்

அந்தக் கிராமத்து எல்லை வரை நீண்டிருந்த வயல் வெளிகள் காருண் யனின் நெற் செய்கை முயற்சிக்கு ஏற்ற சூழலையும் சுவாத்தியத்தையும் நிறையவே பெற்றிருந்தன.

சீதனத்தை விரும்பிய பெற்றோரின் நிர் ப்பந்தத்தால் காதலை இழந்து வயற்காணியைச் சீதனச் சொத்தாகப் பெற்று விவசாயத்தையே தொழிலாகக் கொண்டவன் அவன்.

பெற்றோரை இழந்த நிலையில் அவனுடன் ஒட்டிக் கொண்ட தங்கையின் திருமண பந்தத்திற்காக மாப்பிள்ளை தேடிநாளெல்லாம் அலைந்தான்.

சீதனம் கொடுக்கும் வகையில் அவனிடம் செல்வம் சேரவில்லை. ஏழ்மையை அவன் தனதாக்கிக் கொண்டான்.

உலகம் அவனின் ஏழ்மை வாழ்வின் துயரக் கோலங்களை விமர்சிப்பதிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தது. அவனது ஏழ்மைக்கு உதவும் கரங்கள் எதனையும் அவனால் அடையாளம் காண முடியவில்லை.

தனது தங்கைக்கேற்ற கணவனைத் தேடித் தேடியே அவன் அலைந்து சோர்ந்து போனான்.

வெளிநாட்டுக் கலியாணங்கள்

அவனுக்கு வெறுப்பையே விளைவித்தன.

முத்தையரின் மகள் இந்தியாவுக்குப் போய் திருமணப் பதிவோடு இலங்கை திரும்பி எட்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன.

கொழும்பிலே பெண்ணும் இலண்டனிலே மாப்பிள்ளையுமாய் வாலிபத்தைத் தொலைத்தபடி வாடி நிற்கும் இதயங்கள்.

சுப்பையரின் பேத்தி சிங்கப்பூருக்குப் போய் தனது உறவான நோர்வே மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து ஏமாந்து தனியாகத் திரும்பி வந்து பிரமச்சரியம் பேணும் துயரங்கள்.

கந்தையரின் பெறாமகளைக் கொழும்புக்கு வந்து கோலாகலமாகத் திருமணம் செய்தபின்னர் “கனடாவுக்குக் கூப்பிடுகிறேன்” என்று கதையும் சொல்லிக் கடிதமும் போட்டவர் கனடாவுக்குப் போய் பத்து வருடங்களாகியும் திரும்பாமையால் அவர் வருகைக்காகக் காத்திருந்து விசாவும் கிடைக்காமல் வெட்கித் தலை குனிந்து நிற்கும் வேதனைகள்.

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைக்காய் காத்திருந்த அம்பிகையை நாடிவந்த ஆறுமுகம், சீதனம் பெற்ற கையோடு ஜேர்மனிக்குப் போய் வேறு பெண்ணைக் கைப்பிடித்த செய்தி கேட்டு வெம்பிக் கலங்கி நிற்கும் விரக்தியில் சில உள்ளங்கள்.

இங்கெழுந்த எல்லாச் சோகக் கதைகளுமே எமது இனத்துக்குள் விளைந்த சுயநலத்தின் வாழ்வம்சங்களாய் வளர்ந்து விட்டதை எண்ணிக் காருண்யன் வருந்தினான்.

வாழ்வின் உண்மைகளைப் புரிந்து கொள்ளாமல் வாழ்தல் என்பது போலியானது. அன்பை வளர்த்துக் கொள்ளாமல் ஆசையை வளர்த்துக் கொள்வதால் விளையும் இவை போன்ற ஆபத்துகளால்

எமது இனம் அடையும் இன்னல்களோ ஏராளம்.

இத்தனைக்குள்ளேயும் பிறந்து தவழ்ந்து நடந்து வளர்ந்த தாய் நிலத்தை நீங்க முனையாத முயலாத உள்ளங்களுக்குள் ஒன்றாகத் தாய் நிலத்தினமீது அளவற்ற நேசம் கொண்டவன் காருண்யன்.

சொந்த மண்ணிலேயே தமது வாழ்வின் மகிழ்வை அமைத்துக் கொள்வதில் அவனுக்கோர் பெருமை.

ஊரிலே தனது தங்கையைப் பெண் கேட்டு வரும் மாப்பிள்ளைகள் ஆண் என்ற பெருமைக்குள் விழித்துக் கொள்ளும்போதெல்லாம் சீதனம் கேட்கும் சீரழிவும் இங்கே செழித்திருப்பதை அவனால் அழிக்க முடியவில்லை.

கலியாணத் தரகர்களின் கதை முனைப்புகளுக்குள்ளேயும் மாப்பிள்ளை தேடும் படலம் தொடர்ந்து திரிந்து நடந்தது.

ஒருவாறு தெரிவான மாப்பிள்ளைக்கும் மணமகளான காருண்யனின் தங்கைக்கும் வயதில் அவ்வளவு வித்தியாசமில்லை.

நல்லபடியாகத் தனது தங்கையின் திருமணத்தைச் சிறிய அளவிலேனும் ஊரறியச் சந்தோசமாகச் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்குள் உயர்ந்தது.

திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுதாகக் கூறப்படும் மந்திரத்தில் காருண்யனுக்குச் சம்மதமில்லை. ஆனால் அவனது தங்கையின் கல்யாண நிறைவுக் காட்சியில் அவனுக்கோ சொர்க்கத்தைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சி.

தாய் மண்ணைவிட்டு விலகாமல் அந்த மண்ணின் செழிப்பில் தனது உறவுகளோடு களிப்பதிலேதான் எத்தனை சிறப்பு.

தங்கையும் மைத்துனரும் இந்தச் செழிப்பான

மண்ணிலே சுகம் காண்பர் என்றெண்ணிய
போதெல்லாம் அவனது உணர்வுகள் இசை மீட்டின.

கிராமத்து எல்லை வயல் நிலத்தைத் தங்கைக்குச்
சீதனமாகத் தந்து திருமணத்தைக் கோலாகலமாக நடத்தி
முடித்தான்.

அந்த எல்லை வயல் நிலத்தில் விளைந்து நிற்கும்
நெற்பயிர்களில் ஆடும் கதிர்மணிகளின் மேலே பரவும்
அவனது பார்வையிலோர் பரவசம்!

தங்கையின் வாழ்வு களிக்கத் தன் சொத்தைக் கொடுத்த
பெருமைக்குள் ஒரு மன நிறைவு. சொல்லி மகிழ்ந்தான்.

இத்தனையும் நிறைவான ஓரிரு நாள்களில்
வயல் நோக்கிச் சென்று காணாமற் போன தனது
மைத்துனனைத் தேடி எங்கெல்லாம் அலைந்தாலும்
அந்தக் கிராமத்து எல்லை வயலில் புதையுண்டு போன
எத்தனையோ உண்மைகளுக்குள் இதுவும் ஒன்றாகிப்
போனது என்பதை அவன் எண்ணியபோது உள்ளம்
உடைந்து போனான்.

அர்த்தமின்றித் தொலைந்துபோன
உறவுகளைக் காணாமலேயே நிதமும் அழுவதொன்றே
பலரின் வாழ்வாகிப் போனது.

மிகவும் விருப்புடன் வாழ்ந்த தாய் நிலத்தின்
செழிப்புகளிடையே வேதனைதரும் சோதனைகளுக்கு
முகம் கொடுக்க முடியாமல் வெந்து போகும் மனிதங்கள்!.

அந்த வயல் நிலத்தைக் கிளறி அமிழ்ந்து
போன மானிடத்தின் எச்சங்களை அலசிப்பார்ப்பதில்
தொடரும் நியாயங்களே எமது மண்ணில் அகலாமல்
எஞ்சி நிற்கின்றன.

காருண்யன் தனது தங்கையைக் கட்டி
அணைத்தபடி அழுது புலம்பினான்.

தொல்பொருள் ஆய்வுகளின் வெளிச்சத்திலேனும் இந்தச்

சுமை மிகுந்த துயரப் புதையல்கள் கண்டறியப்பட
மாட்டாதா?

ஏக்கத்தோடு நிலங்களை நோக்கும்
கலங்கிய கண்களின் முன்னிலையில் திடீரெனத்
தோன்றும் ஆசியஜோதி புத்தபிரானின் கருணை
முகத்தினைக் கண்டு மயங்கி நீதிகேட்டு வணங்கும்
கரங்கள்.

- சீனமுதல

உளர் உலகை ஈர்த்த ஆளுமை

“நான் பிறவாதிருந்திருந்தால்” என்ற தலைப்புடனான இந்தச் சிறுகதை நூலின் ஆசிரியர் செல்லத்தம்பி மகேஷ் அவர்கள் அழகிய கிராமமான நெடுந்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவரை உலக நாடெங்கிலும் உள்ளவர்கள் “நெடுந்தீவு மகேஷ்” என்றும் எங்கள் ஊரின் உறவுகள் அனைவருமே “மகேஷ் மாஸ்ரர்” என்றும் அன்பாக அழைப்பார்கள்.

“நெடுந்தீவு மகேஷ் மாஸ்ரர்” என்றால் எங்கு சென்றாலும் எவருமே தெரிந்து கொண்டு பெருமை கொள்ளும் பெயர் அவருடையது. அந்த வகையில் நானும் அவருடனான உறவு சொல்லிப் பெருமைப்படுகிறேன்.

அவரது நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும் சமூக நோக்குடன் செயற்படும் முற்போக்குச் சிந்தனையும் சிறுவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கான அவரது அயராது அர்ப்பணிப்புடனான வாழ்க்கையுமே அவரின் ஆளுமையை உலகறியச் செய்தது.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் தலைப்பேந்தி, அவர் சொல்லுகின்ற அவரது சிறுகதைக்கும் மேலாக “எங்கள் மகேஷ் மாஸ்ரர் ஏன் பிறந்தார்?” என்ற கேள்விக்கு இக்கதை பதில் தருவதாக நான் உணருகிறேன்.

அவர் பிறவாதிருந்திருந்தால்! இத்தகைய சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகள் பிறந்திருக்குமாமோ! எனவும் ஐயறுகிறேன்.

அவரது ஆக்கங்கள் சிறப்பானவை. கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், பத்தி எழுத்துக்கள் எனப் பல்வேறு இலக்கியப் படையல்களால் வாசகர்களை ஈர்த்திழுக்கும் எழுத்தாற்றல் அவருடையது. தேகாரோக்கியத்துடன் இறையருள் துணைநிற்க என்றும் தொடரும் நவீன ஆக்கங்களுடன் அவர் மேலும் முன்னேற வேண்டுகிறேன்.

அன்புடன்,

திருமதி தயாநிதி தர்மரத்தினம் BBA, PGD in Edu.

ஆசிரியை

நெடுந்தீவு - 12

9 786249 921603